

எழுதாத ஒரு கவிதை

த. சுஜயச்சந்

எழுதாத ஒரு கவிதை

த. வெள்ளை

கவிதைத் தொகுதி : எழுதாத ஒரு கவிதை

கவிஞர் : த.ஜெயசீலன்

தொடர்புகட்டு : 20/3, பாரதி வீதி, சண்டிக்குளி,
யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை

e-mail : thanajeyaseelan@gmail.com
website : thanajeyaseelan.com

பதிப்பு உரிமை : த.ஜெயசீலன்

முதற் பதிப்பு : வைகாசி 2013

வெளியீடு : அருணன் பதிப்பகம்
நல்லூர்

பக்கம் : iv+147

அச்சுப்பதிப்பு : மதி கலர்ஸ்
நல்லூர்
021 2229285

விலை : 300/-

கவிஞரின் ஏனைய
நூல்கள் : 1. கனவுகளின் எல்லை (2001)

2. கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று (2004)

என்னுமெர

அன்புடையீர்

வணக்கம்.

இது எனது மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு.

இதிலுள்ள பெரும்பாலான கவிதைகள்

அன்மையில் எழுதப்பட்டவை.

இதற்கும் என் இரண்டாம் தொகுப்புக்கும் இடையில்

ஒன்பது ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன.

அதற்குள்

என்னிலும், என் கவிதையிலும், என் சூழலிலும்

ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் ஏராளம்.

நெருக்கடி நெருப்புள் நிதமும் நின்ற போதும்

என் கவிதைப் பூ கருகாமல் பூத்துக் கொண்டே இருந்தது!

வாழ்வின் நெருக்கடி அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப

என் கவிதைப் பிரசவிப்பு நேர்விகிதமாகவே இருந்தது, இருக்கிறது!

இதற்கு யார் காரணமோ அறியேன்.

இதற்கான எனது ஊற்றுக் கண் எது என்பதையும்

அறியா வியப்போடே இக்கணமும் இருக்கிறேன்.

காலம் என் உடலில் எண்ணற்ற மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி

வாழ்க்கையில் ஏதேதோ....

வரங்களையும் சாபங்களையும் தந்த போதும்

அன்றும் இன்றும் என்றும் என்னுள் இருக்கும் கவிஞரை

கவிஞராக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே

எனது இடையறாத பிரார்த்தனையாகத் தொடர்கிறது.

இதற்கு என்னை வழிநடத்தும்

இயற்கையும், இறையருஞும் என்றும்

துணைதரும் என்று நம்புகிறேன்.

நன்றி கலந்த நட்புடன்

த.ஜெயசீலன்

பெற்றவர்க்கும் உற்றவர்க்கும்
பிரபலப் படுத்தி.. எல்லாம்
கற்பித்து நல்லவழி காட்டியோர்க்கும்...
காணிக்கை.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

உயிரோடும் எங்கள் உணர்வோடும் ஊறி
ஒளியாகி வாழ்வின் மொழியாகி
உலகென்ற மேடை தனில் நாமும் ஓங்க
உரந்தந்து மேன்மை வழிகாட்டி
வயிரங்கள் பாய்ந்து வயதாலும் மூத்து
வரலாற்றை ஆளும் தமிழ்மாதே!
வரமாக உந்தன் மடிவந்த சேய்கள்
மனதார வாழ்த்தி மகிழ்ச்சின்றோம்!

புதுமைகள் கோடி புகுந்தாரை மாற்றி
புயலாய் அலைக்கும் கலிகாலம்
பொருள் போன போக்கில் புதிராக வாழ்க்கை
புமைபேர்ந்து ‘மேற்கிள்’ சுகந்தேடும்
இதனுள்ளும் சொந்த அடையாளங் காத்து
“இகணைநான் புவிக்கு” என்னதும்
இறுமாப்பில் ஆடும் தமிழே உனக்குள்
எதுஇல்லை? நின்னை மனம் வாழ்த்தும்.

உனதன்புச் சேய்கள் எனமண்ணில் நாங்கள்
உயிரவாழ்தல் ஒன்றே பெரும்பேறு!
உடன்கட்டை ஏறி உடைக்காக்க நீரி
உயர்ந்தோரைப் போற்றும் வரலாறு!
உனதுன்மை யான வயதென்ன? இன்றும்
உயிர்ப்பாய்... குலுங்கும் எழிலோடு!
உனைநெஞ்சில் வைத்த துணிவால் ஜயித்து
உயர்வோம்... புவிக்குள் மதிப்போடு!

தமிழ்க் கடல்

மோன மாக விரிந்து பரந்தென்றன்
முன் கிடக்குது தமிழாம்...சமுத்திரம்.
பார்வைப் புலத்துக்கு எளிமையாய்த் தோன்றினும்
பரப்புப் பிரமாண்டம்; ஆழம் அதிசயம்.
யார் முழுமையாய் அளந்து அறிந்தவர்?
யார் அதற்குள் முழுதாய் இருப்பதை
தேர்ந்தவர்? உயிர்...உயிரற்ற பல்வகைத்
திறம் உணர்ந்துார்க்குச் சொல்லி முடித்தவர்?

ஆழம் காண முடியலை எங்களால்,
அகலம் தேற இயலை உங்களால்,
யாவை முத்துக்கள், உயிர்வகை, தேவையும்
அந்றவை எவை? காணலை எங்கள்...ஆள்!
கோடை மாரி என்று இளைத்துக் கொழுக்காமல்
குடியிருக்கும் நம் கரையைக் கரைக்காமல்,
நாஞும் அமுதம் விளைத்திடும் பாற்கடல்
நம்தமிழ்... இது வற்றாத மாகடல்!

இந்த ஆழியில்... மழையின் துளிஓன்றாய்
இவனும் வீழ்ந்து கலந்துளேன்; என்றனால்
இந்தச் சமுத்திர மட்டம் சிறிதேனும்
உயர மாட்டாது என்ப தறிகுவேன்!
இந்தத் துளியினால் சமுத்திரத் தன்மையில்
ஏதும் மாற்றம் நிகழுமோ? தேறிடேன்!
என்னைப் போன்ற துளிகளால் ஆனதே
இது; இப் புகழ் ஒன்றே போதும்...யான்...வாழுவேன்!

கனவு காண்டிரும் கவிஞர்கள்

கவிஞர்கள் என்பவன் கனவுடன் வாழ்பவன்.
 கவிஞர்கள் என்பவன் கனவினால் வாழ்பவன்.
 கவிஞர்கள் என்பவன் கனவிலும் வாழ்பவன்.
 கவிஞர்கள் என்பவன் கனவென வாழ்பவன்.
 கவிஞர்கள் என்பவன் கனவில் மிதப்பதாய்...
 கரையும் யதார்த்த நனவில்... ஓர் கைதிபோல்
 கவியும் துன்பச் சிலுவை சுமந்து...தன்
 கடமை செய்யாது தோற்றுந் துவளுவான்!

வையகம் வாழ வேண்டுமென ரேங்குவான்.
 வையம் பாலிக்க வரங்கேட்டுப் பாடுவான்.
 வையகம் உய்ய வழிகளைத் தேடுவான்.
 வையகம் வெல்லும் வேளை கூத்தாடுவான்.
 வையம் இவளைக் கணக்கில் எடுக்காது!
 வையம் இவளின் உறவினைக் காக்காது!
 வையம் இவளின் கனவுச் சிறைவிட்டு
 மனைவி மக்களை மீட்டும் எடுக்காது!

கவிஞர்கள் காணும் கனவுகள் தாம்...இந்த
 ககன உண்மையைக் கண்டு பிடிப்பவை!
 கவிஞர்கள் காணும் கனவு...இயற்கை தான்
 இறுக்கிக் கட்டிய புதிர்கள் அவிழ்ப்பவை!
 கவிஞர்கள் காணும் கனவுகள் தாம்...எந்தக்
 காலத்துக்கும் ஏற்ற நன்மைச் சமைப்பவை!
 கனவு காண்டிடும் கவிஞர்கள்; அவனுக்குக்
 கருணை காட்டலே...வெல்லும் வழிவகை!

கவிதைக் கடவுள்

இதயமோ இந்து சோர்ந்து
 இடருறும் பொழுதும்...கால
 விதிப்பய னாலே...நாறு
 வில்ளங்கம் சுமக்கும் போதும்
 எது முடிவறியா துள்ளம்
 ஏங்கியே தவிக்கும் போதும்
 "இதுவழி" என்று காட்டும்
 என் கவி...கடந்து போவேன்!

துயர்தொட...தெய்வம் கண்முன்
 தோன்றியே காக்காப் போதும்
 பயம் தணித்து அருள ஞான
 குரு உதவாத போதும்
 அயர்கையில் உறவோ நட்போ
 ஆறுதல் வழங்காப் போதும்
 தயங்காதென் கவியில்...நெஞ்சத்
 தடுமாற்றம் சொல்வேன்....தீரும்!

வஞ்சிக்கப் பட்டும், தேகம்
 மனம் முற்றும் களனத்துச் சோர்ந்து
 அஞ்சியும், மரியாதைக்காய்
 அமுதும் என் ஆசை கேட்டும்,
 நஞ்சிடர் ஊறி நெஞ்சை
 நனைக்கவும், பொறுத்தென் பாழுன்
 தஞ்சமாய் முறையிட் டோய்வேன்.
 தமிழென்னை மீட்கும் கண்டேன்!

கடவுளுக் குரைத்தல் போல் என்
 கவிதைக்கு உரைக்க...அந்தக்
 கடவுளே தீர்வு தந்து
 மனதின் உள் கலக்கந் தீர்த்து
 தொடும் இடர் தொலைத்து எல்லாம்
 தருதலால்...கவிதை கூட
 கடவுளே கண்டேன்; யானென்
 கவிதையின் துணையால் வெல்வேன்!

எனக்கு ஒளி கவிதை

எனக்கு உயிர்கவிதை! எனக்கு ஓளிகவிதை!
 எனது அடையாளம்,
 எனது பிறப்பின் அர்த்தம்,
 எனக்கு வரலாறு இட்ட கட்டளை கவிதை!
 நான்கவிஞன் என்ற நடப்பைவிட...,
 அதிலும்நம்
 ஞானக்கவி மரபின் தொடர்பறா திருக்கவந்த
 பாரம் பரியத்தின் வாரிசுநான்
 என்றவொரு
 நிமிர்கவவிட என்ன வேண்டும்
 என்சீவனுக்கே?

என்ன பெரும்பதவி
 என்ன பெரும்புகழ்தான்
 வந்தாலும் அவற்றால் வருமானம் வந்தெனது
 வாழ்வு செழித்தாலும்
 அவைனக்குப் பெரிதிலையே!

"ஆர் இவன் காண்" என்ற
 அடையாளம் இட்டிருந்த
 கவிதைக்கே விசுவாசம் காட்டும்
 என் அக உணர்வே!
 ஊருலகுக் கென்னை உணர்த்தி...அதேபோல
 ஊருலகை எனக்கு உணர்த்தி
 உலகத்தைக்
 காதலிக்க வைத்ததற்குக்
 கவிதைதான் காரணமே!
 கவிதையனும் மூச்சைவிட்டு வாழ முடியாதே!
 கவிதை என் மூச்சானால் சாக முடியாதே!
 யார்க்கையை விட்டாலும்
 கவிதையெனக் கைவிடாது
 வாழவழி காட்டுமது
 சந்தேகம் எனக்கிளையே!
 எனக்கு உயிர் கவிதை,
 எனக்கு ஓளி கவிதை,
 எனது அடையாளம்... எனது பிறப்பின் அர்த்தம்
 எனது வரலாற்றுக் கடமை
 கவிதை!..என்,
 கவிதையினால் என்னை நிறுபிப்பேன்.
 உலகத்தீர்...
 கவிதை பிறக்கும் கருப்பையாய் இன்றுள்ளேன்!
 கவிதையே நானாய் மாறுகின்ற
 காலமொன்று
 வரும்; அன்று காலம்
 கடந்துநான் வாழ்ந்திருப்பேன்!

கவிதைக் கருவி தூர்க்கி

மனிதனாக நானும் வாழ நினைக்கின்றேன்.
 மனிதனாக முதலில் வாழ...
 அவாவுற்றேன்.
 மனிதாபி மானமுள்ள மனிதனாய்..
 முழுமையாய்
 மனிதம் ததும்பும் மனிதனாய் . . . வாழ ஏங்கி
 முயல்கின்றேன்!
 ஏனென்றால் முட்டிமோதும் விலங்கியல்பு
 குறையாமல்... இப்போதும்
 விலங்குக் குணம் 'நிறைய'
 இருக்கின்றேன்...என்பதனை ஏற்று என்
 மிருகத்தை
 மனிதனாக மாற்ற
 மீண்டும் மீண்டும் முயல்கின்றேன்!
 விலங்கை மனிதனாக மாற்றி
 மனிதமோங்கும்
 நிலைக்கேற்றி...
 பின்பும் நிற்காமல்...மனிதருக்கு
 வழிகாட்டி...மனிதத்தை வாழும் வகைக்கேற்றி
 ஈடேற்றி, இந்த
 மனுக்குலம் முழுவதற்கும்
 நீதி நெறிகாட்டும் நிரந்தர மனிதனாக,
 பூவுலைகப் பாலிக்கும் புலமைக் கலைஞராக,
 காலம் கடந்துவெல்லும்
 தெய்வக் கவிஞராக,
 வாழும் கனவோடு வாழ்கின்றேன்!

இக்கனவு

ஓர்நாள் நனவாகும் எனதற்கி பூண்டபடி
விலங்கானும் என்னை மனிதனாக்கி...

மனிதரிலும்

தலைமகனாய்...

இந்தச் செகம்போற்றும்

கவிஞராக்கி... விடவல்ல கருவி,

எனது கவிதையென்று

நம்புகிறேன்;

என்கனவு நனவாக...நடக்கின்றேன்!

எழுதாத ஒரு கவிதை

ஒருகவிதை என்றாலும் எழுதத் துடிக்கின்றேன்.

ஒருகவிதை எழுதுவது

ஒருபெரிய விசயமல்ல.

எனினும்...

ஒருகவிதை, உண்மையான ஒருகவிதை,

மனச்சாட்சி யிற்குத்

துரோகம் இழைக்காமல்

உள்ளதை உள்ளபடி எழுதும் உயிர்க்கவிதை,

அள்ளி இடர்அகற்றும் அருட்கவிதை,

அதர்மம்

எதற்குமே அஞ்சாமல்; எவரோடும் சமரசம்

செய்யாமல்;

துள்பம் திரண்டு துரத்துகையில்...

கையுயர்த்தித் தர்மக் கடன்தீர்த்துச்

சரிபிழைழியின்

மெய்யுரைத்து யாவரையும்

மேன்னிலைக்குக் கொண்டுசேர்த்து
 உய்விக்கும் ஒருகவிதை, ஒளிரும் யைக்கவிதை,
 எழுதத் துடிக்கின்றேன்!
 தொடர்ந்தும் ஆயிரமாய்
 வெற்றுக் கவிஞருதக் களமெனக்கு வாய்த்தாலும்
 இப்படி ஒருகவியை
 எழுத இடந்தராத
 தூர்ப்பாக் கியத்துள்ளோ துவண்டு உளருகிறேன்!
 நேற்று எழுத நினைத்தேன்;
 இன்றைக்கு
 ஏற்படாத சந்தர்ப்பம் எனைமிரட்ட ஊழையானேன்!
 நானை ஒருகவிதை
 நான்யமாய் நானெனமுதக்
 கூடுமோ என்கழுவிலே
 குற்றுயிராய்க் கேட்கின்றேன்!

கண்முன் கிடக்கும் கவிதை

கண்களுக்கு முன்னால் காணும்
 அனைத்தினிலும்
 உண்டு கவிதை இதை உணரும்
 திறனின்றி
 காண்பவற்றைக் காண்பதாயே காண்கின்றாய்!
 கவிஞரேனா...
 ஊன்றி அனைத்தினுள்ளும்
 உள்ள கவிதைகளை
 தன்கூர்மைப் பார்வையின்
 தன்விசேஷ புலனுணர்வால்
 கண்டு பிழித்துார்க்குக் காட்டுகிறான்!

நீ நினைக்கா
 வண்ணம்
 'அணுக்களிலும்'
 இயற்கை புதைத்துவைத்த
 புதிர்க்களைத் துக்கிப்
 புவிக்கு விளக்குகிறான்!
 "இப்படிநான் பார்க்கலையே" என்று நீ
 வியந்திருக்க
 செப்படிகள் செய்துள் சீவன் சிலிர்க்கவைப்பான்.
 இவ்வாறு இயற்கையின்
 மௌனத்தை மொழிபெயர்த்தும்,
 இவ்வுகைம் போடும்
 விடுக்கைத்தகள் அவிழ்த்துரைத்தும்,
 வாழ்விள் வகைவகையாம்
 கோலங்களை வியந்தும்
 ஆழ்மன அதிசயத்தை
 என்னத்தைப் படம்பிடித்து
 யாரெவரும் காணா யெளவனத்தைக்
 காண்பித்தும்,
 கவிஞர்களைச் சாகா வரம்பெற்ற
 நிரந்தரப் பிறவிகளாய்
 மனக்கண்முன் நிறுத்துகிறான்!
 கண்களின் முன்னால் காணும்
 அனைத்தினிலும்
 உண்டு கவிதை....
 இதை உணரும் கவிஞர்...தன்
 மன்னில் சிரஞ் சீவியாய்
 என்றென்றும் வாழ்ந்திடுவான்.

எம் வாழ்வை எழுதுதல்

என்னுடைய வாழ்வை எழுதுகிறேன் என்பாட்டில்.
 எங்களது வாழ்வை
 எழுதுகிறேன்...என் ‘பாட்டில்’.
 எங்களது வாழ்வை..
 என்வாழ்வின் அனுபவத்தால்
 எழுதுகிறேன்...என்பாட்டில்!
 என்னிடத்தில் எதுவுண்டோ...,
 அழகுகாய் என்மற்றம் தனில்என்ன கிடக்கிறதோ...
 தெரிந்தன் நினைவோடை
 எதைக்காட்ட விரும்பியதோ....,
 எங்களது வாழ்வின் இயல்பெறுவோ..,
 முகமெதுவோ...
 எங்கள் குணம்,
 எங்கள் பிரச்சினைகள் எவையைவேயோ.,,
 எங்கள் கலை எங்கள்
 கலாசாரம் எதுவெதுவோ...
 எங்கள் குறைகள், எங்கள் பலவீனம்,
 எங்கள் தவறு எதுவோ...
 எனதுணர்வில்
 தங்கியை அடையாளம்
 தனைக்காட்டு பலவையைவேயோ.,,
 அவற்றை எழுதுகிறேன்!
 அறிந்தே எழுதுகிறேன்!
 என்அகத்தில் எதுஇருக்கோ அதையே தருகின்றேன்.
 எனக்குத் தெரிந்ததெதோ அதையே உரைக்கின்றேன்.
 அந்நியத்தை எனுட்புகுத்தி

எவன்தனதோ சிந்தனையை,
 எவன்தனதோ வாழ்முறையை,
 எவன்தனதோ கருத்தியலை,
 எவன்தனதோ கலைவடிவை,
 எவன்தனதோ உணர்வை என்கவியாய்ப்
 போலியாய்
 எழுதி “எனனப்பெரியாள்” என்றுரைக்கேன்!
 எம்வாழ்வை
 எழுதுமெனை அற்பனை எவரும் உரைக்கட்டும்!
 புதுமையினை விரும்பாப்
 புலயனெனச் சொல்லட்டும்!
 உலகளாந்த பார்வையில்லா ஒருவனெனச் செப்பட்டும்!
 நான் நானாய் வாழ்வேன்.
 எனதும் எங்களினதும்
 அடையாளம் என்னைமுத்தில் இருக்கும்;
 அதுதவறென்று
 உரைப்போறைப் பற்றிக் கவலையில்லை...
 நான்தொடர்வேன்!

சொற்பு மாகலைச் சூட்டுக்

மோனம்... பரந்த வெளியை நிரப்புகையில்
 வாளனாந்து நன்கு வளர்ந்து
 கிணளசெழித்துப்
 பச்சைப் பசேலென்று நிற்கிறது
 மொழிவிருட்சம்!
 சொரிந்திருக்கும் பூக்களெனச் சொற்கள்

அவ்விருட்சத்தின்
 பூந்துணர்கள் தோறுமே பூத்துக்
 குலுங்கிலிட
 அவற்றினது தேனுக்கு அலைந்தன
 எனெப்போன்ற
 எண்ணற்ற வண்டினங்கள்!
 ஒவ்வொரு பூக்களுமே
 வெவ்வேறு வண்ணம், விதவிதமாய் மகரந்தம்,
 வெவ்வேறு வாசம், என வியப்புட்ட
 மலைத்தயர்ந்து
 வெவ்வேறு சொற்பூவைக் காம்போடு பறித்தெடுத்து
 கோர்க்கத் தொடங்கினேன்!
 குளுமைநிறை மாலையாக
 கவிதையொன்று தோன்றிக் கண்ணைச் சிமிட்டிற்று!
 இப்படியாய்ப் பலகவிதை மாலைகள்
 குவியலாச்சு!
 இன்னுமின்னும் கோடானு கோடி
 கவிமாலை
 கட்டவல்ல சொற்பூக்கள்
 மொழிவிருட்ச அரும்புகளில்
 மொட்டுகளாய் இப்போதும் முகிழ்ந்தபடி இருக்கிறது!
 பூக்களைத் தெரிந்து புரிந்து
 அவரவர்க்கு
 பிடித்த விதத்திலே பினைத்துப்
 பெருந்தொலைக்காயாய்
 மாலைகட்டி இந்த மண்ணை
 எழிற்படுத்த
 வாரீர் இளங்கவிகாள்...வாழ்க்கை அழைக்கிறது!

கம்பநாடன் கவிஞர்

கம்பநாடன் கண்டுநின்ற நாடு போலே,
 கம்பநாடன் காட்டிலிட்ட அரசு போலே,
 கம்பநாடன் வடிவமைத்த அமைச்சுப் போலே,
 கம்பநாடன் எதிர்பார்த்த ஆட்சி போலே,
 கம்பநாடன் வியந்துநின்ற குடிகள் போலே,
 கம்பநாடன் இடித்துறைத்த அறங்கள் போலே,
 கம்பநாடன் தெரிந்தெடுத்த வாழ்வு போலே,
 கனவுகண்டு... நனவுகொண்டால்...அரசர் நாமே!

கம்பன் சொன்ன ஒழுகலாறு நதியைப் போலே,
 கம்பன் சொன்ன காடு, நகர்ச் சிறப்புப் போலே,
 கம்பன் சொன்ன சோதரரின் அன்பு போலே,
 கம்பன் சொன்ன உறவுகள் செய் கடமை போலே,
 கம்பன் கண்ட மனைவியரின் மகிமை போலே,
 கம்பன் சொன்ன...பல்லுயிரும் ஓம்பிச் சொந்தத்
 தம்பிகளாய்ப் போற்றுகிற கருணை போலே
 தகைமை பெற்றால் எங்கள் ஊரும் சொர்க்கம் தானே!

இல்லாரும் இல்லை இருப்பாரும் இல்லை
 என்ற சம உரிமை முதற் கண்டான் கும்பன்!
 வல்ல இறை...மனித உரு எடுத்துத் தீமை
 வதைக்க எழும் இயற்கையினைக் கதையாய் யாத்தான்!
 உள்ள கற்பை அனலென்றான்! ஆண்பெண் நீதி
 “ஒருவனுக்கு ஒருத்தியெனும் ஒழுக்கம்” என்றான்!
 வெல்லும் அறம்; பாவமது தோற்கும்... என்னும்
 விதி நூலில்... வையம் ஆடும் யதார்த்தம் சொன்னான்!

அரசியலைப் பாடினாலும் அசலாய்ப் பாடி
 அழகியலைப் பாடினாலும் ஜோலிக்கப் பாடி
 உறவியின் உண்மை ஆழம் அகலம் பாடி
 உலகியலை அக்குவேறு ஆணி யாக்கி
 பிரமனுக்கும் பிரமனைப் புதுமை தீட்டி
 பிணி, மூப்புச், சா கடந்த கவிதை காட்டி
 நிரந்தரமாய் ஜெயித்தவனை...இளையோர் தேடி
 நிமிரவைக்க முயல்வோரின்...நியாயம் வாழி!

கம்பநாடன் உலகநாத்தின் பசியைப் போக்கக்
 கவிசமைத்தான்; தமிழ்வாழ்வின் உயர்வைப் போற்றின்
 உம்பருக்கும் நிகராக மனிதர் கூட
 உலவிடலாம் எனும் உண்மை தனைத்தான்...ராம
 நம்பிக்கை யூடு உவமையாகத் தந்தான்!
 நாங்கள் இதைப் புரியாமல்...கம்பன் பொய்யன்
 வம்பனென்றோம்...வறுமையுற்றோம்; கடவுள் போன்றோன்
 கவித்தடத்தில் நடந்து...காலம் தன்னை வெல்வோம்!

யாழ் அரசுவைக் கவி

ஸமுக் கவிதை விருட்சத்தில்...நேற்றைக்கும்
 இருந்த மூல வேராள்று பட்டதோ?
 காலக் கறையான் அரிக்காக் கவிந்த
 கவிஞரின் முகம் கண்முன் கரைந்ததோ?
 ஆழந்த அறிவும், புலமையும் கொண்ட...நம்
 அரசுவைக் கவி இன்று மறைந்ததோ?
 சீடாக நான் சிலிர்க்கக்...கவி சொன்ன
 செம்மைலத் தீயின் நாக்குச் சுவைத்ததோ?

கவிதை, நாடகம், ஆய்வு என எந்தக்
களத்தினும் முடிகுடிய மன்னவன்.
அவையில் ஏறியெம் ஆழுக் கவிதையின்
அடிமூடி காட்டி வென்ற முருகையன்.
நவ உலகுக்கும் ஏற்ற கருத்துக்கள்
நாக்ககாகச் சொல்லி வைத்த குறுமுனி.
கவிதை யாகினான் இன்று; அவன்புகழ்
காலம் கடந்துமே வாழும் நிஜம்...இனி.

சொல் ஒன்று சொல்

சொல் ஒன்று சொல்தோழா!
அந்தச் சொல் நெருப்பினது
துண்டான்றாய்... ஆற்றல் சுடரும் படிவிளங்கச்
சொல்லொன்று சொல்தோழா!
அந்தச் சொல் எந்நீரும்
விழுந்தணக்க முடியாச் சுடராய் விளங்கவேண்டும்.
விழுந்த கிடத்தில்
அதன்கருத்து விறுவிரென்று
படர்ந்து பஞ்சான மனங்களிலே
பற்றி ... ஆங்கே
விளக்குக் கொளுத்தவேண்டும்;
மனதுள் குடியிருக்கும்
இருள்முழுத அந்தச் சொல்
எரித்தகற்றி விடவேண்டும்.
சொல்லொன்று சொல்தோழா!

அச்சொல் அமிலத்தின்

துளியொன்றாய் வீழ்ந்து கரையாத கற்களையும்
உலோகங்கள் சேர்வைகளை

உருக்குலைத்து உருத்திரித்து

இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்கவைத்து
புதுப்புதிதாய்ச்

சேர்வைகள்போல் சிந்தனையை
உருவாக்கி விடவேண்டும்.

சொல்லொன்று சொல்தோழா!

அந்தச்சொல் மருந்தினது

தேக்கரண்டி ஒன்றாய் தித்திப்பிலாப் போதும்
தீராத நோயை

அடித்துத் தூரத்திவிட்டு

தேக்கதில் ஆரோக்யம் தெம்பினையும் மீட்டெடுத்து
ஆறாத காயத்தை ஆற்றி
அருளவேண்டும்.

சொல்லொன்று சொல்தோழா!

அந்தச்சொல் அமுதத்தின்

ஒருசொட்டாய் அறத்தின் பிழிசாறாய்
மானுட்ரக்குச்

சாகா வரமளிக்கும் மூவா மருந்தாகி
என்றென்றும் செவிவழியே சேர்ந்திம்
மனிதர்கள்

திசையறியாது அலைகையிலே
விடவெள்ளியாக வேண்டும்.

ஞானமறி

ஞான நதி இயல்பாய்ச் சூரக்கும் மடி ... பாணன்
 யாழ்மீட்டிப் பெற்ற நகரின்
 தலைமை ஊர்.
 யாழ்ப்பாணத் தமிழின், சைவத்தின்,
 பண்பாட்டின்,
 ஆழ்ந்த கலைகளின், அரசியலின், அடையாளம்.
 எத்தனை இடர்வரினும்;
 எத்தனை இடிவிழினும்;
 செத்திடா எம்குணச் சிறப்பினது ஊற்றுக்கண்.
 "பஞ்சம்பழி வந்தாலும் பாரெல்லாம் வெந்தாலும்"
 அஞ்சாது
 அழகு அழியா தெழும்புமிடம்.
 "எப்படி இருந்ததெம் இனத்தின் செழிப்" பென்று
 இப்போதும் 'யமுனாரி' ஏரியூடும்,
 சங்கிலியன்
 தோப்பூடும், 'மந்திரி மனையூடும்'... தொடர்க்கதைகள்
 சொல்லிச் சிலிர்க்கும் சுவர்க்கபுரி.
 சங்கிலியன்
 கடைசியாய் ஆண்டிருந்த களம்.
 அட்ட திக்கினிலும்
 படைவீடாய்க் கோவில்கள்
 பரிபாலனங்கு செய்ய
 தமிழே அரசாண்டு தலைநிமிர்ந்த இராஜதானி.
 சுற்றிவரக் குளங்கள்
 சூழும் அரண்களென
 நிற்கக், குளுமை நிழலில் உயிர்பெருக,
 அற்புத நிலத்து

அடிநீர் உடல்வளர்க்க,
 பச்சைப் பகேலாய்ப் பரவிக் கிடக்கு(ம்)வயல்.
 அச்சமற்ற பனைகள்
 ஆகாயம் தடவு(ம்)அயல்.
 அமிழ்தாய்த் தமிழை
 அன்றிருந்து கடைந்தெடுத்தோர்
 சமயநெறி – உயிராய் மதித்துத் தழைத்தபதி.
 பண்பட்ட மாந்தர்,
 பிரதிபலன் பாராதோர்.
 விண்ணர், குபேரர்கள், விளைந்து மலிந்ததலம்.
 கற்றுச் சிறந்தோர் கடலாக ஆற்ப்பரிக்க
 விற்பனரும் நிபுணரும் வென்று நிமிர்ந்தமுற்றம்.
 ஆயிரம் கவிஞர்கள்
 அவதரித்த வயிறு... பல்
 ஆயிரம் கலைஞரை
 அன்றிருந்து இன்றுவரை
 தோன்றவைக்கும் அமுத சுரபி.
 பொழுதெல்லாம்
 நாத சுரமும், தவிலும், நறுங்குழலும்,
 வேதமும், தேவாரம், மந்திரமும், பண்ணிசையும்,
 காண்டா மணியொலியும்,
 நாட்டுப் புறகிசையும்,
 பேச்சும், நடிப்பும், பிரசங்கம், கூத்துகளும்,
 ஆச்சர்யக் கவியும், அபிந்யமும்,
 விளையாட்டும்,
 மூச்சில் கலந்து தலைமுறை தலைமுறையாய்க்
 காய்த்துக் குலுங்கும் கவின்றல்லை!
 நாவலரின்
 தாய்ப்புமி;

தமிழுக்காய்த் தம்மை விதைத்தவர்க்குப்
பாயாய்க் கிடந்த தரை.
பாய்ந்து தொடர்ந்தழித்த
பேய் யுத்தக் தாலும் பெரிதாய்க் குலையாமல்
மீன் எழுச்சி பெற்று
விதி செய்த மேன்மைநிலம்.

பிறர்க்கு வழிகாட்டும் பெருங்கல்விக் கோபுரங்கள்
நிறைந்த வெளி வந்த....,
பிசகெல்லாம் நீறவைக்கும்
அறமும் தவமும் அருளும் அகிம்சையதும்
பெருக... அந் நியத்தைப்
பரப்பநின்றோர் தோற்ற திடல்.
பிறரும் விரும்பிவந்து பெருமைபெற் றயர்ந்தநிழல்.
புதுமைகளை உள்வாங்கி
பழமைகளின் உயிர்ச்சாரம்
சிதையாமல் இயற்கையாகச் சிறப்புப் பெறும்புமி.
ஞான நதிஇயல்பாய்ப் பாடும் மடி... நூறு
ஞானியரும் சித்தர்களும் திரிந்து
சமாதியாகி
ஆன்மீக அதிர்வை அள்ளிச் சுரந்திருக்க,
வானோரும் மண்ணோரும் வணங்கவரும்
நல்லுாரான்
கோவில்கொன் டமர்ந்து குறைதீர்க்கும் குடிலிந்த
நல்லுார்!
ஈழுத்தின் சென்னி யாழுப் பாணமென்றால்...
நல்லுார்... அந் நெற்றியிலே
ஞானநெற்றிக் கண்ணேதான்!

நிறைவு

வேப்பம்பூ வேம்பில் வெகுத்துச் சொரிந்ததென
மகிழ்ச்சி மனதில்
மலிந்து கிடக்குதிப்போ!
காற்றில் கரைந்து காதுகளைத் தாலாட்டும்
நாத சுரகானம்
நதியாய் நகர்கையிலே...
மந்திரஉச் சாடனம்,
வாழ்த்தும் பஜனையிசை,
பக்தரின் வாயால் பரவும் அரோகராக்கள்,
யைக் கலவையாக எங்கும் பரவிடுது!
சாந்த சொருபியாக
எழுந்தருளி மூர்த்தி...வீதி
சுற்றிவரத் தோன்றும்
ஏதோ ஓர் தெய்வீகம்
ஆனந்தப் பரவச அதிர்வாகச் சூழ்கிறது!

பெரிய திருக்கோவில்..
பக்தரோ மிகச்சொற்பம்.
அயலுருத்து எங்கெங்கோ அகன்று குடியேற
வெளிநாட்டு உறவால்
விளைந்து ‘வந்த’ காணிக்கை
கும்பாபி வேகமாகக் கைக்கூடி ஒப்பேற்...
விரலுக்கு ஏற்ற வீக்கமான... திருவிழாநாள்.
சனமிருக்கோ இல்லையோ
சகலதும் ஆகம
விதிப்படி நடக்கும்.
வாரத்துக் கோர்த்தவை
பக்திநிறை பாடல்கள் மந்திரமாய் ஒவிபெருகும்.

என்னிக்கை குறைந்த
 ஆடம்பர மற்ற
 ஏதேதோ வேண்டுதலை எடுத்தியம்பும் பக்தர்கள்.
 மன்பைப் படிவைத்து
 மனமுருகும் என் உருத்து.
 பத்தோடு பதினொன்றாய் நானும் கலந்து...வீதி
 சுற்றி வரும்போதே
 சுமைமனது இலோசாச்சு.
 ஆரவார மற்று வீதியுலா நிறைவெபற
 இயல்பான பூசையுடன்
 கதவு அடைபடுது,
 திரும்புகிறேன் ...
 வீடைங்கும் ஏதோ ஒரு புனிதம்
 நிறைந்ததுவாய்...அமைதி நிம்மதி பொலிந்ததுவாய்
 ஒருதிருப்தி பூத்து
 இதயம் குளிருதிப்போ!
 வேப்பம்பூ வேம்பில் வெகுத்துச் சொரிந்ததென
 மகிழ்ச்சி மனதில்
 மலிந்து நிறையுதிப்போ!

தாயுன் நிழவிருப்பின்

உந்தன் ஒருவார்த்தை போதும் ...
 பரிவொழுகும்
 உந்தன் ஸ்பரிசிப்பு ஒன்றுபோதும் ... ஆதரவாய்
 எந்த நிலையினிலும்
 என்னை உசப்புதற்கு
 உந்தன் உயிர்ததும்பும் சிரிப்புத் துளிபோதும்.....
 எந்த வகைக் காயத்தைக் கூட

உடன்மாற்ற
 உந்தன் ஒருமுத்தம் போதும்... நீ
 அருகிருந்தால்
 எந்தப் புயலிடையும்
 என்னெனான் நிருபிப்பேன்!
 எந்தத் தடைவரினும்
 எதிர்ப்பேன்... தலைநிமிர்வேன்!
 எந்த ஏரிமலையின் மீதும் நான்
 ஏறியென்னை
 இந்த உலகேற்க வைத்து
 ஜெயித்திடுவேன்.!.

உண்மை உறவு வரம்

உனையே சிந்தயாலும் உடலாலும் எப்போதும்
 அனைக்கும் வரங்கேட்கும்
 அசையா மனதையருள்!
 இன்றை நடைமுறைகள், இன்றை உலகியல்கள்,
 இன்று நடப்பவைகள்,
 இதுநாள் வரை எங்கோ
 நிகழ்ந்து... அதிசயமாய் நினைவில் வந்து...
 இன்றிவையெய்
 அகத்தயலில் வழமைச் சம்பவம் ஆகிவிட்ட
 நிலையில்..
 நவீன் நாகரீகம் ஆகிடையில்,
 உலகென்ன சொல்லும்?
 கெளரவக் குறைச்சல்...மானம்
 மரியாதை என்னாகும்? என்ற
 மனம்மாறி

பணத்தால் பலத்தால் ஊர்வாயை மூடி ... எந்தக்
 குணத்தோடுந் துய்த்தல் குலமரபு
 ஆனாளில்
 ‘இதுவே’ உயர்வின் தகுதியான
 யதார்த்தத்தில்
 ‘அதற்கான’ வாய்ப்புகளும்
 அருகமரந்து ஆடுகையில்
 மனச்சாட்சி பற்றி மனைமாட்சி பற்றி...பிறன்
 மனைநோக்கா மாண்புகளின் மறம்பற்றி
 நினைப்பதுவே
 மானுட துரோகமாய் மாறிவிட்ட
 வாழ்நாளில்
 ராமர்களும் இரகசிய
 இராவணராய் மாய்ந்திடையில்
 தெய்வமது தண்டிக்கும் “செய்தபாவம் திரும்பிவரும்
 மெய்” என்ற ‘பய-பக்தி’ தலைமாந்தர்
 துறந்திடையில்
 உணையே சிந்தையாலும்
 உடலாலும் எப்போதும்
 அணைக்கும் வரங்கேட்கும்
 அசையா மனதையருள்!

தந்தைக்கோர் நாலாட்டு

தாய்...அருளைப் பாடிவைத்த பாடல்... நூறு
 தரணியிலே வாழ்ந்திருக்கு; ஆனால்... தந்தை
 நேச்ததைப் பாடிவைத்த பாடல் ஏதும்
 நினைவில் வர மறுக்கிறது! தந்தை மார்... நாம்
 ஏன் தந்தைமார் புகழைப் பாடா தோய்ந்தோம்

என்பதனை நினைந்தோமா? தகப்பன்... சாமி
தானென்றோம்; அவர் பெருமை போற்றச் சுற்றே
தயங்குகிறோம்; இனி... தகப்பன் புகழ்... நாம் சொல்வோம்!

பாலுாட்டித் தாலாட்டிச் சோறும் ஊட்டிப்
பார்க்காமல் விட்டாலும்... பண்பு பாசம்
வேறோட நீர்வார்க்கும் தகப்பன் அன்பு
பிழை திருத்தி வினைத்திறனை வளர்க்கும் நன்று!
தோளுக்கு மேல் வளர்ந்தால் தோழன் என்று
தொடர்ந்து துணை புரிந்து அறிவுட்டும் நட்பு!
ஆதாரப் பொருள் ஈந்து... குடும்பம் ஆட
அசையாமல் காக்கும் தந்தை... பாதுகாப்பு!

சந்தனமாய்த் தனைத்தேய்த்து... வாசம் தந்து
தன்குடும்பம் மகிழிவைத்துக் கரைந்து... அன்பின்
விந்தையை முன் காட்டாது மனதுள் சேர்த்து,
வெற்றியில் உள் மகிழ்ந்து... தோல்வி பொறுத்து... வென்று,
சொந்தமென்ற சோலையையும் வளர்த்து... சேய்கள்
உயர் 'துலாபாரமாக' என்றும் நிற்கும்
தந்தையர்க்காய் பாடும் முதற் பாட்டு... ! இந்தத்
தாாலாட்டு; பாடட்டும் தரணி கேட்டு!

என்னைச் செதுக்கும் தென்றல்

என்ன பதிலென்று கேட்டுக் கேட்டுத் தூங்கும்
என்னை எழுப்பிடுவாள் – நரை
என்னென்று வந்ததின் கென்றெந்தன் மீசையில்
ஏற்ற கறுப்படிப்பாள்.
மென்மலர்ப் பாதம் உதைத்தெந்தன் நெஞ்சினில்
வீழ்ந்து புரண்டெழுவாள் – எந்தன்

கன்னத்தில் நூறு குளிர்முத்தம் தந்ததைக்
கன்றிடச் செய்திடுவாள்.

வார்த்தைகள் ஓவ்வொரு மாதிரிப் பேசியே
நாணி மகிழ்திடுவாள் – பல

பாடல் இசைத்துக் குதித்து விளையாடக்
குழப்பட செய்திடுவாள்!

ஒடிப்பிடித்து விழுந்து எழுந்து...பின்
ஒவென்றமுதிடுவாள் – வீட்டில்

ஊர்ந்துமே குப்பைகள் சேர்த்து சமைத்தெனக்கு
ஊட்டியென் பசிதனிப்பாள்!

புன்னகை என்னும் வலைவிரித் தென்னை
பிடித்துச் சிறையிலிட்டு – பெரும்

பொன்னகை யான சிரிப்புடன் தேவதை
போலென் மடியமர்ந்து – ஒளி

மின்னும் மகிழ்வடன் மேனி குலுங்கிட
அன்ன நடை பயின்று – வரும்

சின்னங்க் சிறுமகள் என்னைச் செதுக்கிறாள்
தென்றலெனத் தவழ்ந்து!

உன் கண்ணில் தெரிகிறது ஒளிமய எதிர்காலம்

ஏணையிலே கூட இறங்கிவந்த வெண்ணிலவே!

வானோர் உவந்தளித்த

பாரிஜாதப் பூமொட்டே!

உலக அதிசயங்கள் ஒன்றையும்

நான் காணவில்லை

மலர்ந்து அதிசயமாய்த்

தான் சிரிக்கும் மருக்கொழுந்தே!
 துன்ப இருட்டுள்
 தொலைந்துலைந்த வேலையிலே . . .,
 வந்தென் விழிதிறந்த
 தூண்டா மணிவிளக்கே!
 குருவி தினஞ்சேர்த்துக் கொண்டதுபோல்
 காசுபணம்
 சிறுகநான் சேர்த்திருக்க
 திமரதிரஷ்டமாய்க் கையில்
 கிடைத்த புதையற் பரிசே!
 என் கிளைகளெல்லாம்
 பூப்பூக்க வைக்கும் புலர்வின் ஒளிச்சுடரே!
 ஆம் என் பிறப்பினது
 அர்த்தம் உரைத்தவளே!
 வீரிட்ட வாறு விளங்காத இவ்வுலகில்
 ஏதேதோ தேடி
 இரவிரவாய் நீயுமழ...
 ஏணையினை மெல்ல இழுத்தாட்டி
 இரவிரவாய்
 நான்விழித்தேன்;
 மெல்ல நான்பாடக் கண்ணுறங்கி
 நீபொலிந்தாய்!
 “இனித்தூக்கம் தொலைந்த” தென்று
 சொல்பவர்க்கு
 “உன்கண்ணில் தெரிகிறது ஒளிமய எதிர்காலம்”
 என்று மகிழ்கின்றேன்!
 எனதன்பில் கிறங்குகிறாய்!

தங்கமகள்

தளிரோடு மலரோடு தவழ்ந்த தென்றல்
 தலைகலைத்துத் தோள்வருடித் தமுவுமாப் போல்
 அழகென்னுஞ் சொல்...உயிரும் கொண்டு...கண்முன்
 அசைந்தசைந்து தேர்போல நகரு மாப்போல்
 விழுந்து, சிலநாள் தவழ்ந்து, எழுந்து...இன்று
 விழிவிரியச் சிரித்து, அடி எடுத்து வைத்து,
 தளதளென்று நடந்து, எனை அணைத்துக், கொஞ்சம்
 தங்கமகள் உனதன்பில் கரரந்து போனேன்!

கனியிதழ்கள் திறந்தெதையோ கதைப்பாய்; எந்தன்
 காதருகே சூசுகுசென்று ஏதோ சொல்வாய்;
 எனை உறுக்குமாப்போலப் பார்ப்பாய்; நெஞ்சில்
 ஏற்றின்று உதைவிவோய்; கதைகள் கேட்பாய்.
 எனைத்தமுவி சிறுநீரால் தீர்த்தம் ஆட்டி
 எனைநித்தம் புனிதனாக்கி வளர்த்து...என்னைக்
 கனியவைப்பாய், இளக்கவைப்பாய், நெகிழி வைப்பாய்
 கல்நெஞ்சைப் பனியாக உருக்கி நிற்பாய்!

உன்முத்தச் சூட்டினிலே உறங்கு கிண்றேன்.
 உன்சிறுநீர்க் குளிரிடையும் உறங்கு கிண்றேன்.
 உன்முத்தப் பரிவினிலும் விரல்கள் தொட்டு
 உணர்வுகளை ஸ்பரிசித்து உசப்பு கின்ற
 உன்அன்புக் கதகதப்பு தனிலும்...நானும்
 நிம்மதியாய் உறங்குகிறேன்! வாழ்விள் கோடை
 என்உடலை வறுத்தாலும்...உயிரோ உன்னால்
 இதமாகத் தழழுக்குதடி..மகிழ்வில் ஆழ்வேன்!

கிசைஞானி

எந்தெந்தக் காலம் எப்படித்தான் மாறிழினும்
 சிந்தி அழுகாச் செவிநுகர்
 கனிவகைகள்
 தந்தாய்நீ கற்பக தருவாகி!
 எண்ணிலாத
 அந்தக் கனிகள் எமது அகம் புறத்தில்
 எப்போதுங் கிடக்க...
 எதைச்சுவைப்ப தெனமருண்டு
 இலகுவாய்க் கிடைத்ததனை,
 இதமாய்க் கனிந்ததனை,
 மிகவும் இனித்ததனை,
 உருசித்துத் தினம் உருசித்து
 மனமும் வயிறும் குளிர்ந்து இருந்தோம் யாம்!
 நாங்கள் அடிக்கடி உருசித்த கனிச்சுவையை
 விட...நாம் அதிகம்
 சுவைக்காத நின்கனிகள்
 பலதைத் தெரிந்தெடுத்து இப்போ
 சுவைக்கையிலே
 அவற்றின் புது உருசியை அனுபவித்தோம்!
 என்றென்றும்
 புதிய சுவையைத் தருவன உன்கனிகள்.
 விதிகள் பல கடந்தும்,
 விசேட சுவை கலந்தும்,
 வியப்பையிக் கணமும்
 வழங்கிக்கொண் டுள்ளன நின்
 பலகளிகள்;
 இயற்கைச் செழிப்பும் புத்துயிர்ப்பும்
 கலந்தன உன் கனிகள்.

இன்று....பார்க்க வடிவாயும்,
 நவீன நிறத்தோடும்,
 உருசித்துக் கொண்டிருக்கையிலே
 சுலையை மறக்கவைக்கும் ...
 கனிகளைத்தான் அருந்துகிறோம்!
 உந்தன் சுலையை உருத்திரித்து
 தம்களிகள்
 என்றுரைப்போர் நல்கும் ஏற்றமிலாக் கனிகளையும்
 காண்கின்றோம்;
 இன்றுந்தன் கனியருமை உணர்கின்றோம்!
 எந்தெந்தக் காலம்
 எப்படித்தான் மாறினாலும்
 சிந்தி அழுகாச் செவிநுகர்
 இசைக்கனிகள்
 தருவோன்றீ...
 கற்பக தருவாய்.... இசைஞானி!

ஏய்க்கும் பேய்களை ஏய்க்க எழு!

துன்பம் துடைக்கக் துணிந்த கராவ்களைத்
 தொட்டு வணங்குகிறேன் – மனத்
 துக்கம் கலைந்திடச் சொல்லும் கவிதையை
 தூக்கியும் கொஞ்சிடுவேன் – எதில்
 இன்பம் பெற முடியும் எனக் காட்டும்
 இதயமே வாழ்க என்பேன் – இந்த
 ஏழை உலகம் சிரிக்க என்னால் என்ன
 ஏலுமோ செய்திடுவேன்!

ஊதிக் கொமுத்தவர் உச்சத்திலே... ஏழ்மை
 உக்கிச் சிதைகிறதோ - வெந்த
 வேதனை தீர்ந்திட வில்லை... பலத்துடன்
 மேலும் பணம் இணைந்தே - அழும்
 ஏழையை ஏழ்மையின் பள்ளத்தில் வீழ்த்துது
 இன்றை உலகியலே! - இந்த
 ஏற்ற இறக்க இடைவெளி தீர்ப்போரை
 ஏற்றுமென் பாவரியே!

ஏழ்மைக் குதவிடும் போர்வையில்... ஏழையை
 ஏய்க்கும் நரி நரரும் - "என்ன
 இன்னும் உறுஞ்சலாம்" என்றேழை இரத்தத்துக்கு
 ஏங்கும் நூளம்புகளும் - தோற்று
 வீழ்வோரைத்தான் சுற்றிக் கொத்திக் குதறியே
 வீங்கும் கழுகுகளும் - எங்கள்
 மேலே சுழன்றன... ஆம் இவை செத்து
 விடவில்லை இக்கணமும்!

வசதி படைத்தோன் உயர்ந்தவன் என்பது
 மன்னின் யதார்த்தமின்று - செல்வம்
 வந்து விட்டால்; குறை யாவும் மறைந்திடும்
 வையமும் போற்றுமிங்கு - அற்ப
 வசதியில் தாழ்வு உயர்வும் தகர்ந்திடும்
 வழு, பிழை தீருமென்று - நம்பி
 வையம் சூழுது... வாய்ப்பு இல்லாதவர்
 வாடுறார் ஏழையென்று!

ஏழூகள் தாழ்வு மனப்பான்மை விட்டு
 எழுந்து நிமிர்ந்திடனும் – இந்த
 இகத்தில் எவனுமே ஏழூயில்லை என்றில்
 இயற்கையை நம்பிடனும் – சொந்தக்
 காலில் முயன்று பிறனை நம்பாது தன்
 கடமையைச் செய்திடனும் – ஏய்க்கும்
 பேய்களை மேய்த்துப் பிழைக்க... உயர்ந்து
 பிழைபோக்கி வென்றெழுனும்!

மனிதம் மறந்து

உந்தன் முன்னே நீஞும் கராங்களில்
 ஒன்றுமே இட்டது இல்லை; தெருக்களில்
 உன்னை நோக்கிடும் ஏக்க விழிகட்கு
 உதவி செய்ததும் இல்லை; “வறுமையாம்,
 ஒன்றும் இல்லையே” என்ற உறவுக்கு
 ஒரு துரும்பைக் கொடுத்ததும் இல்லை; ஆம்
 இன்று கோபுரம் கட்டிடக் கோடிகள்
 கேட்க...இல்லையென் றுரைக்க மனமில்லை!

அடுத்தவன் பசி கண்டு துழிக்கவோ
 அடுத்தவன் விழிக் கண்ணீர் துடைக்கவோ
 அடுத்தவன் வலி தன்னைத் தணிக்கவோ
 அடுத்தவன் இரத்தம் உறைவிக்கச் செய்யவோ
 அடுத்தவர் துயர் கேட்க முயலவோ
 அடுத்தவன் சுமை தன்னைப் பகிரவோ
 அடுத்தவர்க்கு உதவவோ என்னிடாய்...
 ‘ஆண்டவர்க்கு’ அன்றி இறைக்கிறாய்!

ஆண்டவன்... உன்னைப் போலச் சிறியவன்,
ஆசா பாசங்கள் ஆயிரம் கொண்டவன்,
வேண்டும் ‘அது இது’ என்று அலைபவன்,
விருப்பை... அடைந்திட அங்கலாய்த் தாடுவான்,
தான் நலத்தோடு இருந்தாலே போதுமென்று
தவிப்பவன், என உந்தன் இயல்பெலாம்
ஆண்டவனுக் குண்டு என்றவன் கோயிலுக்(கு)
அள்ளி ஏறிகிறாய்... ‘மனித்ததை’ எண்ணிடாய்!

ஊக்க மருந்து

ஏழூயாக இம்மண்ணிற் பிறந்ததுன்
குற்றம் இல்லைகான்; எனினும் நீ நாளைக்கும்
ஏழூயாக இம் மண்ணில் இறந்திடில்
இது உனது மிகப்பெருங் குற்றமாம்!
ஏழ்மை போக்கிடக் கோடி வழிசொல்லும்
இவ் இயற்கையை நம்பின்... நீ வெல்லாம்.
வாழும் நிமிடங்கள் ஓவ்வொன்றும் முக்கியம்
வசப் படுத்திடில் வானையும் அள்ளலாம்.

சென்ற நிமிடமோ மீண்டு திரும்பாது.
சென்ற காலமோ மீளக் கணியாது.
சென்ற வாய்ப்பினை நமுவவிட் டின்றைக்கு
சிந்தித் தெந்தப் பலனும் கிடையாது.
சென்ற நிமிட இழப்பு...இழப்புதான்.
அதை நினைந்திந் நிமிடத்தைக் கைவிழின்
'இன்றும்' பயன்றுப் போய்விடும்; நாளைக்கு
எதுவும் கைகளில் எட்டா தகன்றிடும்.

இந்நிகழ்காலம் தன்னை முழுமையாய்
 ஏற்றுப் பயன்கொள்ள வேண்டுங்கான்; மீண்டுமோர்
 ஜென்மம் உள்ளதோ இல்லையோ...வாழும் இவ்
 ஜென்மத்தை வீணாக்காமல் வாழுடா!
 இந்த ஜென்மத்தில் வாழும்கிவ் வாழ்க்கையில்
 இமய உச்சத்தை எட்டிட வேண்டுமே!
 இந்த இலட்சியம் கொண்டு முயன்றிடில்
 ஏழ்மைச் சா...உனக் கென்றைக்கும் இல்லையே!

உண்மைப் பொன்

தூயமையான உண்மை தூயபொன்னுக் கொப்பாகும்!
 தூயமையான உண்மைப் பொன்...
 சுடரும் சிறு சூரியனாம்.
 தூயமையான உண்மைப்பொன் மங்காது.
 எத்திரவும்
 பட்டாலும் கறுக்காது.
 துயரச் சுடுதணவில்
 விட்டாலும் புடம்போட்டு மேனும் ஒளிருமன்றி
 மாற்றுக் குறையாது;
 மவசும் பெறுமதியும்
 காலங்கள் மாறிடினும் கடுகளாவும் மாறாது.

பொன்னழுகு தானே புவியின் முதலழகாம்!
 பெர்ன்னை அணிதல் புவியினுக்குக் கெளரவமாம்!
 பொன்தானே மங்களத்துப் பொருளாம்!
 கஜானாவின்
 பொன்தானே... உலகத்தின் மிகப்பெரிய பொக்கிழமாம்!
 பொன்னழுகு தானே

பொருளுக்கும் ஆதாரம்?
 பொன்..அதிகம் தேடல் புவியின் பெருங்கனவாம்!
 உண்மைக்கும் இவைபொருந்தும்;
 உவமைக்கும் உவமையிதாம்!
 பொன்னில்லா ஏழையா நீ..?
 உண்மையினை அனிந்துகொண்டால்...
 பொன்னணிந்த புகழைவிடப் புகழுடைவாய்
 நிச்சயமாம்!

மனக்கலக்கம் மாற்றும் மருந்து

ஒருசிறு இடரும்
 ஒருசிறு பயமதுவும்
 ஒருசிறிய காற்றாய் உளக்குளத்தின் மேற்பரப்பைக்
 கலக்கிச் சலன்
 அலைகளினைத் தோற்றுவிக்கும்!
 சலன் அலைகளைப்பத் தொடங்கின்
 அதுதொடர்ந்து
 குளத்தின் சமநிலையைக் குழப்பும்;
 மறுபடியும்
 குளமமைதி கொள்ள
 “குலைத்த காற்று திரும்பித்தான்
 சென்றது” எனுமுனர்வை
 குளம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்;
 காற்றகன்ற பின்னாலும் அதனதிர்வும்
 அதன்பரிவும்
 நீடித்தால்...எழுந்துஅலை நிற்காது என்பதனால்
 காற்றின் அதிர்வும் பரிவும்...
 உடன் அகலவேண்டும்;

குளம்அமைதி கொள்ளல் எப்போதும் சாத்தியமா?

குளமமைதி கொள்ளவே கூடாது என்பதுதான்

விதியின் விருப்பா?

வில்லங்கச் சிறுகாற்றும்,

விசமத்துக் காகக் கல்லெறியும் விண்ணர்களும்,

தூண்டிலிட்டு மீன்பிடிக்கத் துணிவோரும்,

பருந்துகளாய்ச்

சுற்றித் திரிகையிலே

குள அமைதி சாத்தியமா?

காற்றைத் திசைதிருப்பும் கையும்

கல்லெறிவோரை

மாற்றும் மனமும்

தூண்டிலிட வேறு இடம்

காட்டும் கடைக்கண்ணும்

உன்னிடத்தில் இருக்கிறதே!

நீ நினைத்தால் எந்தன் உளக்குளத்தில்

சலன்அலை

தோன்றிடுமா?

என்மனக் குளம்கலங்கிங் கிடந்திடுமா?

அகத்தாலும் புறத்தாலும்

புறத்தாலே ஒன்றுகூடிப் புன்னகைத்து மலர்கிள்ளோம்!

அகத்தால் இணைந்து

அமைதி மகிழ்வூறும்

நிலையிற் சிலிர்த்தோமா?

அகம்திட்டித் தீர்க்கையிலும்,

அகமோ ஆயிரம் விமர்சனத்தை வைக்கையிலும்,

அகமோ ஏற்றத் தாழ்வுகளை

எடைபோட்டு

உயர்வுதாழ்வத் தடிப்பு அகங்காரம் கொள்கையிலும்,
புறத்தாலே தழுவிப் போலியாய்ச் சிரிக்கின்றோம்!
புறக்கையில் கத்தியில்லை
கைகுலுக்கிப் பூக்கின்றோம்.
அகக்கத்தி கொண்டு வெறி
தீருமட்டும் குத்துகிறோம்!
அகம்நாறப் புறத்தில் சந்தனமுஞ் சாத்துகிறோம்!
அகத்தாலும் புறத்தாலும்
அசலாய் அளவளாவி
மகிழும் தருணங்கள் மனிதரிடை குறைந்துபோன
கலிகாலம் இன்று;
பொய்யாகக் காதலிந்து
பாசம் மரியாதை பணிவினிலும்
பொய்புனைந்து
வாழ்வினது கற்பின் கண்ணியத்தைக் காற்றில்விட்டு
“மானுடம் வெல்லுதென”
நவீன வளர்ச்சிகொண்டோம்!

கடற்கரை இரயிற் பாதை

தண்டவாளக் கரையோரம் தனித்து இருக்கின்றோம்.
ஒன்றுமே பேச மனமில்லை
இடைக்கிடை
மெளனம் கலைத்து மனதும் தடதடக்க
அங்கிருந்து இங்கும்
இங்கிருந்து அங்குமாய்
இரயில்கள் கடக்கும் இரசிப்போரைக் கணக்கெடாது!
அதிர்கின்ற தண்டவாளப் பரிவில்

மிருதுவான
 இதயமுங் குலுங்க
 இரைந்தடிக்கும் கடலயையில்
 இரண்டறக் கரரகிறது எங்கள் நினைவுகளைகள்!
 நிலவு முகங்காட்டும் நிமிடம்
 சிரிப்போடு
 சலசலக்கும் தாழும் புதர்களின்ட...
 பாறையிடை,
 எழும்பும் கதகதப்பைக்
 கடல்ளட்டிப் பார்த்திருக்க...
 மாலை கருகிக் கருஞ்சாம்பல் இரவாக
 மாற... எதையோ நினைத்துவிட்டுத்
 தூரத்தில்
 வந்துகொண் டிருக்கும் இரயிலின் ஓளிக்கற்றை
 அந்தரத்துள் தண்டவாளங் கடந்து
 நடக்கின்றாய்!
 உனக்கான இரயிலின்று
 எப்போதோ போனதனை
 அறிந்தும் தண்டவாள அருகில்...
 இடையிடையே
 கடந்தோடும் இரயிலின் காட்டொலிக்குள் மறைகின்றாய்!
 இந்த வழித்தடத்தில்
 இரண்டுமூன்று நாளின்முன்
 எப்படியோ இரயிலில் மோதிச்
 சிகைதந்தளங்கள்
 நன்பனை நினைத்தபடி
 "எங்கே நீ போகின்றாய்"
 எனஅறியா வெறுமை முடி
 தனித்துநாள் இருக்கின்றேன்!

கடல்

கடலும் அதுவே...கரையும் அதுவே...
 படகோடு நானும் பழசே - அடடே
 புதுஅலைகள் மட்டுமே பொங்கிப் பெருகும்
 அதிசயத்தில் கோடி அழுகு!

உலகோ பிரமாண்டம்! மூன்றிலிரு பங்காய்த்
 தமுவும் கடலோ வியப்பின் - தலைப்பாகும்!
 ஓர்துளியும் பூமிவிட்டுச் சிந்திச் சிதறாமல்
 ஆர்க்கும் அதிலுமுண்டு அன்பு!

கோடானு கோடி உயிர்கட் கழுதாட்டும்.
 தேடாத் திரவியாங்கள் சேர்த்தருனும் - தோழா...கேள்
 மண்ணுருண்டை ஒன்றை மழைக்கரைத்தல் போல்...நிலத்தை
 தின்னும் கடல்சிரித் தே!

இத்தனை கொண்டும் எளிமை அமைதியுடன்
 சித்தனென மோளத் துறவியென - நித்தியமும்
 காக்கும் கடலிடம்நாம் ஞானம் பயிலவேண்டும்
 வாழுவழி காட்டுமெது வா!

கடலாடும் சித்துக் கனக்க! நிதமும்
 கடல்செய்யும் அற்புதங்கள் காண்க! - கடற்சித்தன்
 தெய்வ இயற்கையின் தூதன்; அவனைகூய்ந்தால்
 உய்யும் வழியுண் டேரை!

ஸரக்கால் மணலாய் ...

ஸரக்கா லோடு மணலில் நடந்து வந்தேன்.
 நேராடு செல்ல ஸரம் காய

வெண் மணலெந்தன்
 பாதத்தில் ஓட்டிப் படர்ந்து கிடந்தது...பின்
 தாமாய்ச் சிலது
 உதிர்ந்து விழுந்தது...நான்
 பாதங்களை உரச
 சொரசொரன்றுஞ் சிதறிற்று...இம்
 மணலொவ் வொன்றும்
 என்மனதை நெருடினவாம்.
 ஸராங்கண்டா லென்னோடு ஓட்டி
 மணல்இருக்கும்!
 ஸரங்காய்... என்னை விட்டே உதிர்ந்துபோகும்!
 ஒவ்வோர் மணலினும் ஒருநன்பர் புன்னகைத்தார்.
 ஸரமெனச்...செல்வம்
 பதவி சிரித்ததுவே.
 காலுக் குவமையாயென் வாழ்வ நகைத்திடுதே.

ஆச்சரியக் கடல்

ஆயிரம் ஆயிரம் அலைச்சிறகு அடித்தடித்து
 வானுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையே
 நிதம்பறந்து
 எங்கேதான் போகிறதோ
 கடலென்னும் இப்பறவை?
 எங்கே இருக்கிறது
 இதன்கூட்டைக் கொண்ட கிளை?
 குயில்களது கூவல்போல்
 இதனின் தொடர்க்கவல்
 அயலெங்கும் கேட்டிடுது...அனைத்தும் அதிர்கிறது.
 தீக்கோழி,

தீயில் இருந்துயிர்த்துப் பறந்துபோகும்
பீனிக்ஸ்,
மழையுண்ணும் சக்கர வாகம்...என்று
வெவ்வேறு இயல்புள்ள பறவைகளைப் போல்
இதுவும்
எவ்வாறோ உருவாகி எம்முன் பறந்திருக்கு!

இத்தனை பெரிய
இராட்சதப் பறவையிட்ட
முட்டையோ நிலவென்று?
முன்னிருந்த என்பிஞ்சு
கேட்டாள் ஒருகேள்வி...
கற்பனையின் ‘அடுத்தகட்டம்’
கேட்ட அவளிடத்தில் உயிர்த்ததனைக்
கண்டயர்ந்தேன்.
ஆச்சரியம் மனித ஆற்றல்..
இதை ஏற்கின்றேன்.

பிரம்ம முகவர்த்தம்

எத்தனை நவீன கடிகாரம் வந்தாலும்,
எவ்வகையில் புதிய
வளர்ச்சி நிகழ்ந்தாலும்,
மனிதர் அனேகர் இதன்கூவல் மறந்தாலும்,
விழிந்தால்...சிலசமயம்
கறியாகிப் போகையிலும்,
அதிகாலைப் பொழுதில் அனேகமாகச் சேவல்கள்
கூவி “விழிந்துகொண்டு இருக்” கென்று
உசாராக

இப்போதுஞ் சொல்வதனை
 இன்று தற்செயலாய்
 வேளைக் கெழும்பியதால் யான்கேட்டேன்;
 பாவமிந்தச்
 சேவல்கள் அறிந்திடுமா மனிதரின் மனமாற்றம்?
 சேவல்கள் அறிந்திடுமா
 நரர் துயிலின் நேரமாற்றம்?
 சேவல்கள் அறிந்திடுமா உதயத்தின் குணமாற்றம்?
 ஆனாலும் சேவல்கள்
 அதிகாலை துயிலெழும்பும்
 தமது இயல்பை தம் 'நிற மூர்த்தத்தில்'
 பரம்பரை பரம்பரையாய்ப் பெற்றின்றும் கூவியன.
 "கேட்பாரோ மனிதர் கேட்காரோ"
 கவலையற்றுக்
 காலையிற்தம் கடனிதென்று
 கூவிச் சிலிரத்துளன்!
 பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் தேவர்கள் பலரைத்
 தரிசித்து மகிழ்ச்சியிலே சிறகுத்துப் பாடியன!
 மனிதரில் அனேகர்... இப்
 பிரம்ம முகூர்த்தத்தில்
 எழும்பும் பழக்கமற்று
 இறுகித் துயில்கின்றோம்.
 அதிகாலை துயிலெழும்ப வேண்டுமென்ற
 எங்களது
 பரம்பரை இயல்பு எம் 'நிற மூர்த்தத்தில்'
 விகாரமுற் றழிந்ததுவோ...?
 தேவர் வரம்நல்கும்
 பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் குறட்டைவிடுங்
 சடங்களானோம்.

விழயலின் வாசம்

விழந்தும் விழியாத...
 பனிமூட்டம் விலகாத...
 குளிரின் வருடல் குறையாப் புதுக்காலை.
 இரவின் மழையீர்ம்
 நிலத்தை இழுக்கிற்று.
 பரபரப்பு இன்றிப் படர்ந்த செடிகொடியில்
 பூக்களோ வொன்றாய்
 முகையவிழுத் தொடங்கிற்று.
 தூக்கம் தூரத்தித்
 தொடர்ந்தேகும் புள்ளினாங்கள்,
 புத்துணர்ச்சி பொங்கப் புரண்டோடும் சிற்றஞவி,
 எத்திக்கும் விழிவின்
 அர்த்தம் இயம்பிடுது.
 புங்கள் பனித்துளியைப்
 பூத்துச் சிரித்திருக்க
 முற்றச் செடிகொடிகள் மழைகுளித்து
 ஈரமுடி
 காயவைக்கும் பெண்களைனக் காற்றாட
 எங்கெங்கு
 பார்த்தாலும் பசுமை படிந்து மனம்மயக்க
 விழந்தும் விழியாமல்,
 பனிமூட்டம் விலகாமல்,
 தொடரும் விழயலிலோர் தூய்மை
 மலர்ந்ததிலே
 பரவுகிற வாசத்தில்
 வரும்பகலின் ‘தூர்மணத்தை’
 முறியடிக்கும் சக்தி
 முகிழ்ந்துகொண் டிருக்கிறது.

சுயத்தை அழித்து அழித்து

இந்தா மீன் என்று எழுதுகிறாள் ஒருவட்டம்!

இந்தா பாம்பென்று

எழுதுகிறாள் ஓர்கீறல்!

“ஆனா ஆவன்னா ஈனா ஈயன்னா

ஏனா” எனச்சொல்லி இயம்புகிறாள் ஏதேதோ!

தன்பாட்டில் எதையோ கதைத்தபடி

கோடுகளை

சின்னக் கிறுக்கல்களைக் கீறிச் சிரித்தபடி

ஒன்றுரெண்டு மூன்றென்றும் பாடுகிறாள்!

உருவங்கள்

ஒட்டுகிறேன் என்று

உழந்து அரிசியினைக்

கொட்டிப் பசைபூசிக் குவிக்கின்றாள்!

அவனுக்கு

என்றோர் குறியீட்டு மொழியைப்

படைத்துவிட்டு

தன்மொழி விளங்கவில்லை எமக்கென்றும்

கோபித்தாள்!

அவளின் மொழியை அழித்துத் திருத்தி...நம்

மொழியை அவள்மேல்

இனிநாம் திணித்திடுவோம்!

தன்சொந்தக் கற்பனையை,

தன்சொந்தச் சிந்தனையை,

தன்படைப்புத் தனித்துவத்தைத் தவிர்த்தா

இவள்வெல்வாள்?

பட்சிகளின் மாநாடு

எந்தன் குருவி இடியப்பம் சொதியோடு
 அந்திச் சிறுணவு அருந்துகிறாள்.
 என்தோளில்
 தொற்றித் துவன்டு துடியாட்டக் கையசைத்து
 பற்றியென் முகத்தில்
 பஸீரன் றறைந்துவிட்டு
 சிங்காரச் சிரிப்பு வகையையெயங்கும் வீச்கிறாள்.
 எங்கள் அயலில் இவளைப்போல்
 எத்தனையோ
 வண்ணக் குருவிகள்;
 வாயாடிப் பறவைகள்;
 சின்னஞ் சிறுசிட்டு, திரண்டுவரும் பலுனிகள்,
 மின்தந்தி மீது விழுந்தெழும்பும் கரிக்குருவி,
 கானக் குயில்கள்,
 கரணமிடும் காகங்கள்,
 சேவல்கள்,
 விறாத்துக் கழுத்துவெட்டிக் குஞ்சுகள்,
 தூரப் பறந்தாலும்
 தொடர்ந்து நிதம் கையசைத்துப்
 போகின்ற வெளவால்கள்,
 புறுபுறுக்கும் வெண்புறாக்கள்,
 இத்தனை பட்சிகளும் இதம்பதமாய்க் குரல்வைக்க
 புத்தம் புதியஇசை
 புரஞ்சும் அயல் மீதலையாய்!
 எந்தன் குருவி இவற்றைவிட ஓர்விநோதச்
 சந்தம் இசைத்துத் தலையாட்டி ஆடுகிறாள்!
 வாயினிலே காற்பங்காய்...
 முகத்தில் முக்காற்பங்காய்...

தீத்திய உணவிருக்கச் சிரிக்கின்றாள்!
 சுற்றியுள்ள
 அத்தனையும் அவளின் சிரிப்பு வலையினிலே
 சிக்கி மலர்ந்து சிலிர்க்க
 நேற்றைப்போல்
 எந்தன் குருவி இடியப்பம் சொதியோடு
 அந்திச் சிறுஉணவை
 இன்றும் அருந்துகிறாள்!

ழுவும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளும்

பிஞ்சு விரல்களினைப் பொத்தி விரித்தபடி
 குஞ்சுக் கரங்களினால்
 வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப்
 பிடிக்கத் துடிக்கிறாளன் தோளமர்ந்து
 பேரழுகி !
 முடிவில்லாத திக்கின்மேல்
 முத்தங்கள் இட்டெந்தத்
 திசைகளிலும் சிக்காமல் செல்லும்வண் ணத்திகளைத்
 "தானே பிடிப்ப" எனாத்
 தாவிக் குதிக்கின்றாள்.
 வண்ணத்துப் பூச்சியொன்றின் வர்ணம்
 அதன்திறகின்
 மென்மையில் இருந்தொருநாள்
 அவள்விரலில் ஓட்டியதால் ...
 கையிலின்று சிக்காத அதன்வர்ணம்
 எங்கென்று
 கைவிரலிற் தேடி
 பிடிக்கமீண்டுந் துள்ளுகிறாள்.

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் பின் நானும் போகின்றேன்.
 தன்னார்வம் குறையாமல்
 தாவிஅவள் முயலுகிறாள்.
 ஓடிக் களைத்து,
 உச்சியந்துப் பூச்சிபோன
 பாதையைப் பார்க்கின்றேன் . . .
 பயணித்த தடமுமற்றுப்
 போயிற்றது;
 ஏமாந்து போச்சென் மகள்விழிகள்.
 யாவரையும் உச்சம் யமகாதகப் பூச்சி
 பூவொன்றிற் போய்த்தானே ஓய்வெடுக்கும்?
 ‘அவளுமொரு’
 பூவென்று அவைகளுக்குப்
 புரியவைப்பேன் வெகு விரைவில்!

காற்று வரும் காலம்

காற்று வருகின்ற காலமென்று ஒன்றிங்கே
 நேற்று இருந்தது.
 நெருப்பான கோடைதாண்டிப்
 பூக்குமந்தக் காலத்தின் பொழுதெல்லாம் இனிப்பாகும்.
 தூக்கும் உடம்பை;
 சிறகெம்மில் பூட்டிவிடும்.
 சோம்பேறி யாகக் கிடந்த தலைமுடியை
 வீம்புக் கெழுந்து ‘அது வீரனாக’
 ஆடலைவக்கும்.
 ‘மகரந்தச் சேர்க்கை-மணம்’
 மலரில் செய்துவைத்து
 வகைவகையாய்க் காய்கள் பழுத்து விழுத்துாண்டும்.

எங்கெங்கோ இருந்து
 எத்தனையோ வாசனையை
 இங்கு வருங்காற்று எடுத்துவரும்.
 காய்ந்து
 வரண்ட உடலை,
 மண்ணை, மரஞ்செடியை,
 உரசி உரசித்தான் காற்றுக் குளிரவைக்கும்.
 காற்றுவருங் காலத்தை
 எதிர்பார்த்துத் தவமிருந்து
 காற்றைக் கலக்கப்
 பட்டங்கள் நாம் விடுவோம்.
 எட்டுமூலை, சானா, கொக்கன், பிராந்தனென்று...
 விட்டநம் பட்டத்தின் விண்..
 காற்றின் மூச்சோடு
 சுதிசேர...இரவிரவாய்த் தூாங்காமற் கதைபறைவோம்!
 அதிவிசேஷம் அம்மாத முழுநிலவு;
 அதன்கீழே
 காற்றோடு கட்டிப் புரண்டு களித்திருப்போம்!
 காற்று வருகின்ற காலமென்று
 ஒன்றிங்கே
 நேற்று இருந்தது;
 இன்றைக்குக் காலந்தான்
 வருகிறது;
 சுகமான காற்றெங்கே வருகிறது?

பறவைகளின் பாடல்

இலையுதிர் காலம் எதையும் துகிலுமின்து
 அழகைப் பறித்து

அயலை வெறிக்கவைக்க
 புதிய வனந்தேஷப் போகும் பறவைகளின்
 துயர்தோய்ந்த பாடல்களை
 பொட்டல் வயல்வரம்பில்
 இருந்துநான் கேட்கின்றேன்...
 எங்கும் வறட்சியினால்
 பொருக்குப் பொருக்காய் நிலம்பிளாந்து
 புல்பொசங்கி
 உலர்ந்து கிடக்கிறதே!
 வாய்க்கால் தடமழிந்து
 குளங்குட்டை தூர்ந்து தரையும் கொதிக்கிறதே!
 மருந்துக்குக் கூட
 கருமுகில் இல்லாமல்
 கருநீலமாய் வானம் காய்ந்து கனல்கிறதே!
 இலையுதிர் காலம் எவ்வாறு தோன்றிற்று?
 இலையுதிர் காலத்தை
 எவர்கூட்டி வந்ததிங்கு?
 இலையுதிர்த்துத் துகிலுரியும்
 துச்சாதனன் என்று
 தலையாட்டிக் கோணடயனால்
 சண்டித்தனம் விடவும்
 பறவைகளின் துயரப் பாடல்கள்
 என்மனதை
 அறுத்தபடி செல்ல
 மீண்டுமொரு வசந்தகாலப்
 பறவைகளின் குதுகலப் பாடல்தான்
 மனமிரணத்தைக்
 குறைக்கும்;
 மருந்துகட்டிக் குணமாக்கும்;
 காத்துள்ளேன்!

வாசமொழி

ஒவ்வோர் மரங்களும் என்ன மொழி பேசும்?
 எவ்வாறு அவைதமக்குள்
 எதையும் உரையாடும்?
 அருகருகே இருக்கும் மரங்கள்
 தமக்குள்ளே
 நெருங்கி அளவளாவி நிற்பதுபோல் தான்
 கணமும்
 தெரிகிறது எந்தனுக்கு!
 காற்றிடக்கக் கைகொட்டிச்
 சிரிப்பதுபோல் இருக்கும்...சிந்தித்தேன்;
 மரங்களுக்குள்
 பேச்சு வழக்கெதுவும் இருக்கிறதா?
 பெரும்பாலும்
 மூச்சுக் காட்டாமல் மோனமாய் இருந்திழனும்
 ஏதேனும் ஒருசைகைப்
 பாகையேனும் இருக்காதா?
 கேட்டபடி இருக்க...
 கிளையொன்று எனையுரசிப்
 பேசிற்று;
 “மரங்களுக்குள் பேச்சுமொழி ஒன்றுண்டு
 ஆனால்...அதைமற்ற
 மரவகைகள் தாமறியும்.
 எங்களது வாய்கள்...இதழுவிரித்த பூக்கள்தான்.
 மங்களப்பு வாயின் மணம்தானே
 நம்பாகை
 அப்பாகையாலே அருகில்
 மரங்களுடன்

எப்போதும் பேசுகிறோம்;
 இடையிடையே மகிழ்வுபொங்கின்
 என்னற்ற வாய்மலர்ந்து
 இசைக்கடிப் பாடிடுவோம்!
 அந்நேரம் வாசத்தில் வேறுபாடு நீர்காண்பீர்.
 உடல்மொழியும் எங்களுக்கு உண்டு
 எங்களுக்குள்
 தொடல், தூண்டலாக இதுதொடரும்” சொல்லிற்று!
 இப்போது மலர்களது
 வாசம் பரவிடுதே....
 அவைகள் தமக்குள்
 எதைப்பேசு கின்றனவோ?
 எனும்புதிய கேள்வி எனக்குடையத் தொடங்கிடுது.

நடப்பும் நனைவும்

மழையினது மைம்மல் முழுதாய் மறையாத
 பொழுதின் நிழல்...
 வெள்ளம் தேங்கிப் பொலிந்துள்ள
 நிலத்தில் விழு, குன்று குழியாய் நெடுத்திருக்கும்
 தெருவைக் கடந்துமே செல்கின்றேன்.
 இருப்புமும்
 பசுமை... மெளனப் பசுச்சுசி ஓட்டுண்டு
 அசைகின்ற காற்றுக்கு மட்டும் சலசலக்க
 வாய்க்காலிற் தேனாய்
 வழிந்தோடும் சிற்றோடை
 வாய்பார்த்து என்னை வழியனுப்ப... நடக்கின்றேன்!
 தூர் அடிவானைத் தொடுமாப்போல்

வரம்புகள்

ஆழவேர் விட்ட

அச்சறுக்கை வயல்வெளியில்,

சிலஇடத்தில் நறரத்த தாடியென முற்றியநெல்

தழைய

பிறப்பசைத் தாவணியாய் அசைந்திடையில்..,

என்னினைவு நெற்குருவி ஆகி

எங்கெங்கோ

சென்று திரும்பியென்

சிந்தகை கூடாடுகையில்....,

முடிவு தெரியாமல்

முன்செல்லும் வீதியினைக்

கடக்கின்றேன்!

கண்முன்னே காப்பரணாய்ப் பனங்கூடல்

எதையோ நினைவுட்ட

‘எல்லாங் கடந்தவனாய்’

விதியமட்டும் தூற்றாது விரைகின்றேன்;

தனிப்பயணி...

தனிப்பயணம்...காற்று வருகிறது வழித்துணையாய்!

இறுதிவரை நானோர் தனிப்பயணி

என்பதனை

இறுதிவரை நாமெலோரும் தனிப்பயணி என்பதனை

வெறுமை வெளி...உணர்த்த

விழிகளுக்குள் எட்டாத

தெருவில்நான் சென்று சேருமிடஞ் சேருமட்டும்

நடக்கின்றேன்;

மழை...பலக்கத் தொடங்கிற்று...

நனைகின்றேன்!

மேலாண்மை

எத்தனை எத்தனை காலடிச் சுவடுகள்?
 எத்தனை எத்தனை
 காதலரின் விரலெழுத்து?
 எத்தனை எத்தனை இளஞ்சிறார் கட்டிவைத்த
 சிற்பங்கள், மண்கோட்டை?
 சிறிது பெரிதாக
 எத்தனை எத்தனை சிப்பி, சங்கு, ஊரி ஊர்ந்த
 சிந்திரங்கள்?
 நண்குகளின் சிறுகிறுக்கல்?
 கரைதிரும்பிக்
 கொத்தாய் வலையிழுத்துக் கொட்டுகையில்...
 துடிதுடித்துச்
 செத்துவிழும் மீன்களினால்
 மண்கலைந்த அடையாளம்,
 அத்தனை தடங்களையும்....
 அரைநொடிப் பொழுதுள்
 சுத்தமிட்டு வந்தேன் அழிக்கிறது...அழியலை?

ஊழிப்பெரு வெள்ளம்

சிறியழுரு வைக்குவாய்ச்...சிந்தின சிலதுளிகள்.
 பிறகு...அடிகள் பெருக எழும்
 பாவினமாய்த்
 தொடர்ந்து பொழிந்தோர் புராணமாகிப்
 பெருக்கெடுத்து

காவியமாய் பின்பு பெரும் காப்பியமாய் மாறி...

வெள்ளம்

காடாகித் திசையெங்கும் கவிந்து பரவிற்று.

நிலந்தெரிய முடியாமல்

நீரில் அலை பொங்கிற்று.

பாதைகள் வயல்கள் பதுங்கின வெள்ளத்துள்.

பாலங்கள் மூழ்கியதால் . . .

பயணம்போச் சிடைநடுவில்.

“ஹோ”ன்ற பேய்க்கூச்சல் போட்டபடி

போர்க்களத்தில்

பாய்கின்ற சைனியமாய்

பள்ளத்தை நிறைந்து... மேவி

கடவுளொடு கலக்கும் வெறிப்பக்தராய்

வெள்ளம்

கடல்தேடி அலைய... அதன் காவிடறலிற் காடும்

மாநகரும் மூச்சுத் திணாறி நடுங்கிற்று.

கொள்ளாலைவத் தாண்டிக் ருவிந்தால்

செல்வமதும்

அள்ளுண்டு போவதென..

குளமெல்லாம் வான்பாய்ந்து

கட்டுடைக்க ஊரே கடலுக்கு உவமையாச்சு.

ஸரஞ் சுவரிச் சன்னி பிடித்து... வெயில்

தலைதுவட்ட வாராத

மப்புமந் தாரத்தால்

பலஹர்கள் காய்ச்சலிலே படுத்த படுக்கையாச்சு.

யாருக்கு யார்தான் உதவுவது?

தம்மைத்தாம்

காப்பாற்ற முடியாமல் கனவுங் கலைந்துபோச்சு.

பயிர்கள் அழிந்து,
 பலநூறு கால்நடையின்
 உயிரும் தொலைந்து,
 களஞ்சியங்கள் நெற்குதங்கள்
 உயிர்ப்பும் முடிந்து, வருநாளில்...
 பசிப்பேயின்
 ஊழிக்கத் தொங்கும் அராவுகேறப் போகிறது!
 யார்நினைத்தார்..?
 உயிர்மழுயே யமனாக மாறியது!

மௌனத்தின் ஓரத்தம்

மௌனம் ஒருஇடத்தில் மலிந்து கிடக்குதென்றால்...
 மௌனத்துள் ஓர்பகுதி
 அமிழ்ந்து கிடக்குதென்றால்...
 எத்தனையோ அர்த்தம் இருந்திடலாம் அதற்குள்ளே!

அவ்விடத்தில் யாருமே அற்று இருக்கையிலும்,
 அவ்விடத்தில் ஊமைகளே
 அமர்ந்து சிரிக்கையிலும்,
 அவ்விடத்தோர் பயத்தில் அயர்ந்து நடுங்கையிலும்,
 அவ்விடத்தோர் இறந்து அடங்கிக்
 கிடக்கையிலும்,
 அவ்விடத் திருப்போர்...
 வாய் கைகள் கட்டுண்டு
 அவ்விடம் விட்டகல இயலாமற் தவிக்கையிலும்,
 அவ்விடத்தில் ஆயுத முனையில்
 மனிதர்கள்

செய்வ தறியாமல் விக்கித் திருக்கையிலும்,
அவ்விடத் திருப்போர் அகமுருகிப்
பிரார்த்தனையில்
தீராத காதற் தேடற் தினைப்புதனில்
அவ்விடத்தை மறந்தே சிலிர்த்து உறைகையிலும்,
அவ்விடத்தில்... மொளம்
ஆட்சிசெய் திருந்திடலாம்!

மொளம் ஒருகிடத்தில் மலிந்து கிடக்கென்றால்
எத்தனையோ அர்த்தம்
அதற்குள் இருந்திடலாம்!

வராதனவும் வந்தனவும்

தேவதைகள் வந்ததெனச் செய்தியெதுஞ் சொன்னதில்லை.
தேவர்களோ தேவ தூதுவரோ
தேவலோகம்
மீதிருந் திறங்கி இரங்கி உதவவில்லை.
ஏதும் அருளை இணங்கித் தரத்
தெய்வம்
ஏதும் அவதாரம் எடுத்துவந்த சேதியில்லை.
நாதியற்ற பேரை,
நடுத்தெருவில் நிற்போரை,
ஆதரித்து அவரின் அமுத விழிதுடைக்க
ஞானியரோ...
சித்து விளையாடும் மொளிக்களோ...
யாரும் திடீரன்று வந்துபோன சாட்சியில்லை.
ஆகக் குறைந்தபட்சம்
“அரனின் அடியன் யான்;

வாருங்கள் வந்து பஜனைசெய்து வயிறாரச்
 சோறுண்போம்;
 துயரில் சிறிதைத் துடைத்திடுவோம்
 வாருங்கள்” எனச்சொல்லி மனிதர் முயலவில்லை!
 யாரும் அழைக்காமல்,
 யார் எவரும் விரும்பாமல்,
 புதங்களும், மரமப் பிறவிகளும்,
 யாரென்று
 யாரெவரும் அறியாத...
 மரம்விட்டு மரம்பாய்ந்து
 பெண்களைத் தொடரும் பிரம்ம இராட்சஸ் பலரும்,
 அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனி சிலவும்,
 நினைத்தால்...நம் வீட்டூந்தெம்
 நிம்மதியை நசுக்குகையில்
 தேவதைகள் வந்ததெனச் செய்தியெதுஞ் சொன்னதில்லை!
 புதம் பிசாசுகளைப்
 போய்த்துரத்து வாருமில்லை!

காந்திருப்பு

கால நதிக்கரையில் காந்துள்ளேன்.
 காலந்தி
 சீரான வேகத்தில்
 பயணஞ்செய் தோடிடுது!
 கால நதியின் கரையெல்லாம் யொவனங்கள்.
 கால நதியின் கரைகளாங்கும் விளைநிலங்கள்.
 கால நதியின் கரையெங்கும் நகரங்கள்.
 கால நதிமேல் கணக்கற்ற ஓடங்கள்.

கால நதியினிலும் கரையினிலும் மானுடர்கள்.

கால நதியில்

கரைபுரஞும் பாடல்கள்.

கால நதியின்மேல்

கண்சிமிட்டும் கணாக்கள்.

“கால நதியில் மகிழ்ச்சி மட்டும் ததும்பிடுதா?”

கேட்க: ஒருஅசரீரி

சுட்டுவிரல் நீட்டிந்று.

ஆங்கே அந்தக் கரைகளிலே...

சிறைந்திடந்த

கோட்டைகள், தகர்ந்த கொத்தளங்கள்,

திட்டமிட்டு

வேட்டையாடப் பட்ட நகரின் சிதிலங்கள்.

புதைந்தும் பாதி புதையாதும்

அமுகுகிற

புமுக்கள் புரஞும் சடலங்கள்,

துண்டுண்டாய்

அவயாவ்கள்,

அங்கிருந் தடிக்கும் பிணவாடை,

முக்கைத் திருப்பி என் முன்பார்த்தேன்

காலந்தி

ஓடிக் கலக்கும் கழிமுகமும் மாகடலும்

தூரக் கிடக்க

துயரும் மகிழ்ச்சியதும்

சமவிகித மான நதியின் கரையிலொரு

சாட்சியென்று;

வாழ்வ தருகின்ற படிப்பினையைச்

சோதித்துப் பார்க்கின்ற சூழலை எதிர்பார்த்து:

“வாழ்வுவைக்கும் பரீட்சைகளில்
 வாழ்வேனோ வீழ்வேனோ
 யானென்” ரெதிர்வகூறும் ஞானமற்று;
 நம்பிக்கை
 நீள... ‘இயற்கை நியாயத்தில்’
 பாரபட்சம்
 வாராது என்றென் மனங்சொல்ல
 சிறுபதற்நான்
 கால நதிக்கரையில் காத்துள்ளேன்!
 காத்திருப்பேன்!!

உறிஞ்சுவோரின் விம்பங்கள்

எனக்குத் தெரியாது... என்னைக் கடித்தெனது
 இனித்த இரத்தத்தை
 எத்தனை நிமிடங்கள்
 உறிஞ்சியதோ நான்றியேன்;
 கடித்துணர் வெனக்கில்லை!
 குருதிபறி போவதனைக் குறித்தறிய
 முடியவில்லை!
 தோலில் இருக்கும் தொடுகைவாங்கிப்
 புன்நரம்பு
 எதுவும் உரைக்கவில்லை!
 தற்செயலாய்த் தான்பார்த்ததேன்...
 இரத்தம் குடித்துக் கொமுத்து... மயக்கத்தில்
 பறக்க மனமின்றி
 நுளம்பிருந்த தென்காலில்.
 இவ்வளவு இரத்தத்தை இது உறிஞ்ச

என்னுணர்வு

ஏன்கண்டு எச்சரிக்கா திருந்ததெனக்
கோபமுற்றேன்.

பறக்கவும் ஓலாது;

எனெப்பிரிய மனமற்று;

இருந்த நுளம்பை நசித்தேன்!

என்றிரத்தத்

துளி ஒன்றிரண்டு என்னிலத்திற் சிந்திற்று.

அதிலெலம் வளத்தை,

அதிலெலம் விழுமியத்தை,

'நுளம்புகளாய்' எவர்க்கும் நோகா துறிஞ்சுவோரின்
விம்பங்கள் தெரிந்தென்னை
விள்ளங்கப் படுத்திடுது.

கேள்விச் செழக்காடு

புதிது புதிதாய் முளைக்கிறது கேள்விகள்!

எனக்குள்ளே சம்பவங்கள்

எதுவெதுவோ விஷதெயறிய

சிந்தைத் தரையில் சிந்தனையோ நீர்தெளிக்க

திடர்திடர் என்று

நான்தினைக்க வைத்தெனக்குள்

புதிது புதிதாய் முளைக்கிறது கேள்விகள்!

முளைத்த நொடியிலேயே

முழுளவாய் வளர்ந்தெனக்குள்

கிணைத்தென் நாடி நரம்பெல்லாம்

பூக்கலவத்துக்

காய்த்துச் சொரிந்து களிந்து

விதவிதமாய்

ஆயிரம் கேள்விகளை

அடுக்கிக்கொண் டிருக்குதலை!

கேள்விகளின் கிளையில்

சந்தேகக் கிளிகளும்

அவ்வப்போ தமர்ந்து வியாக்கியானம்

செய்கிறதே!

நேற்றுவரை நான்னினைத்துப் பாராத கேள்விமரம்

காற்றில் தலைவிரித்து

ஆடுதுள்ள மேல் வளர்ந்தே.

“எப்படி இவைவளரும்”?

எனக்குப் புதிராச்ச.

“எப்படி இவற்றுக்குப் பதில்தேடு?” வியப்பாச்ச!

நித்தநித்தம் பெருக்கும் கேள்விச் செடிகளினால்...

உள்ளும் புறத்தும் நானே...

ஓருகாடாய்

மாறிக்கொண் டிருக்கின்றேன்!

‘காட்டானாய்’ நானானேன்.

கேள்விச் செடிகளுக்கு ஓவ்வொன்றாய்ப்

பதில்கண்டு

அவற்றை எனைவிட் டகற்ற முயல்கின்றேன்.

ஓவ்வொன்றாய்ச் செடிபிடுங்க

என்மனதுள் இருளுறைந்த

முலை முடுக்குகளும்

படிப்படியாய் ஓளிபெற்று

வருவதையும்;

மனப்பாரம் குறைவதையும் உணர்கின்றேன்.

மழைநாள் நினைவுகள்

“எதையெதை எடுத்து வருகிறது இந்தமழை?
 எதையெதை நினைவுட்ட
 எழுகிறது இந்தமழை?
 எதையெதை” எனக்கேட்டேன்;
 இதமான குளிரையென்றும்,
 நெகிழ்ந்துருகும் சர நினைவெயென்றும்,
 கதகதப்பில்
 முகிழுகிற காம முயக்கையென்றும்,
 நடுக்கமொடு
 சிலிர்ப்பையென்றும்,
 கட்டி இறுக்கித் திளைக்கையிலே
 எழும்பும் உடற்கூட்டை என்றும்...பலர்சொன்னார்!
 தங்களது வாழ்வின் தவிர்க்க முடியாத
 மழைநாள் நினைவுகளை
 மறுபடி நினைப்பட்டி
 தங்கள் அனுபவத்தை,
 மழையோடு தம் உறவை,
 தாழும் மழையும் ஒன்றென் றனர்ந்ததனைச்,
 சொல்லி
 ஈரங் சுவறி...உடல்சிதம்பி
 நனைந்த மனநிலையை மீட்டுரைத்தார்!
 தனதிரைச்சல்
 ஓலத்துள், உயிரோ ஓழுகி உதிர்ந்திடையில்,
 எழுந்த அப்பாவிப் பிறவிகளின்
 ஈனக்கரம்
 மறைத்து;
 திசையின் செவிகேட்கத் தடுத்து...அவரின்

கண்ணீரை வேர்வையை இரத்தத்தை
 கரைத்து..இரு
 கடலோடு சமாதிசெய்து போன
 மழைநாளை
 நினைவுக்கர்ந் தக்கண்ணில் நீர்கசிய
 மொனமானேன்!
 மழையோடு ஒன்றிநின்றோர்...மனம்பதறி
 “இதை நாம்
 மறந்தோமே” எனக்கண்ணில்
 மழைப்பருகப் போனார்கள்!

தேற்றம்

பார்த்த விழிக்கணையால் பாலை இரண்மாச்சு!
 காத்திருக்கக்...காலம் கரைக்க...
 தசைகரைந்து
 தோலோ டுதலும் சுருங்கியே கும்பிற்று!
 “வரும் வரும்” என்று
 வழிபார்த்த தலைவாசல்
 ஒட்டடையால் மூடுண்டு இருளைமட்டுஞ் சேமிக்க
 பேயறைந்த வீடு
 சொந்தப் பிதிர்கூட
 ஏறிட்டுப் பாரா இடமாச்சு!
 முதுமையினால்
 வாடி, வருத்தமுடன் போராடி,
 வாழ்வுக்குஞ்
 சாவுக்கும் இடையில் ஊசலாடும்
 உயிர்... ‘பெற்ற’
 விம்பத்தைக் காணுகிற வேட்கையில் அசைகிறது!

கதறக் கதறக் குஞ்சுகளை மரநாய்கள்
 இமுத்துக்கொண் டகன்ற
 இறுதிக் கணக்காட்சி
 மட்டும்... ‘அடிக்கடி வரும்... ஒரே விளம்பரம்போல்’
 மனத்திரையை மோதிமோதி
 நம்பிக்கைக் கற்சுவரை
 சிறிது சிறிதாகச் சிலைத்துத் தகர்க்கிறது!
 பாழடைந் துலர்ந்த
 படலையடி யிலின்றும்
 காத்திருக்கும் கண்கள் வழுமைபோல் ஏமாந்தே
 திரும்பிவிடும் என்கின்ற யதார்த்தத்தை
 மீண்டுமீண்டும்
 ஏற்காது ஏங்குகிற பாசப் பிறவிகளை
 தேற்றுதற்கு என்னிடத்தில்
 சொற்கள் கிடையாது.

சொல்ல முறைக் கதை

உனது நினைவுகள் மணலாய்ச் சிறுகல்லாய்ப்
 பெருகிக் கிடந்தனவே
 என்பெரிய முற்றத்தில்.
 தினமும் அவைகூடிச் சேர்ந்தன...
 உளைக்காணாப்
 பொழுதில் எனைப்பார்த்துக்
 கண்ணைச் சிமிட்டின்...நீ
 அசோக வனத்திருந்து
 மீண்டுவந்தாய் என்றார்கள்.
 “வரும்போது பலதொலைத்து வந்தாயாம்”
 சொன்னார்கள்.

மெளனம் ஒருவிலங்காய்ப்
 பிணைத்திருந்தது உன்னை.
 கலக்கம் ஒருமுகிலாய் கவிந்திருந்தது நின்னை.
 உன்னைக்கயைப் பற்ற
 இமையனை உடைந்துகண்ணீர்
 வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்து
 மூடிற்றென் முற்றத்தை.
 உன்விரலால் விழிதுடைத்தாய் . . .
 ஊமையாய்ப் பிரிந்துபோனாய்.
 முற்றத்தில் குவிந்து கிடந்த உள் நினைவுகள் . . . உள்
 கண்ணீரால் திரண்டு
 கல்லாய் இறுகிற்று.
 அந்தப் பெரும்பாறாங் கல்லை
 அரும்பாடு
 பட்டென் அடிவளவுக் கிணற்றுக்குள்
 போட்டுவந்தேன்.
 "கிணற்றின் அடியில்
 இன்று இருக்குமது
 ஒருநாள் வெளிவந்து ஒம்பிக்கும் உன்னுணர்வை
 உலகுக்கு" என்கின்றேன்!
 உன்னைஅன்று எங்குகாண்பேன்?

முச்சம் குழலும்

உன்னுடைய முச்சால் உயிர்த்து இராகங்கள்
 எண்ணாற் றிசைக்கும்
 புல்லாங்குழல் எங்கே?
 வெற்றுச் சடமாய் விறைத்திருந்த குழல்;
 கண்முன்

முற்றும் துறந்த முனிபோல் மரத்த குழல்;
 மேனகை ரம்பையென
 மோகம் பொழிந்தபடி
 கானம் இறைத்ததன்றோ நின்கருணை முச்சாலே!
 உன்முச்ச...குழலை
 ஊடுருவ ஊடுருவ,
 உன்விரல்கள்...குழலின்
 துளைகளிலே நர்த்திக்க,
 ஆனந்த இராகங்கள் ஆயிரம் பிறந்திந்தச்
 குழலிற் சொரிந்து
 சொக்கவைத்த தூரையெயல்லாம்!
 உடலினை மட்டும் உசப்பும்நின்
 முச்ச...ஊரின்
 உயிரர் மனதை உறையவைத்த துன்குழலால்!
 மாயக் குழலாய், வேய்ஸ்குழலாய்,
 உயிர்ப்பசுக்கள்
 பால்சொரிந்து தம்மை
 மறந்தனவே நின்முச்சால்!
 அந்தக் குழலைக்கே?
 அதையியக்கும் நின்முச்சின்
 சந்தந்தான் எங்கே?
 சுகலருமே கேட்கின்றோம்.
 விந்தையென நீயும் விரைந்தொளிந்து போனதெங்கே?

கொலையின்றி அமையாது உலகு

காயாப் களிலிருந்து கசிகிறது சௌகருதி!
 காயா இரண்டாவ்களிலே
 வழகிறது சீழ்; நித்தம்

இரவுகளில் தூங்காது இரத்தக் கனியாகி
 அமுதமுது காய்ந்து
 வற்றலான நின்கண்ணால்
 விழுகிறது மிகச்செறிவாய்
 ஓரிரண்டு துளிகண்ணீர்.
 படுக்கைப்புண் போட்டுப் பாளம் பிளந்திருக்க
 எவரும் கவனிக்கா இவளின்மேல்
 ஈ மொய்க்க
 வடிகிறது ஊனம்.
 கேட்டவரம் சாபமாக...
 வெட்டத்த இதயத்தில்
 வெளித்தும்பும் நினைம்; இந்த
 உலகே கொலைக்களமாய்,
 சித்திரவதைத் தலமாய்,
 இலங்குவதே உண்மையென்ற
 எதார்த்தம் மறந்துவிட்டு;
 கதறலிலும் ஒலைத்தை அடக்கி... வந்த அமைதியிலும்
 பிறந்ததுவே அமைதி இசை
 இதனை ஏற்காது;
 கொலைகளாலும் வதைகளாலும் வாழுவதே
 உலகினுயிர்
 என்பதை மறைத்துவிட்டு;
 கங்கைகளால்...
 காவிரியால்...
 மந்திரித்த நீரால்...
 மன்னைப் புனிதமாக்கும்
 தந்திரமென் ரெதோசெய்து
 தனைக்காக்கும் காண்...மனிதம்.

உமிர் தொலைதூல்

மனதினது ஆணிவேர் அறுந்துமே துண்டான
அடியிருந்து சாறாய்ப் பெருகிடுது செங்குருதி.
கூடாய்ச் சொரிந்து,
சிலபொழுதிலே குளிர்ந்து,
மன்னை நன்னக்குத்து!
வேரின் வலியுனரா
இலையும் கிளையும் இளமொட்டும் பூபிஞ்சும்
விழுதும் வழுமைபோல் விண்ணனைய...
வேரறுந்த
இடத்தில் உயிர்போகும் வேதனை பெருகிடுது!
தொடரும் நொடியில் இவ் வலியும்
மெய் வேதனையும்
உடலம் முழுவதை ஆட்கொள்ளும்;
அனுபவிக்க
முடியா வருத்தமுமே மூன்றும்;
வலியினுச்சம்
உயிரைப் பிடுங்கி ஊரினது எல்லைதான்தி
எறிந்தும் விடக்கூடும்;
இதுநன்றாய் விளங்கிடினும்...
அறுந்துபோன ஆணிவேரை ஓட்டவைக்க இயலாமல்...
பெருகும் குருதியை
உறையவைக்க முடியாமல்...
நானை முழுமரமும்
பாறும் இதை மறவாமல்...
சுயநினைவைப் படிப்படியாய்
தொலைக்கிறது காண்... யதார்த்தம்.

காற்று

அனாயாச மாக அசைகிறது காற்று.
 அதீத அழுகின்றி
 ஆர்ப்பாட்டம் எதுமின்றி
 ஆக்ரோஷம் இன்றி
 அதிரும் நடையுமின்றி
 ஆடம் பரங்கள் அணுவுமின்றி
 மிக மெதுவாய்,
 தேவதை ஒருத்தியாய்,
 அவளின் துகிலைசுவாய்,
 பூக்களொலாம் ஒத்தடம் கொடுக்க
 வலிக்களைந்து
 அனாயாச மாக அசைகிறது காற்று.
 திவ்ய நறுமணத்தைத் திசைகளின்மேற் பூசி
 அவ்வளவு ஆறுதலாய்
 அத்தனை மிருதுவாய்
 எவ்வளவு இதமாய் எமைவருடிப் போகுதிது?
 மஞ்சள் வெயிலில்
 மினுங்கும் இலைகள் ஊடும்,
 கொஞ்சமூம் அசையாக் கிளைமேலூம் நகர்கிறது.
 கண்மூடி இந்தக் காற்றை
 இரசிக்கின்றேன்.
 நெஞ்சாரக் காற்றின் இத்தை
 நுகர்கின்றேன்.
 என்மேனி பரவசிக்க எனைமறந்தே
 நிற்கின்றேன்.
 கையை விரித்து வரும் காற்றை
 அனைகின்றேன்.

கைகளிலே சிக்கிடூது . . .
 காற்றில் மிதந்துவந்த
 பெயர்நியாப் பறவைகளின்
 குருதிகாயாச் சிறகுகள் . . .!
 உயிர்பிரிந்து அனாதையான
 சூடகலா மூச்சுக்கள் . . .!

அனாயாச மாகக் காற்றசைந்து போகிறது!

கரை சேர்க்கும் கலங்கரை

நிலவென்னும் கலங்கரை விளக்கு
 நெடுமிரவில்
 திசைகாட்டி யாகத் திகழு
 அதைநோக்கி
 அலைகளிலே மோதி அலைபட்டு ஒருவாறு
 கரைதேடும் படகாய்க் கணவோடு நடக்கின்றேன்.
 மரங்கள்... உறைந்த
 குன்றங்கள் போலிருக்க
 “காற்றை, அதன் குறும்பைப்
 பொறுக்காதார் கட்டிவைத்தார்?”
 என்றென்ன நான் கேட்கின்றேன்.
 இதயத் துடிப்புக்கு
 சுதிசேராச் சிள்வண்டின் இரைச்சல்
 தெறித்திருக்க
 தொலைவிலாரு ஊனை “இயமனினது அசுமாத்தம்
 இருக்கும் வலய”யிது என்றுரைக்கச்
 சுதாரித்தேன்.
 இருட்கடலில் நீந்தி இலக்கடைய
 நிலவினது

ஒளியுதவும் என்றாலும்
 உறுமகிற இயமனினது
 மேதியூர்தி அச்சம் ஜயத்தோ டிதயத்தின்
 முகையிலே நாய்போல
 எழுந்து சுற்றிப் படுக்குத்தா!
 எத்தனை கலங்கரை விளக்குகளைக்
 கண்டுவிட்டோம்?
 எத்தனை கலங்கரைப் பொறியில்நாம்
 சிக்கிவீழ்ந்தோம்?
 எத்தனை கலங்கரைகள்... கானல் ஒளி உமிழு
 நம்பியே ஏமாந்து
 ஈசலாக நாம் வீழ்ந்தோம்?
 நிலவுக் கலங்கரையோ
 நம்பிக்கை ஒளியுட்ட
 நடக்கின்றேன்;
 நான்தேடும் இலக்கடைவேன்... நம்புகிறேன்!

நெருப்பினையும் ஏரிக்கும் நிஜம்

நெருப்பை அணைக்கிறீரா?
 நெருப்பை வளர்க்கிறீரா?
 நெருப்பு ஒருபொறியாய் நிலத்தில் புகையுதுதான்.
 அதைமுற்றாய் நீவிர்
 அணைக்கவும் விரும்பவில்லை!
 அதைமுற்றாய் நீங்கள்
 வளர்க்கவும் நினைக்கவில்லை!
 உங்கள் நலத்திற்கு ஏற்ப
 ஒருவிதமாய்
 இங்கே தண்ணைக் கையாள விரும்புகிறீர்.

நெருப்பு அறியாது...
 தான் பிறரின் கைகளுக்குள்
 தங்கியுள்ள சோகநிலை!
 எவரினது கையுமின்றி
 நெருப்பு சுயமாக ஏரிந்திடாது என்பதனை
 உணர்கின்றேன் யானிவ் உலகினிலே!
 நெருப்பினது
 ஆற்றலை உள்ளாம் அறிந்திருந்தும்
 அதையுமொரு
 நாய்க்குட்டி போல
 நடத்துகிற வலியோர்கள்,
 அவர்களது வரலாறு,
 அவர்வகுக்கும் தந்திரங்கள்,
 பெரியதெனும் உண்மையினை அடியேன்
 உணர்ந்துகொண்டேன்.!
 எந்தளவு ஏரியவேண்டும்...
 எப்போது எவ்வாறு
 எதையைத் தெருப்பு ஏரிக்கவேண்டும்...
 எதையைத்ததான்
 ஏரிக்காமல் தனிந்து இருக்கவேண்டும்...
 என்பவற்றைத்
 தீர்மானங்க் செய்யும் திசைமுகத்தோர்
 இலாவகமாய்
 தாவ்கள் நலத்திற்கு ஏற்ப
 நினைத்தபடி
 நெருப்பினைக் கூட ஆட்டுகிறார்...
 ஊழமையானேன்.

நிழற் துயர்

“தங்கி இருப்போனின் தகமை எவ் வாறிருக்கும்?”

என்பதற்கு எனது

நிழல் நல்ல சாட்சியாச்ச.

என்னிலே தங்கி இருக்கும் என் நிழல்...எனது

ஒவ்வொரு அசைவிலும் உருமாறும்!

சிலவேளை

நெடுக்கும்,

சிலவேளை நிலைகுலைந்து குறுகிவிடும்.

சிலநேரம் என்முன் நிமிர்ந்து நடந்திருக்கும்.

சிலநேரம் என்பின்னால் ஓடிவரும்... ஏழையாகும்.

நானென்கே நிற்கின்றேன்?

நானென்கே செல்கின்றேன்?

என்பதிலென் நிழலினது வாழ்வும்..

அதன் மாண்மதும்

தங்கி இருக்கும்:

தனியே என் அசைவில்மட்டும்

என்றில்லை;

என்னை வழிநடத்தும் ஓளியினதும்,

என்னை அலைக்கும்

இருளின் திசையினதும்,

விருப்பு வெறுப்புக்கு ஏற்பவும் . . . என்னிழலோ

குறுகும்,

விரியும்!

தன்விருப்பம் போலநிழல்

எதுசெய்யும்? எதைச்செய்யும்??

தம்காலில் நில்லாதோர்,

இரண்டாம் பிரஜை, எளியோர்,

எனமலிந்து

தங்கியிருப் போரின் தகைமை . . . நிழல் போன்றிருக்கும்.
 உருவும்,
 வழிநடத்தும் ஒளிஷும், அலைக்கழிக்கும்
 இருஞம் . . . எதெதென்று
 தெரிந்த என் நிழலுக்கே
 இந்தக் கதியென்றால் . . .
 இவற்றினுண்மை அறியாத
 தங்கி இருப்போரின்
 தகைமை எவ்வாறிருக்கும்?

தடைச் சுவர்கள்

கண்கள் அறியாக் கனத்த கயிறுகளாய்
 எம்மைப் பிணணத்திருக்கும்
 எண்ணிலாச் சடங்குகள்.
 எங்கேநாம் போனாலும் "இங்கே போ" எனப்பின்னே
 நின்று செடில்பிடிக்கும்
 சம்பிர தாயங்கள்.
 விட்டு விடுதலையாய்ச் சிறகு விரித்தபடி
 கட்டுப்பா தெதுவுமின்றி
 ககனம் அளப்பதற்கு
 எம்மை விடாமல் எமைத்தடுக்கும் . . .
 யாராரோ
 தம்மை நிலைநிறுத்தப்
 போட்டுவைத்த சட்டங்கள்.
 நாங்கள் விரும்பாத போதும் . . . நம்
 சந்ததியால்
 சுமந்து வரப்பட்டு எமக்கும் சுமையாக
 அமைந்து விடுகிறது . . .
 அர்த்தமற்ற நடைமுறைகள்.

தடுக்க முடியாத தடைச்சுவர்கள்...,
 நாம்செல்லும்
 இடமெல்லாம் எம்மோடு தொடர்ந்துவரும்!
 “கவசங்கள்
 இவை”என்று சிலபேர் என்னினாலும்
 உயிரோடு
 நம்வாழ்வைப் புதைக்குமினவ
 ‘அருவச் சமாதிகள்’
 என்பதுதான் நிஜம்; யார்க்கும்
 ஏனென்று விளங்காத,
 நாம்தவிர்க்க முடியாத, நம்மோடு கூடவரும்
 இவைகள் கயிற்றைக்கக் ...
 ஆடுகிற பொம்மலாட்ட
 வாழ்வு... அதன் சுதந்திரத்தை,
 ஆழ்மனதின் விருப்புகளை,
 நிறைவேற்ற முடியாமல்
 ‘இவற்றின் சிறைகளிலே’
 நீராகிப் போவதுவே... இன்றும் நிஜ யதார்த்தம்!

கவராக்கிய வலிமை

வளைந்து கொடுக்காமல் வளரும்.
 நேராக
 வளைந்து கொடுக்காமல் வைரமாகத்
 தான் நியிரும்.
 என்னதான் வறட்சி என்றாலும்
 வெயிற்கொடுமை
 என்னதான் வந்தாலும் ,
 எவருமே அன்பூட்டித்

தண்ணீர் ஒருசொட்டுத் தராத வறுமையிலும்
 எந்தப் புயலிடையும்,
 எத்தகைய காற்றிடையும்,
 எந்தவித வெள்ளம் வரினும்,
 கொடுங்கணக்கள்
 எத்தனை சிதறிடனும்,
 எதையும் கணக்கெடாமல்...
 தனது செளகரியம் தனைச்சிறிதும் என்னாமல்...
 ஆணிவேர் இல்லாப் பொழுதும்
 அயற்பக்க
 வேர்கள் இடையறாது முயல
 அதைநம்பி
 ஆதாரம் அத்தனையும் தன் உழைப்பினாற் தேஷ
 யாரையும் எதிர்பார்த் திராமல்
 கருக்குவாள்
 தீட்டி நிமிர்ந்து
 காற்றோடும் வெயிலோடும்
 தீராது மோதி
 தீக்குள்ளும் நோய்க்குள்ளும்
 தானாய் எழும்பும் வடலிகளைச் சீராட்டி
 நிழலுமில்லை வெளியில் நிற்கும் . . . ஆம்
 பண . . . எந்த
 எழிலுமின்றி . . . “எதையும் சாதிப்பேன்”
 எனும்ஒற்றை
 வைராக்கிய வலிமை யோடெம்
 குறியீடாய்,
 எமது அடையாளமுமாய்,
 என்னற்ற நன்மை நல்கி
 நிற்கும் . . . எவரும் தறிக்க வரும்போதும்

சற்றும் தயக்கமின்றி
 அடங்கிப் பணிதலினைப்
 பற்றி நினையாதெம்
 வாழ்வைப்போல் நிமிர்ந்துநிற்கும்.

திக்கே தெரியாத காரு

திசையும் முடிவும் தெரியாத காட்டுக்குள்
 பயணப் படுகிறோமோ...
 என்ற ஒரு கேள்வி
 எனக்குள் தலைநீடிப் பார்த்தது ஒருஉடும்பாய்.
 சுற்றிவர இருட்டு...
 தொலைவுவரை மரஞ்செடிகள்,
 காலடியில் இரைந்து
 சரசரக்கும் சருகுகள்,
 ஏதேதோ விலங்குகள் நகரும் அரவங்கள்,
 பேரறியாப் பறவைகளின்
 எச்சரிக்கைக் கீச்சிடல்கள்,
 எங்கோழரு வேட்டையிலே இரையாகும்
 ஓருயிரின்
 ஈனக் கடைசியொலி,
 பசிதணிந்த கர்ச்சனைகள்,
 கிணைகளுள் புகுந்து கிளம்புகையில்
 ஒருவினோத
 அவலக் குரல்தந்து
 அசைந்துபோகும் காற்று,
 எங்கெங்கோ இருந்து வந்துசெல்லும்
 பூச்சிவண்டின்
 சங்கீதம்..
 இதற்குள் தனித்தெழுந் தடங்கும் ஊளை,

திசையும் முடிவும்
 தெரியாத காட்டுள்தான்
 பயணப் படுகிறோமா
 கேள்வி தொடர்கிறது!
 இதற்குள் வழிகண்டு ஏதும் ஊர் சேர்வோமா?
 வழிதவறி இதற்குள்தான்
 சுற்றியே வருவோமா?
 நச்சுப் பழம், கிழங்கை உண்டு நலிவோமா?
 பசித்தலையும் விலங்குகளால்
 பசியாறப் படுவோமா?
 எதையும் அறியோம்; என்றாலும்
 இவ்வுலகம்
 காடுகளால் மட்டும் ஆனதல்ல என்பதனை
 அறிந்ததனால்... என்றோ அடைவோம்
 ஓர் வழியையெயன்ற
 நம்பிக்கை கொண்டே
 நாம் இன்றும் அலைகின்றோம்.

பயணத் துறை

மாலை மிகவிரைவாய் மாங்கி இருஞ்சிப்போ,
 தூரப் பயணத்தால்,
 தொலைவேக வேண்டியதால்,
 தூறல் விழுந்து தொடர்ந்திழியும் மின்னலும்
 ஏதோ ஓர் அச்சத்தை
 இதயத்தில் இழைத்ததனால்,
 நேரத்துடன் வீட்டை நெருங்கிவிட வேணுமென்று
 சோர்ந்திருகி மீண்டும்
 துணிந்து நடக்கிறதென்

கால்கள்;

அயலில் கவியும் தனிகமையதால்...

போம் வழியில் சுடலை, பேயுலவும் வெளி, கடக்க
வேணுமென்ற அச்சத்தால்...

விரிகிறதென் விழிகள்;

மாலை மிகவிரைவாய் மங்கி இருஞ்சிப்போ!

மழையில் நன்னீராஞ் சுவற் விரும்பாது,
குழும் துயரிருளில்...

நிலவுமற்ற நடுவழியில்...

யாரும் விளக்கேற்றித் திசைகாட்டா முட்தெருவில்...

தங்கி அஞ்சுந் துயரைத்

தவிர்க்கும் பதற்றத்தில்...

வீட்டின் நிலையெண்ணி,

எனக்காணா என்னுறவு

ஏங்கித் தூஷப்பதெண்ணி,

எப்படியும் வேளைக்கே

வீடேகி நிம்மதியாய் ஆறு வேண்டி,

இதயத்தின்

சத்தம் துரத்த:

நாட்டுளையும் விரட்ட;

எட்டி நடக்கின்றேன். ஏய்... தோழா!

எனக்கயைப்

பற்று இறுக்கமாகப் பற்று... பின் தங்காதே!

சற்றே களைத்தாலும் சமாளி;

அடி... எட்டிவை!

எனக்குத் துணையாக... மனதுக்குத் தெம்பாக

எனது பயணத்தில் இன்றேனும்

வா... தொடர்ந்து.

தவறவிட்ட பொழுதுகள்

அந்தப் பொழுதுகளை அலட்சியமாய்த் தவறவிட்டோம்.

அந்தப் பொழுதுகளின் அழகுகளை;

மேன்மையினை;

சந்தோஷ மொட்டு விரிந்த தருணத்தை;

வெந்த கொதி தணித்து,

வெயில்குறைத்து, மப்போடு

மந்தாரம்... வான வில்லாம் குடைபிழித்து

வந்திருக்கப் பன்னீர் தெளிப்பதெனச்

சிறுதூரல்

சிந்திவிட மெளனச் சிலையாய்... அயலுறைந்த

அந்திப் பொழுதை;

அலட்சியத்தால் தவறவிட்டோம்!

பசும்புல் போர்த்துப் பனிக்குடம்

சுமந்திருந்த

வசந்த வெளியினிலே கைபிசைந்து

வாய்புதைய

நெருங்கி அமர்ந்திருந்து

நினைவுச் சுராங்கத்தில்

பெரும்பாளப் பொன்வெட்டி எடுத்தோம்;

எனினுமோர்

சின்ன இடைவெளியால்

சிரமம் மிக அடைந்து

மென்மை துறந்து மனதினிலோர்

வக்கிரமுள்

உறுத்திக் கிடக்க...

உரசிவிட்டுப் பிரிந்தோம்நாம்!

பொறுமை சிறிதுமின்றிப்

புரிந்துணரா தகன்றோம் யாம்!

கொஞ்சமேனும் விட்டுக் கொடுத்திருந்தால்
வக்கிரமுள்
பஞ்சாகிப் போயிருக்கும்...
பலியாகிப் போனோம்காண்!
அந்த முடிவும், அதால்வந்த தனிமையதும்,
இன்று அதனாலே
ஏற்பட்ட துயர்திழப்பும்,
என்ன உயிரை இரண்மாக்கும்
மனங்களைவும்,
என்று.. பெரியவிலை கொடுத்தோம்;
துடிக்கின்றோம்!
அந்தப் பொழுதுகளை அலட்சியமாய்த் தவறவிட்டோம்.
அந்தப் பொழுதுகளை
மீண்டும் அடைவதற்கு
எந்த வழிகளுண்டு?
தீர்ந்துபோகாக் காதலுடன்
அந்த இடைவெளியை நினைந்து
தவிக்கின்றோம்.

என்றுன் எதிரொலி கேட்கும்

காலக் கடற்கரையில் கரைதெரியாக் கலங்களைப்போல்
நாளும் புகைசாத்தி நாதியற்று
எழு ஏங்கும்
'அடுப்பாடு அகலிகையே'... அழகமுதே...
கண்ணுறங்கிக்
கிடக்கின்றாய்; ஏனின்னும் நீயாய்க் கிளம்பவில்லை?
'சரிநிகர் சமாளச் சாசனமும்',
'பெண்ணுறிமை
மாநாட்டுத்' தீர்மான மாலைகளும்,

உனக்கெள்ளன

செய்தனசொல்?

இன்றும் சேலையில்லா நிலவுகளின்
மெய்காண ஏங்கும் மீசைகளைப் பார்; விளைக்கு
'சக்திகள்' காமச்

சரக்காக்கிச் சுகித்துவிட்டு
'சக்தி கொலு' வைக்கும் சபையைப்பார்!

சட்டங்கள்

பட்டங்கள் கற்ற பின்னும் நீ... 'படுக்கை' ஆனதனால்
'அர்த்தநாரித்' தத்துவங்கள்

அணைந்தனவே ஏன் மறந்தாய்?

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையுடன்
நிலத்தில்அஞ் சாமைக்காய்

நீ நித்தம் தவமிருந்தும்....

பட்டால் நகையால் பவளவாய்ச் சாயமதால்
கட்டுண்டாயே...

எப்போது காளிக் கூத்தொடு எழுவாய்?

முகடு பார்த்தபடி முனகுவதே உன்கதியா?

'அகம் - புறத்தில்' போல

அடங்குவதே உன்விதியா?

எண்ணங்கள் மாறாத இப்புவியில் இன்றுதிந்த
கண்ணகியே...

சும்மாநீ கனல்மூட்டி நெருப்புக்கு

"பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர,
முத்தோர், குளவி... எனும்

இவரைக்கை விட்டுவிட்டு

தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க" எனச்சொல்லிப்
பயனேது? தீ இன்று பரவாது!
காசினியின்

கண்திறக்க நீ எழாதுன்
 கனவு நனவாகாது!
 "கண்ணுறங்கென்" ரோதக் கவலையற்றுக் கிடப்பவளே...
 என்னென்று எப்போது எழுப்போறாய்?
 பதில் கூறு?

அன்று வந்ததும் கீதே நிலா

நெஞ்சில் சுருட்டிவைத்த நினைவுப் பாய் விரித்தனில்
 கொஞ்சம் அயற்ந்து குறட்டைவிடும்
 பொழுதுகளில்
 மேனி சிலிர்க்கும்; விறுவிறென்றோர் மின்சாரம்
 பாதாதி கேசம்
 வரைக்கும் படர்ந்துாறும்.
 கொள்ளள அழகுடுத்த குழநிலத்தில்
 அந்நாளில்
 கள்ளுண்ட ஈயாய் கனவில்நாம் முத்தெடுத்தோம்.
 எங்கும் மகிழ்ச்சி இதந்தங்கும்;
 யாருக்கும்
 நங்கூரம் இல்லை...நதியாய்ச் சனம்பொங்கும்.
 மாலைதரும் காதல் மயக்கங்கள்,
 தவில் குழிலின்
 சாமச் சமாக்கள், செக்கன்னேஷாக் கற்பனைகள்,
 கூட்டங்கள், தேர்தல், கொடியேற்றம், காணிவல்கள்,
 நாட்டுப் புறக்கொழுவல்,
 நாலுதினத்தில் இணைதல்,
 தடல்புடலாய் நடக்கும் சடங்கு இடாம்பீகம்,
 கடலோடு உலாத்திக்
 கவியெழுதும் சந்தோஷம்,
 பசிமறக்கும் எங்கள் படைப்பாளிகளின் சமர்கள்,

இரசிக்கும் திறன்வளர்த்த இரயிற்பயணம்,
சுற்றுலாவில்
அதைல்...ஆ அன்றிருந்த ஆளந்தம் எத்தனைதான்?
நிலவை வெறிக்க...என்
நினைவிலான்று நிழலாடும்...
முன்பென்றால் ஒன்றாய் முகில்திரண்
மாதிரியாய்
எங்கோ கொடியேற ஊரெல்லாம்
வண்டிலேறிப்
பொங்கி அவிப்பதற்காய்ப் புறப்படுவோம்!
காய்பிஞ்சு
சொந்த வயல் அரிசி விறகுசள்ளி கொண்டுசென்று
தங்கி மடத்தில் சமைப்போம்;
தீர்த்தமன்று
தம்பி விமுந்துருள்வான்;
தங்கைபாற் செம்பெடுப்பாள்;
அம்மா அடியளிப்பா; அர்ச்சனைகள் செய்துகொண்டு
நூல்கட்டி நேர்ந்து நோன்பிருந்து
திரும்புகிற
பால்நிலவு ராவில் பாட்டி கதைசொல்ல,
நாலு கறிபிரட்டி வண்டிலுக்குள் நாசுவைக்க,
'வள்ளையப்பு' பாடி விசிலிடக்க
நாம்புஞ்சிற்
துள்ளுவமே...அந்தச் சுவர்க்கம் இனிவருமா?
சந்தோஷம் மீண்டும் ஜனித்திடுமா?
நிலவின் கீழ்
குந்தி; 'பிளாவில்' குடித்தபடி
'மிகத்தெளிவாய்'
“அந்தநாள் இனிமேல் வராது” எனஅமுதார்
கந்தம்மான....
அவர்வாக்குப் “பொய்க்கக் கடவு” தென்பேன்!

காதல் செய்

தாயாய் எனைஅள்ளி, தலைதுவட்டிச் சோறுாட்டி
 தாலாட்டும் பாடி தழழுத்து எழு
 எனைவாழ்த்தி
 பாராட்டுவாள் என்னை
 படியளக்கும் மண்ணென்னுந் தாய்!
 பெற்றெடுத்த அன்னை பிரிந்தாலும்
 எனை அள்ளித்
 தத்தெடுப்பாள்;
 சொந்தம் தவறவிட்டால் உறவாவாள்.
 பத்துமாதம் அல்ல பாடையில்நான் போகுமட்டும்
 நித்தம் சுமப்பாள்;
 நிற்திரையில்லாது என்னைப்
 பொத்தி வளர்ப்பாள்...புல்தடக்கி நான்விழுந்தால்
 தூக்கி நிறுத்தித் துணிவருளி
 யான் யமனைச்
 சாக்காட்டி ஜெயித்தால்
 தான் தனக்குள் பெரிதுவப்பாள்!
 கோடி அழகுடுத்தி குழந்தையென மகிழ்வைத்து
 தேடி வெண்கொற்றக் குடைதருவாள்!
 இவள் அழுதால்
 நான்துழிப்பேன்; எந்தன் நரம்பெல்லாம் தீக்குளிக்கும்.
 தூயவளின் கண்ணீரைத்
 துடைத்திட என் தமிழ்பாடும்.
 பேசுகிற தெய்வம் பெற்றெடுத்த அன்னையென்றால்
 பேசாத தெய்வம் நம் பெருநிலமாம்.
 “ஓய் நன்பா..
 என்செய்வாய் காணிக்கை இவளுக்கு”?

செத்தபின் இம்
 மண்ணாஞ்ஞான் கலக்கும்
 வரங்கேட்டுத் தவம் இரடா!

மௌன வார்த்தை முட்கள்

குளக்கரையில் இருக்கின்றோம்...
 மௌனத் தபசிகளாய்!
 பேச்சுப் பிறக்கவில்லை இருவர் உதடுகளில்.
 மௌன மொழியில், கண்ணகைசவில்,
 சைகைகளில்,
 ஏதேதோ பரிபாசை தன்னில்,
 எமக்கிடையில்
 உரையாடல் நிகழ்ந்ததுவாய் உணர்கிறது.. எனதுஉளம்!
 மாறி மாறி எநிந்தோம் கற்களினை
 குளத்திலெழும்
 வெவ்வேறு அலைகளினைக்
 கண்டுகொண்டோம் இல்லைநாம்!
 எறிந்த கற்களினால்
 குளத்தினது நீரமட்டம்
 உயர்...நமைக் காக்கைகளாய்
 நினைத்திருக்குமோ குளமும்?
 எமைச்சுற்றி வட்டமிட்ட பெயரறியாப் பறவைகளை,
 எம்மீது ஊர்ந்து
 கடந்துபோன அட்டையொன்றை,
 எம்மீது பூ உதிர்த்த குளத்தோரப் பூவரசை,
 எம்மோனம் கலைக்காது
 இங்கிதம் காத்தகாற்றை,
 எம் தவத்தைக் கண்டுமிக
 வியந்த குளத் தாமரையை,
 எம்மோனம் கண்டு தாழும் மௌனித்த பட்சிகளை,
 சட்டைசெய் யாமல்...
 திடீரன்று விடைபெற்றுத்
 திரும்புகிறோம்;

காலாடியில் துடித்துளன் நிமிடங்கள்!
 முட்களென உதிர்ந்துளன்
 நாம்பேசா வார்த்தைகள்!

களவு

தாமரையோ தவளையோ தவமிருக்கும் கொக்குகளோ
 ஏதுமற்ற குளமாச்ச என்மனது.

அடுப்பிலிட்ட

தோசைக்கல் போலவே சுட்டு
 வரண்டு... காலின்
 பித்த வெடிப்பைப்போல்
 அடி பொருக்கு வெடித்திருக்கு!
 எனது மனக்குளத்தில் இருந்த குஞ்சமெந்த,
 மலர்ந்த மலர்கள்,
 தவளைகள், மீனினங்கள்,
 தனித்திருந்து புனொயும் கொக்கு,
 சகலமைத்தும்
 உன்பார்வை கொண்டேதான் போயிற்று.
 மனக்குளத்தில்
 வெறுமையும் வரட்சியும் மட்டும் நிறைந்திருக்கு!
 மனத்தின் அழகு
 முகத்தில் தெரியுமன்றோ...
 எனது வெளித்தோற்றம்
 கருவாடாய்த் தோன்றுதென்ற
 எனது அயலின்சொல்
 என்செவியில் விழுகிறது!
 கருவாடு எப்படித்தான் மீனாக மாறும்? இக்
 கருவாடு
 உன்கண்கள்

களாவெடுத்த அத்தனையும்
திருப்பித் தரும்போது . . .
மீணாகத் துள்ளி எழும்!

காதல் மறை நன்னவீர்

காதல் மறைகாணாக் கலட்டுத் தரிசாகத்
தானே...நும் மனது
தகித்து வரண்டு புல்
ஏதும் விளையாமல் வெடித்துக் கிடக்குதின்று.
கோபம் விரக்தியிலை
கொழுந்துவிட் டெரிந்திருக்க
உங்கள் மனது கல்லாய் புழுதிமிக
மூடிக் கிடந்தது!
வரட்சிக்கு இசைவான
கடின கரட்டுத்தோல் நகருயிர்கள் தானங்கே
நஷ்ககளைக் கக்கி நகர்ந்து
திரிந்தன...ஆம்
இயற்கைப் பசம்பழிலை
இரசிக்கவில்லை உங்கள்கள்.
இனிப் பெல்லிசையோடு
இணையவில்லை நும் செவிகள்.
கவிதைகளை இலக்கியத்தைக் கதைக்கவில்லை
உங்கள்வாய்.
முரட்டுக் கரங்களிலே
முளைக்கவில்லை ஒருரோஜா.
காட்டு மிராண்டிகளாய்க்
கழிந்ததுதான் நும்வாழ்வ.
வாள், கத்தி இரத்தமும் கொலையோடும்
அலைந்தீர்ந்து.

இவ்வளவே வாழ்வென்று இருந்தீர்;
 இருக்கின்றீர்.
 உங்களது வட்டத்தைத் தாண்டியும் ஓர்உலகு
 உள்ளதென எப்போ உணர்வீர்?
 உணர்ந்தாலும்
 உமைத்தடுக்க ஆளிருப்பர்;
 அதைமீறியா நிமிர்வீர்?
 அறியேன்!
 ‘இது’ பற்றி அறிவீரா...அதுமறியேன்!
 உங்களின்மேல்...
 பாசம், கருணை, அன்பு, காதலெனத்
 தூறல் விழுந்தும்மைத்
 தூய்மைசெய நேர்கின்றேன்.
 வாருங்கள் ‘சமூக’ மழைக்குள்
 அழைக்கின்றேன்.

மஹேஸ்சாட்சி

மழைதான் எழுப்பிற்று. மழைதான் உசுப்பிற்று.
 மழைதான் உணர்த்திற்று.
 மழைதான் இயக்கிற்று.
 மழைதான் உடலுக்குள் மின்சாரம் பாச்சிற்று.
 மழைதான் உயிருக்குள் அனற்குடு ஏற்றிற்று.
 மழைதானே சூழலினை
 மணியாக மாற்றிற்று.
 மழைதான் குளிர்பூசி
 இணைத்தொட்டிப் பிணைத்திற்று.
 மழைதான் விலகாமல் இருக்க உதவிற்று.
 மழையினது பேரோசை
 முனகல்களை மறைத்திற்று.

மழை பலத்து...நாம்நகரப்
புதுவேகம் ஊட்டிற்று.
மழை தணிந்து நாம்களைத்து விழு..
சிரித்து வாழ்த்திற்று.
மழைதன் குளிர்மனதால் ஆசீர் வதித்திற்று.
மழை ஆழ்ந்த மெளன்துள்
தான்.பொழிந்து நிறைந்திற்று.
மழை:
விழியல் வருமுன்னே திடீரென்று
பொழிந்து..பெய்த
மழை; எமது வாழ்வினர்த்தம் தன்னை
மறுபடியும்
நமக்குணர்த்தி நம்மைப்
புதுப்பித்த சாட்சியாச்சு!

இதயத்துறை

இதயம் திறந்து எது இருக்கென் நாராய
உதவி;
அனுமதியை உனக்களித்த நீதவானார்?
எனது இதயத்தை
என்அனுமதியும் இன்றி
எனக்குத் தெரியாமல்
சிப்பியெனவே திறந்தாய்!
எனது இதய இருட்டறையில் விளக்கேற்றி
எனது இரகசியங்கள்,
எனக்குப் பிடித்தவைகள்,
எனது கற்பண்யின் எச்சங்கள்,
இலட்சியங்கள்,
எனைக்கவர்ந்த முகங்கள்.

இவற்றையெல்லாம் பாதுகாத்தேன்!
 எனது கனவுகளைக் கண்ணாடிப் படமாக்கி
 தனித்தனியாய் மாட்டிவைத்தேன்!
 எப்படியோ இதயத்தை
 அடைந்து...அதன்பூட்டை நெம்பித் திறந்து...அதுள்
 புகுந்தென் இரகசியங்கள் பார்த்துவிட்டாய்.
 அங்கெல்லாம்
 நீயே இரகசியமாய்,
 நீயே வியப்புகளாய்,
 நீயே என் கற்பனையாய், இலட்சியமாய்,
 இருப்பதனை
 கண்டுமா என்கண்ணே நேர்காண மறுக்கின்றாய்?

வருடல்

பார்வையால் முதலில் பாவியென வருடவிட்டாய்.
 வார்த்தைகளாம் பூக்களினால்
 பின்னர் வருடவிட்டாய்.
 இதயத் துடிப்பாலும் கொலுசின் ஒலியாலும்
 விதவிதமாய் வந்த கனவாலும்
 வருடநின்றாய்.
 நெருக்கம் அதிகரிக்க,
 நெருக்கம் நெருங்கிவர,
 அருகமர்ந்து சுடுகிற மூச்சாலும்
 இடைவெளியே
 அற்றனைந்த போது இதழாலும்...உடலாலும்...
 முற்றாய் எனென்மயங்க வைத்தாய்
 வருடவிட்டாய்.
 ஒவ்வோர் வருடலும் ஒவ்வோர் விதமாக
 தேவநிகல அடைந்தேன் தேவதையே!

நின்ஸ்பரிசம்
 பாவம் களைந்ததுடி பால்நிலவே!
 எனையுனது
 மனதாலும் வருடென்று வணங்குகிறேன்.
 எனைன்றும்
 உனது உயிராலும்
 வருடிக் கொடுத்தனது
 மனக்கலக்கம் தீரன்று மன்றாடிக் கேட்கின்றேன்.

உவமைக்குள் சிக்காத உணர்வு

காமம் தனித்தொருவர் கடக்க முடியாத
 பேராறு;
 அதுவோர் பென்னம் பெருவானம்.
 எண்ணிக் கணிக்கவான்னா திழைந்த கரரயின்மணல்.
 மென்மை உணர்வுதந்தும்,
 மிருக வெறியோடும்,
 எம்மைக் கடக்கும் இளங்காற்று.
 ஏககளுக்குள்
 சிக்காத சூரியப்பொற் சிதறல்.
 முச்சடக்கி
 முங்கியாழும் காண முடியாச் சுமுத்திரம்.
 தகதகென் நெரியும் தணற்சவாலை.
 சில கணத்துள்
 சகலரையும் தாக்கிச் சரிக்கும் புவிநடுக்கம்.
 அகலனைர்வில் தோன்றும் ஆழிப் பேரலை.
 புலனில்
 ஊற்றெடுத்து உடலை மூழ்கிடத்திடும் வெள்ளம்.
 சுலவக்கச் சுலவக்கச் சுலவக்கும் கிணற்றுநீர்.
 நடக்க நடக்கவே

நீண்டுசெல்லும் பாலைவனம்.
 படிக்கப் படிக்கவே
 பொருள்விரியும் வேதநூல்.
 திடீரன்று தோன்றி நீறிவிடும் விண்கல்லு.
 சில்மிஷ் சினுங்கலுடன்
 சிதறியோடும் நீர்வீழ்ச்சி.
 கல்லைக் கவிபாட வைக்கின்ற சிற்றோடை.
 முற்றத்தில் பூக்கின்ற முல்லை.
 அதன்வாசம்.
 தொட்டாற் சினுங்கியாய் துவனும் சிறுஅரும்பு.
 பட்டென்ற அதிர்வக்கே
 நொருங்குகிற முட்டையோடு.
 காமம் இணைந்திருவர் கண்டடைய முடியாத
 உலகின் முடிவு.
 உறவினது விஸ்வரூபம்.
 உலக உயிர்ப்புக்கு ஊக்குவிக்கும் தேன் அமுதம்.
 காமம் தனித்தொருவர்
 கடக்க முடியாத
 பேராறு; அதுவோர் பென்னம் பெருவானம்.

வேடங்கள் தேவையில்லை

கூடா ஒழுக்கம் இல்லார்க்குக் குவலயத்தில்
 வேடங்கள் வேண்டிய தில்லை!
 பளபளக்க
 மொட்டை அடித்தோ, முகம்முடி நெஞ்சுவரைத்
 தாடி விழுதுவிட்டோ,
 சராசரிநான் இல்லையென்று
 பட்டையிட்டுக் காவி கட்டிடவோ தேவையில்லை!
 உலக ஒழுக்கம் தவறாது,

அறவாழ்வுக்கு
 எதுஎது ஆகாதோ அவையொறுத்து,
 அவம்செய்து
 பழிச்சொல்லைத் தேடாது,
 பயம்விட்டு நீதி நேர்மை
 கணங்காத்து,
 உன்மைக்குக் காவலாய் நிதம்நின்று,
 எந்தப் பிறுயிர்க்கும் தீங்கு பயக்காது,
 எவரினதும் வாழ்வுக்கும்
 இடையூறு செய்யாது,
 எவரினதும் வயிறு ஏரிய எண்ணை ஊற்றாது,
 எவரினது முன்னேற்றப் பாதைக்கும்
 பொறாமையெனும்
 தடைகளினைப் போடாது,
 மொட்டைக் கடிதங்கள்
 வரையாது, கல்லுக் குத்தாது,
 அன்புருவாய்
 போதுமென்ற மனதோடு, ஆன்மபலத் துணையோடு,
 பிறர்க்காய்த் துணிந்துமே சேவை
 புரிவோர்க்கு
 வேடங்கள் தேவையில்லை;
 விருது, கிரீடம் தேவையில்லை;
 பட்டம் பதக்கம் பாராட்டும் தேவையில்லை;
 காலமிவர் பேரரக்
 கல்வெட்டாய்ப் பொறித்துவைக்கும்!
 காலங் கடந்துமிவர் நாமத்தை
 வரலாறு
 பேசும்: உதாரண புருஷரான
 இவர்நடந்த
 பாதச் சுவடுகளைத்
 திசைகாட்டி என ஏற்கும்!

வூட்டுறவு காய்ந்த உரகு

உனது விருட்சம் உயர்ந்துள் உறவுகளின்
 கிளைகளினைக் கொண்டு
 கிளைத்துச் செழித்துளது!
 அவனின் விருட்சம் அகன்று...அவன்
 குடும்பத்தின்
 கிளைகளைப் பரப்பிக் கிளைத்து நிமிர்ந்துளது!
 எனது விருட்சம்
 எனது இரு பிஞ்சகளாம்
 கிளைகளை விரித்திப்போ
 கிளைக்கத் தொடங்கிடுது!
 முன்னொருகால் விருட்சங்கள்
 ஒன்றோடொன் நினைந்து
 பென்னம் பெருந்தோப்பாய்ப் பினைந்திருந்த
 காலத்தில்
 எத்தனை ‘உறவின்-இழை’ யோடிந்று?
 பறவை
 எத்தனையோ... பேதம் எதுவுமற்று
 கிளைகளிடை
 கூடுகளைக் கட்டி குதூகவித்துப் பாசப்பன்
 பாடிக் களித்துப்
 பரஸ்பரம் உதவிசெய்து
 வாழ்ந்து கூட்டுறவின் வனப்பில் செழித்தது; ஆம்
 இன்று குடும்ப விருட்சங்கள்
 தனித்தனியாய்
 நின்று தமைத்தாம்தான் வளர்த்துளன்!
 தோப்பென்ற
 ஒன்றின்று இல்லாது
 தொடர் பினைப்பைத் தொலைத்துத்

தத்தம் கிளைவளர்க்கத்
 தன்னீருக் கோங்கியன!
 ஒருவிருட்சம் தனைச்சுற்றி வேலிகட்டி
 மற்றையதோடு
 உறவாடத் தவிர்த்து ஒடுங்கிற்று!
 இன்பதுன்பம்
 எதையுமே பகிராமல் இறுகிற்று!
 உறவினது
 உயிர்ப்பை மறந்து உறைந்துபோச்சு!
 இத்துயர
 யதார்த்தத்தில் பாவ(ச) பறவைகள்....
 கூடுகட்ட
 கிளைகள் கிடைக்காமல்;
 முட்டையிட்டுத் தாம்பெருக
 வழியும் தெரியாமல்; மெளன் முகாரிபாடு
 விருட்சங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி
 வந்து திரும்பிடுது!

முதுமையின் வலி

“ஐயா” எனநானும் அழைக்க
 இனங்கண்டு
 “தம்பி” என அணைத்துத் தமுதமுத்து
 விழி குளமாய்ப்
 பொங்கிவர வார்த்தை தளம்பி...நொடிப்பொழுதில்
 தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு
 விழியோரக்
 கண்ணீர் துடைத்துக் கடைத்தார்
 அம் ‘முதியமகன்’!
 “எப்படிச் சுகம்” என்றேன்;

“இருக்கிறம்” என்றார்; தன்
 கைகூப்பிக் கொண்டேதோ வலிந்து கடைத்தவரின்
 உள்ளத் துயரை
 உணரத்தினவாம் வார்த்தைகள்...
 எந்தனது பாட்டன் என்கண்முன் வந்துபோனான்!
 எந்தனது பாட்டனின்
 இறுதிப் பொழுதுகள்
 வந்தென்...முன் நின்ற வயோதிபரைச் சுற்றிற்று.
 வரிசையாய்க் கட்டிலிலே படுத்திருந்த
 இவர்போன்ற
 பலர்எமுந்து “தம்பி” போட்டுக் கடைத்தார்கள்.
 தாங்கள் தனித்துத் தடுமாறி
 அலைந்து...இன்று
 சேர்ந்திப் கிருப்பதனை,
 உறவு சுற்றம் கைகழுவி
 விட்டதனை, எந்தன் மனவிழிகள் ஈரமாக...
 தங்களுள் புதைந்த சோகத்தில்
 மிக்ககொஞ்சம்
 வெளியில் வர....சொல்லி
 ஓர்திசை வெறித்தார்கள்.
 முதியோர் இல்ல முகாமையாளர்
 அன்பள்ளிப்
 பொழிய மலர்ந்தார்கள்.
 போலியற்ற ஆதரவு,
 பாசத்துக் கேங்கிப் பொழுதைப் பகிர்ந்தார்கள்.
 “கடைசிக்குக் கூட
 பிள்ளைகளோ...உற்றவரோ
 வருவது குறைவென்று”
 முகாமையாளர் வார்த்தையிலே...
 மனிதனேயம் கருகிய வாசம் அடித்ததையோ.,

எனக்கு;
விடைபெற்றேன்!
ஏக்க விழியிலொன்றென்
ஊர் கேட்டு... “தானும் அவ் ஊர்”
என்றாருகிற்று!
இவர்களினைச் சந்தித்த இருமணிகள்
எந்தனது
இதயத்தைப் பிசைந்த வலி
இப்போதும் வலிக்கிறது!

நகர மாந்தர்

யாரையும்...எவரும் கிஞ்சித்தும் கணக்கெடாமல்
ஏதோ ஒருதிசையில்
இயந்திர கதியில்
ஒடிக்கொண் டிருக்கின்ற ஒளித்தும்பும் மாநகரில்
தனித்தலையும் ஒருசருகாய்
நானும் அலைகின்றேன்!
“மாநகரம் கோடிகோடி மக்கள்,
வசதிகள்,
யாவரும் என்னைப்போல்
தமக்குத்தாமே துணையாய்த் தானோ அலைந்திடுவார்?”
என என்னுள் கேட்கின்றேன்.
என்ன விசர்வாழ்க்கை?
அதிகாலை தொடங்கி அரையிரவு கழிந்தபின்னும்
எதற்கோ அலைகின்றார் இவர்கள்;
மறுபடியும்
நாளை இதேபோல நாயாயோ அலைந்திடுவர்?
இவர்களது வாழ்வின்,

இவரின் பிறப்பின்,
 இவர்களின் உழைப்பின் அர்த்தமென்ன?
 நானறியேன்!
 உழைத்துக் கொடுக்காட்டல்... உதறும்
 நகரமென்ற
 பயத்தில் ... பகலிரவு பாடுபோட்டு உழைத்துத்தம்
 நிலையை நகரில் நிலைநாட்டி
 விட்டதன்றி
 வாழ்வு இரசிக்கும் வசந்தங்களை எல்லாம்
 சாக்ஷித்து விட்டதுதான்
 இவர்களது சாதனையோ?
 மறுநாளும் இவர்களுக்கு இன்றைப்போல் ஒருநாளோ?
 வாழ்வின் எதிர்பார்ப்பு வரமாச்சோ?
 சாபமாச்சோ?
 ஒவ்வொரு மனிதரும் தம்தம் திசைவழியே
 ஓடிக்கொண் டிருத்தலன்றி
 உணர்வு புலன்களுக்குச்
 சேதாரம் இல்லாமல் சிறிய இந்த வாழ்க்கையினை
 வாழ்ந்து கழிக்கவில்லை!
 “வஞ்சிக்கப் பட்டிரோ”
 ஏன்னீர் சிரிக்கவில்லை?
 “இது மகிழ்வோ? துன்பியலோ?
 என்று ‘எந்திர’ மனிதரை வழிமறித்தேன்;
 ஏற்கிறங்க நோக்கி விலகினர்.....பதிவில்லை!

தொலைந்த சிற்யம்

சிற்பங்கள் நன்றாய்ச் சிரித்தபடி... அம்சங்கள்
 அத்தனையும் உள்ளடக்கி
 அழகின் நவரசங்கள்

பொங்கிப் பிரவகிக்க “பாவங்கள்” பெருகிவர
கலைநுட்பம் கொப்புளிக்க

மாசு மறுவற்று

அதிசயத்தை தம்தம் அபிநயத்தில் காட்டிநிற்க
பரவசயாய் அவ்வழகைப் பருகி

லயிக்கையிலே

சிற்பமே தெரிந்ததன்றி,

சிற்பஞ் செதுக்கியவன்

கற்பணையும் அவனின் கைத்திறனும் கலைமனமும்
படைத்தவனின் பேர்புகழும்

மறைந்து மாயையாச்சு!

படைப்பு உயிர்வாழு...படைத்தோனின்

பெயர், உடலும்

இறந்ததாக மாறும்

பின்நவீனத்துவ உலகில்

சிற்பி பட்ட சிரமம்...அவன்

சிந்தையில் கருக்கொண்ட

கற்பணையைக் கல்லிலே காட்ட அவன் பட்டகஷ்டம்,

ஓர் உளிக் கொத்தலும்

தவறி விழுந்திடாமல்

அடைகாத்த கவனம், இரவுபகல் பசிமறந்து

அவனெடுத்த சிரத்தை,

கண்திறந்து...சிலைசிரிக்க

அவன்பட்ட சுந்தோழம்,

கூலிபெற்று அவன்அகல

“ செதுக்கிய இச்சிலை உனக்குச் சொந்தமில்லை”

என்போர்முன் அவனுற்ற ஏக்கம்... ‘இவை’

மறைந்துபோச்சு!

படைப்போன் தொலைந்துபோக

படைப்பை எவரெவரோ

உரிமைகோரி விமர்சிக்கும் உற்சாகத் திடை...
 சிலையின்
 மெளனம்...படைத்தவனை
 மனதால் தினாந்தேஷி
 அலைகிறதோ?
 தனைச் செதுக்கி விட்ட கைக்கு ஏங்கிடுதோ?
 சிலையும் செதுக்கியோனை மறந்ததுவோ?
 எனக்கிளாம்பும்
 கேள்விப் புகையில் என்
 கலைஇரசிப்பு வருத்தமாச்சு!

மாயவலை

தான்சிக்கிக் கொள்ளாமல்
 தனது வலைதன்னை
 தான்பின்னும்...சிலந்தி தனைத்தக்க வைத்தபடி!
 வெள்ளி இழைநூலை
 எச்சில் துளிதொட்டு
 என்னவொரு இலாவகமாய் எழிலாய்...அவ்
 வலையாகப்
 பின்னுகிறாள் இவ்எழிலி?
 அழகுணர்ச்சி, கலைநேர்த்தி,
 மிகநுட்ப மாக்க் சிக்கவைக்கத் திட்டமிடல்,
 தானொரு அந்தத்தில் தவம்போல்
 இருந்தபடி
 “யார் இரையாம் இன்றைக்கு” என்ற நினைவிலுாறி,
 ஒரு உடல் சுவைக்கும் கொடுர மனம்மீட்டி,
 இவ்வைய அரசியல்போல்
 தானும்..நிதம் சதிதீட்டி,

இருக்கிறதே வாய்நூலால்
 காற்றில் வலைவீசி,
 இரைதேடிக் காத்தபடி இந்தச் சிறுசிலந்தி!
 இப்பெரிய பூமியிலே
 இதன் சிறிய வலையில்விழ
 எப்படித்தான் வருகிறது எங்கிருந்தோ
 ஒருபூச்சி?

கனவுகளைக் கலைக்காதீர்

கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!
 கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!
 நனவுகளில் ஏதும் நடவாது என்பதனால்;
 கனவுகளைக் காணும் கணத்தில்
 சிறிதளவு
 ஆறுதலை ஈட்டி,
 அகம் வலியைச் சிறிதகற்றித்,
 தேறுதல் அடைவதனால்;
 சித்தம் நனவுகளில்
 அனுபவிக்க முடியா அனைத்துச் சுகங்களையும்
 அனுபவித்து ஆசையைத் தீர்த்து
 மகிழ்வதனால்;
 இலாபங்கள் கனவுகளில் மட்டும் கிடைப்பதனால்;
 இலவசங்கள் கனவுகளில் மட்டும்
 நிறைவதனால்
 விளங்கு பலபினைத்தெம் விருப்பங்களைத் தடுக்கும்
 சமூகமும் கூழலும் அரசியலும்
 அமைத்திறுக்கும்
 வியூகம் தகர்க்குமாற்றல் கனவுகட்டே வாய்த்ததனால்
 கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!

கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!
 அடைய முடியாத ஆசைகளை,
 எம் உழைப்பால்
 அனுக முடியாத அற்புத்ததை,
 எம்பலத்தால்
 கைக்கொள்ள முடியாத கெளரவத்தை,
 எம் திறத்தால்
 பெற்றெடுக்க முடியாத பேறுகளை,
 சேர்த்து...பெருங்
 கல்லாக்கி நினைவுகளின் ஆழத்தில்
 நிதம் புதைத்தோம்!
 அந்த ஏழ்மை ஏக்கங்கள்
 ஆழந்த நினைவிலுாறி
 எழுந்து கனவுகளாய் மாறி நம்
 துயர்வாழ்வின்
 உறக்கப் பொழுதயேனும் திருப்திப் படுத்துவதால்...
 நித்திரைக்குள் ஏனும் நிம்மதியைக் காட்டுவதால்...,
 கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!
 கனவுகளைக் கலைக்காதீர்!!

கனவுகள்

கலைந்து போன கனவுகள் எத்தனை?
 கருத்திருக்கு வளர்ந்து வருகையில்...
 கலைந்த அந்தக் கனவின் வடிவென்ன?
 கலைந்த கனவின் பொருளென்ன? ஆம்..அதன்
 விளக்கம், விலையென்ன? என்ற விபரத்தை
 விட்டு வைக்காது...எங்கோ முகிலெனக்
 கலைந்து போன கனவுகள் எத்தனை?
 கனவு கைவிட்ட நனவுகள் எத்தனை?

கனவு ஒன்றை முழுமையாய்க் காண்பதார்
 கையிலுள்ளது? அதனைக் கலைப்பதும்,
 கனவைக் கலையாமல் காணவே வைப்பதும்,
 கலைந்த கனவை...இயல்பு பிச்காமல்
 இணைப்பதும், வேறு கனவென மாற்றலும்,
 என...இவையை யார் தீர்மானஞ் செய்வது?
 மனது தான் கனவைச் சுரக்கும் எனின்
 மனம் முன்... உரைத்தா கனவை? யார்சொல்வது?

ஆர்வம்

அவமானம் விளைவிக்க வேண்டுமெனும் ஆர்வத்தை
 முகத்திலோ,
 இதழின் முறுவலிலோ,
 கடுகளவும்
 வெளிப்படுத்தா வெகுளியாய்
 விடடபெற முன் புன்னகத்தாய்.
 புன்னகத்து விட்டுப் போகையிலே ...
 உன்பார்வை
 ஒன்றை எனக்கு உணர்த்திற்று.
 முகத்தினிலோ
 உதட்டினிலோ இல்லாத
 அவமானப் படுத்தும் ஆர்வம்
 மனதுளொரு புற்றுள் மறைந்து படுத்துளதை;
 அதுழர்நாள் மெல்ல அசைந்து
 தலையையாட்டி
 நாக்கிரண்டை நீட்டி நானெந்திர் பார்த்திடாத
 ஓர்பொமுதில் படமெடுத்து
 உயிர்போகக் கொத்திவிடும்
 என்பதை;

என் மனதுள் இருந்த கீரி சொல்லிற்று!
 புன்னகைக்குப் பதிலாய்ப் புன்னகைத்தேன்.
 திரும்பிவந்தேன்.
 என்மனதின் கீரியினை “எப்போதுந் தயாராயே
 நில்” வென்று எச்சரித்து
 நிதானமாய் உறங்குகிறேன்!

சிறியனும் பெரியனும்

“யான்பெரியோன் என்ற ஆணவும் அழித்துவிட்டு
 வாழும்” என்று சொல்கின்றீர்!
 எனைச்சுற்றி வாழ்பவர்கள் ...
 தாம்பெரியோர் என்ற மமதை
 கொண்டலைகையிலே,,
 தாம் உயர்ந்தோர் என்ற
 தலைக்கனத்தோ பெழுகையிலே,,
 யாரையும் சிறுபுழுவாய் ...
 அற்பப் பதர்களுமாய் ...
 நோக்கித்தாம் மகுடம் சூடியதாய்த்
 துள்ளி ... உள்ள
 ‘ஏனையோர் சகலரையும்’
 புறக்கணித் தொதுக்கையிலே,,
 ஆதிக்கம் புரிந்து அடக்கத் துணிகையிலே,,
 நான்மட்டும் எனைத்தாழ்த்தி
 அவர்க்கடிமை யாகலாமோ ...?
 யாவும் புரிந்த,
 யாவையையும் இயக்குகிற,
 ஆண்டவன்முன்;
 இந்த இயற்கையின்முன்;
 அந்தத்தின்முன்;

“நான்சிறியன், கடையன்” என்யான் உணர்கின்றேன்.

ஆணவத்தை ‘அவற்றின்’ முன்

அழித்தென்னான் அற்பளன்பேன்!

ஆனால் ‘எதுவுமற்றும்’ தாம்பெரியோர்
என்றோதி

ஆயிரம் நெறிஅறிந்தும் . . . ஆணவத்தோ ஹவாடி
யாரையும் எடுத்தெறிந்து

தம்நலனே பெரிதென்னும்

மானிடர்முன் . . . நான்பணியேன்!

நான்சிறியன் எனுரைக்கேன்!

யான்அவர்முன் என்ஆற்றல் நிருபிப்பேன்
தலைநிமிர்வேன்!

மனிதனாயிருத்தல்

மனதனாக நீயிருந்தால் . . .

மனிதனாக நானிருப்பேன்.

மனிதனாய்நீ பழகினின்றால்

மனிதனாய் நான் பழகிடுவேன்!

மனிதனாக இல்லாமல் மிருகமாக நீயிருந்தால்

மனிதனாயே உன்னோடு

எப்படிநான் முகங்கொடுப்பேன்?

‘மனிதம் தொலைத்த - மனிதர்’ மலிந்த மண்ணில்,
மனிதம் மறந்த மலட்டு யதார்த்தத்தில்,

மனிதனாகத் தான் நானும் வாழு

விரும்புகிறேன்!

மிருகமாக வாழ்வதனை மிகவும் வெறுக்கின்றேன்!

“மிருக நிலையடைதல் கேவலந்தான்”

என உரைப்பேன்!

மனிதனாக நான்வாழு

மனிதனாய் நீ திகழுவேண்டும்.
 மிருகமாய் நீ இருந்தபடி...
 "மனிதனாய்நீ இரு" என்று
 நெருக்குகிறாய்;
 உனக்கும் நியாயம் தெரியவேண்டும்!
 மனிதனாய்த் தானேயான் வாழுவந்தேன்;
 சமூகமே நீ
 மிருகமாய் இருப்பதனால்...
 மிருக குணத் தோடென்மேல்
 பொருதுவதால்...
 மனித தர்மங்கள் தாண்டியொரு
 மிருகமாக உன்னோடு
 நானும் பொருதவந்தேன்!

முகமூட வாழ்வு

உங்கள் முகங்களுடன் உங்களைக் காணலாமா?
 உங்கள் முகங்களிலே
 உண்மையான உங்களது
 உணர்ச்சிகளை மட்டும் உணர முடிந்திடுமா?
 முகங்களின்மேல் நித்தம்
 முகமூடி அணிகின்றீர்.
 முகங்களிலே வெவ்வேறு
 முகமூடி புனைகின்றீர்.
 ஒவ்வாரு தினத்தினதும் இயல்பு,
 இலாபநட்டப்
 பலன்களுக்கு ஏற்ப பரிச்சயமாய்
 வைத்திருக்கும்
 முகமூடி ஒவ்வான்றை விழியுமன்
 அணிந்துபோவீர்.

நாளொன்றில் சிலநேரம் நான்கைந்து முகமூடி
போடவும் துணிகின்றீர்.

உங்கள் கைப் பையினுள்ளோ . . .
உங்கள்காற் சட்டையுள்ளோ . . . மிகவும்

இலாவகமாய்
மடிப்புக் குலையாமல்

அவற்றைவத்துக் கொண்டலைவீர்.
முகமூடிக் கேற்ப

முகபாவும் மாற்றுகிறீர்.
தலைமாற்றி மாற்றித் தப்பிப் பிழைக்கின்றீர்.

சாகும் வரையும்
சகல சந்தர்ப்பத்துக்கு

ஏற்பவும் அவற்றைக் கையாளப் பழகிவிட்டீர்.
இடைக்கிடை புதிதாய்

ஓங்கிருந்தோ வாங்குகிறீர்.
புனிதம், சமயம், பொதுவுடைமை, அரசியல்கள்,

இனம், மொழி, சாதி, நவீனம், பின் நாகரிகம்,
ஜனநாயகம், உகை மயமாதல்

எனும் ‘கடைகள்’
ஒவ்வொரு விதமாக உருவாக்கும் முகத்திரைகள்
எப்படிநீர் வாங்கி

ஏற்றபடி அணிகின்றீர்?
முகமூடியே இன்று முகமாயும்
சிலர்நின்றீர்!

முகமூடியை முகத்தில் பிரிக்க முடியாமல் . . .
முகமூடியை வாழ்வில் அகற்ற நினையாமல் . . .

நிற்கின்றீர்.
தலைநிமிர்ந்தே எல்லோரும் நிற்கின்றீர்!
உங்கள் முகங்களுடன்

உங்களைக் காணலாமா?

உங்கள் முகங்களிலே
 உண்மையான உங்களது
 உணர்ச்சிகளை மட்டுமே உணர முழுந்திடுமா?

நினைவு ரீதல்

என்னை மற்பதுதான் எனது பெருங்குறையே!
 என்னியல்பு என்ன?
 எனது கடவுள்ளன?
 என்பிறவிப் பொருளென்ன? எனது வழியென்ன?
 என்சிறப்பு என்ன?
 என்தனித்துவம் என்ன?
 என்றங் அடையாளம் என்ன?
 குறையென்ன?
 என்பவற்றை அடிக்கடியான் மறந்து
 யதார்த்தத்தின்
 இன்ப துன்பத்துள் இறங்கி அவைஅலைக்க
 எங்கெங்கோ ஓடுகிறேன்.
 என்குணம்; இயல்பினையும்
 என்பிறப்பு நோக்கம் எனது கடமையையும்
 மறந்து ‘எவனாயோ’ மாறி நடக்கின்றேன்.
 மறந்தென் சுயத்தை மறந்து
 ஏதேதோ
 வேசத்துக் கேற்ப விளையாடுத் திரிகின்றேன்.
 ஏதோ ஒருநொடியில்
 என்னைநான் நினைவுகூர்ந்து,
 என்னைநான் கண்டுகொண்டு,
 எனக்குள் நான் சுதாரித்து,
 என்னியல்பில் நடக்கையிலே . . .
 மீண்டும் யதார்த்தமெனும்

ஓமாகினிகள் கழு முழுதாக மாறுகிறேன்.
 என்னை மறப்பதுதான் எனது பெருங்குறையே!
 என்னென்நான் மறவாமல் இருக்க
 ஒருவரம்தா
 என்னில்லை!
 எனைமறப்பேன் நான்; நினைவூட் டிறையே!

மலர்க மனிதும்

மனிதாபி மானம் மலரும்நாள் எப்போது?
 மனிதத்தை மனிதம்
 வாழ்த்தும்நாள் எப்போது?
 மனிதனை மனிதன் மதிக்கும்நாள் எப்போது?
 மனிதர்கள் மனிதர்களாய் வாழும்நாள் எப்போது?
 மனிதனும் மனிதமும்
 வாழிக் கிடந்ததுவும்,
 மனிதனும் மனிதமும் காயப்பட் டகன்றதுவும்,
 மனிதனும் மனிதமும் மனதைத் தொலைத்ததுவும்,
 மனிதனும் மனிதமும் உயிர்ப்பை இழுந்ததுவும்,
 மனிதனும் மனிதமும் அடிமைப்பட் டிருந்ததுவும்,
 மனிதனும் மனிதமும் தெருநாய்போ விறந்ததுவும்,
 நனவினது சாட்சிகளாய்
 நேற்றுக் கிடந்தனவே . . . !
 ஒருநரனின் தயரை மறுமனிதன் பார்க்காமல் . . .
 ஒருநரனின் சோகத்தை மறுமனிதன் தேற்றாமல் . . .
 ஒருநரனின் பார்த்தை மறுமனிதன் பகிராமல் . . .
 ஒருநரனின் ஏக்கத்தை மறுமனிதன் ஏற்காமல் . . .
 ஒருநரனின் உணர்வுகளை
 மறுமனிதன் மதியாமல் . . .
 ஒருநரனின் தனித்துவத்தை மறுமனிதன் போற்றாமல் . . .

இருக்கும் வரை மனிதம்
 இரண்பப்ட்டு இழிந்திடுமே...!
 மனிதரில் மனிதம் இருந்த நிலைமாறி
 மனிதரில் மிருகம் வளர்ந்து தொலைக்கிறதே...!
 மனிதருள் வாழும்
 மிருகத்தை வேட்டையாடி
 மனிதத்தை மனிதருக்குள்...
 ‘அன்பால்’ விரைத்துவிட்டால்...,
 மனிதாபி மானமிம் மண்ணெங்கும் பூத்தெழுமே...!
 மனிதத்தை வளர்ப்பதுவே
 எங்கள் பணினன்று,
 மனிதத்தை மீட்பதுவே எங்கள் கடனென்று,
 மனிதாபி மானத்தை மதித்துச்
 சரிசமனாய்
 மனிதரை நடத்துவதைம் வாழ்வின் இலக்கென்று,
 ‘நினைத்து’ எல்லோரும் நிதமுழைத்தால்
 சொர்க்கத்தை
 நனவினிலே கண்டுநாங்கள்
 வெல்வதுவும் சாத்தியமே.

நதியென நினைத்த காட்டாறு

நதிபோலச் சீராய் நகருமென நானிருந்தேன்.
 நதிபோலக்..
 கம்பன் உவமித்த கவிதையெனும்
 நதிபோல வாழ்வு நகருமெனக் காத்திருந்தேன்.
 வானிருந் திறங்கி மலைத்தவி,
 பூமியதன்
 மேன்மைகளை வாங்கி,
 விழுந்து வனாங்களினை

வெளிகள் வயல்களினை
 விளைந்த மனிதத்தை
 அனைந்தபடி, ஊர்க்குள் கிளைபரப்பிச்,
 சலனமின்றி,
 ஓர்திசையில்
 முன்னோர் உறுதிசெய்த ஓர்வழியில்
 ஓடி, இறுதியிலே ஒருஞாளுக் கடல்கலக்கும்
 வான்நதிபோல் வாழ்வ
 வாய்க்குமென்று நானிருந்தேன்.
 ஆனாலோ வாழ்க்கை அழிவுகளுக் கொண்டோடும்
 காட்டாறா யெல்லோ
 கரையை உடைத்தபடி
 தங்கு தடையின்றி வரம்பைத் தகர்த்தபடி
 எங்கெங்கென் றில்லாமல்
 எங்கெங்கோ ஓடிடுது.
 ஒருசீராய்ப் போகாமல் . . . இறுதியிலே எங்கே போய்
 நிகரவுதெனத் தெரியாமல்
 கட்டுக்குள் நிற்காமல்
 தறிகெட்டு எவரும் தடுக்க முடியாத
 வெறிகொண்டு
 அழிவுள் விழுந்துத்துப் போயிடுது.
 நதிபோல் வாழ்வ நகருமென நானிருந்தேன்.
 விதியின் விருப்பமெது?
 இயற்கையையா விளங்கிவிட்டேன்?

மனதும் மருந்தும்

மனதின் இரணங்களுக்கு மருந்துகட்ட ஆளிலையா?
 மனங்களது காயமுற்றும்
 மாற்ற வழியிலையா?

மனங்களாவ் வொன்றினிலும்
சிறுகாயம் இருக்கிறதே.
மனங்களாவ் வொன்றாலும் இரத்தம் வழிகிறதே.
மனங்கள் சிலவற்றின் புண் . . .
சீழ்ப் பிழத்திருக்கே.
மனங்கள் சிலவற்றில் வெளிக்காய மாயன்றி
மறைந்திருக்கும் கண்டல்
வலியைப் பெருக்கிடுதே.

பெருங்கொடுமை கண்டு பேதலித்து
அதிர்ந்திழந்து
அவற்றிருந்து மீள முடியா அயர்வோடு
சிதைந்து சிலமனங்கள்
மௌனத்துள் . . . சமாதியாச்சு!
நம்பிநம்பி ஏமாந்து நடுத்தெருவில் மிதிபட்டு
வெம்பிச் சிலமனங்கள்
விரக்தியில் அமிழ்ந்துபோச்சு!
உடலும் சிறைப்பட்டு உளமும் சிறைப்பட்ட
இடரில் சிலமனங்கள்
இடவிழுந்த பூக்களாச்சு!
பாதிப்பைக் கண்டு பகுத்தாலும்
மருந்துகளோ
ஏதும் சிகிச்சைகளோ இன்றிப் பலமனங்கள்
வேதனையைத் தீர்க்க
விடைதெரியா தொழிந்திருக்கு.
உடலிலுள்ள காயங்கள் . . .
ஒருபொழுது காய்ந்திடலாம் . . .
அவய இழப்பைப்பொய் அவயவம் நிரப்பிடலாம் . . .
மனதினது காயம் வடுக்களினை
ஆற்றாமல்,

மனதின் கிழிசலைத் தையலிட்டோ
 சத்திர
 சிகிச்சைசெய்தோ மாற்றாமல்,
 அசட்டைசெய்து விட்டு..இருந்தால்
 எதிர்காலச் சுபீட்சத்தில்
 நிரப்பவாண்ணா வெற்றிடமே
 தொடர்ந்திருக்கப் போகிறது!
 இதையார் புரிவரின்று?

இறுதிச் சொல்லான உறுதிச் சொல்

“உயிருக்கு உறுதிதரும் அமுதமாகும்;
 உன் ஒரு சொல்”
 என நம்பித் தானே இருந்தேன்... உன் வாய்பார்த்து!
 உயிர்க்கு இறுதிதரும்
 கொடிய துளிநஞ்சு...
 பாம்பினது பற்கள் ஊடு பாய்வதென
 உன் இதழால்
 வீழ்ந்தது உனதச்சொல்...!
 உயிர்துடிக்கக் கிடக்கின்றேன்!
 உயிர்க்கு உறுதிதரும் அமுதச்சொல்
 எவ்வாறு
 உயிர்க்கு இறுதிதரும் நஞ்சாச் சுரைப்பாயா?
 அமுதத்தை நஞ்சாய்
 ஆக்கவல்ல மனாருமை
 உனக்குள்ளே தோன்ற உதவியோரைச் சொல்வாயா?
 அமுதம் எதனாலே நஞ்குறி... நஞ்குறி...
 அதுவே முழுநஞ்சாய் ஆனமர்மம் பேசாயா?
 அமுதத்தை நஞ்சாக
 ஆக்குவது மிக எளிதா?

அமுதத்தில் நஞ்ச விளைவதுவுஞ் சாத்தியமா?
 அமுதமே நஞ்சான வரலாறு
 முன்பு உண்டா?
 எப்படியோ அமுதச்சொல் நஞ்சுறி
 என்காநில்
 வீழ்ந்து முழுடலை நீலம்பாரித் திடவே
 செய்தபடி பரவுதா!
 சீவனினைக் காப்பாற்ற
 வழியுண்டா?
 நஞ்சை முறிக்கும்இன் ஸொருநஞ்சுச்
 சொல்தந் தெளினும்
 எனைக்காக்க மாட்டாயா?

பாவ வழிப் பயணம்

இவ்வுலகம் எத்தனை தரம் பாடம் கற்பித்தும்,
 இவ்வியற்கை மீண்டுமீண்டும்
 தண்டனைகள் பலதந்தும்,
 காலமோ கண்முன் உதாரணங்கள் காண்பித்தும்
 வரலாறு பலநூறு முறை
 தீர்ப்பு எழுதினும்,
 திருட்டும் அயோக்கிமும்
 திருந்தாமல் பொய்களாவில்
 பிறனை வருத்திச் சுரண்டி அந்தியாகத்
 திரட்டிப் ‘பழிச்செல்வம்’ சேர்த்து
 உயிர்பறித்தும்
 ஜயித்திடலாம் இந்தச் செகத்தையென்று
 மிகத்துணிந்து
 நிற்குதுகான்....
 நியாயம் செத்ததென நினைக்குதுகான்!

நீதியைக் கேவிசெய்து,
 அநீதிக்கை கோர்க்குமிவர்
 ஆடுகிற ஆட்டமென்ன?
 பேசுகிற வார்த்தையென்ன?
 ஈடாடா தென்றேய்த்துச் சேர்க்கின்ற செல்வமென்ன?
 ஊருலகைத் திசைதிருப்பச் செய்யும்
 ஓட்டு மாட்டென்ன?
 பிழைகளை மறைப்பதற்காய் இவரினைத்த
 பொய்களென்ன?
 எவரையும் பேய்க்காட்ட இவர்
 ஏற்ற வேஷமென்ன?
 சற்றும் சுளைக்காமல் சரித்திரத்தை
 மறந்திவர்கள்
 வெற்றியென்ற துள்ளுகிறார்...
 தோல்விகளின் புதைகுழிக்குள்!
 எத்தனையோ ஆட்டம் ஆடியவர் இன்றெங்கே?
 எத்தனை வாய்ப்பேசுசும்
 பேசியவர் போனதெங்கே?
 பொய்க்கணக்குக் காட்டிப்
 பொதுச்சொத்தைத் தின்றவர்கள்
 உய்ந்த கடை எங்கே?
 ஊர்உலகை ஏமாற்ற
 வந்தவர்கள்...
 ஏமாந்து மாண்டகடை கோடி...இங்கே!
 அற்பத் தனமாய்
 அனுபவிக்க அவாப்பட்டோர்
 முற்றாய்த் தொலைந்து முறிந்ததுதான் வரலாறே!
 இவ்வுலகம் எத்தனைதான்
 பாடங்கள் கற்பித்தும்,
 இவ்வியற்கை மீண்டுமீண்டும் தண்டனைகள்

பலதந்தும்,
 “அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கு” மெனக் காலமும்
 வரலாறும் உதாரணங்கள் வாயால்
 நிருபித்தும்,
 பொய்யும் புரட்டும் திருட்டும் அயோக்கியமும்
 அதர்ம முயல்வும் ஆணவமும்
 கொலைக்குணமும்
 தொடர்கிறது;
 தொடரட்டும்!
 யான்நடப்பேன் அறவழியே!

சமநிலை

கொன்ற சிலரும் தின்ற பலருமென
 நிறைந்து இருக்கையிலும்
 நியாயம் பகர்கையிலே...
 எல்லோரும் மனுநீதிச் சோழரென எண்ணுகிறோம்.
 பின்முதுகிள் அழக்கு,
 முன்முகத்திள் பூச்சு,
 எண்ணமெலாம் ஊத்தை எனும்போதும்
 யாபேரும்
 “நாங்கள் மிகப்புனிதர்” என்று அளக்கின்றோம்.
 எதிலென்ன இலாபம்?
 எதிலென்ன தேறும்?
 எனக்கணக்குப் பார்த்தே எதை எவருஞ் செய்தாலும்
 எல்லோருமே தர்ம சீலரெனச்
 செப்புகிறோம்.
 எவனும் தன்மேல் பிழையில்லை என்றவாறே
 தவறுகளைச் சுற்றும்
 தயக்கமின்றிச் செய்கின்றான்.

எவனெவனும் தன்முடிவே சரியென்று
 தான்நினைத்த
 அனைத்தையும் அஞ்சாமற் செய்யத் துணிகின்றான்.
 எவனும் தன்செய்கை தருமமென
 நிருபிக்க
 கவனமாகக் காரணங்கள் கற்பித் திருக்கின்றான்.
 ஆனாலோ அனைவரையும் ஆட்டுவிக்கும்
 ஓர்பெரியோன்...
 யாரெவரின் செயலுக்கும் ஏற்றவாறு
 மிகச்சரியாய்
 தீர்ப்பெழுதிச் சமநிலையைத்
 தொடர்ந்து நிலைநாட்டுகிறான்.

கனை கனை

கனைகளால்லாம் மிகச் செழிப்பாய்ப் பெருகி..வீசும்
 காற்றுடனே தலையாட்டி...விழைதகள் தூவி...
 வினைகிறது; யாரெவரும் தண்ணீர் ஊற்றி...
 எரு தூவிக் காக்காமல் இயல்பாய்க் கூடி!
 மழையில்லை, கொடுவெய்யில் தொலைய வில்லை,
 வளருதிவை! நோய்களின்முன் தப்பித் தப்பி
 முழுவயலை நிரப்புமிவை! மருந்துத்தும்
 முழுவதையும் அழிக்குமாற்றல் எமக்கு இல்லை!

கவனமாகப் பராமரித்துத் தண்ணீர் கட்டி
 கடைப்பிடிக்க வேண்டியநூட் பங்கள் பேணி
 அவதானம் காத்தும்... நம் பயிர்கள் வீழும்!
 ஆங்கு கனை இடர் ஜயித்து நிமிர்ந்து வாழும்!
 கவனைப் பட்டேதுமில்லை; உடல் வளைத்துக்
 கனைகட்ட இயலாட்டில்...பயிர்க்குப் போகும்

அவசிய நீர் கனியுப்பைக் களைகள் போட்டி
போட்டுறிஞ்சிக் கவர்ந்து...வென்று வாகை கூடும்.

களை களையும் போதேதான் பயிர்கள் பூத்துக்
கனிகாயைத் தரும்; எனவே இரக்கம் விட்டு
முழுப்பலத்தைச் செலுத்தி...அவை அழிந்தே போக
மூர்க்கமாக முயன்றால்தான் பலன் கை எட்டும்.
களைகளது திறனறிந்து...களைகள் கொல்லி
விசிறாட்டில்...உலகத்தில் பசியே வாழும்!
களை போன்ற தீயவரை... இரக்கம் இன்றிக்
களைந்தாற்தான் மானுடமும் தழழுக்கும் ஓங்கும்.

கேட்காதோ எங்கள் குரல்

என்னுக் கணக்கற்ற நாதசுரம் தவிலிசைகள்
மட்டும்தான் நின்செவிக்குக் கேட்டிடுமோ?
மிக உயர்ந்த
பட்டுடுத்திப் பகட்டாய்ப் பாடுகிற சங்கீதம்,
விற்பனைர் மீட்டும்
வீணை குழல் நாதம்,
நட்டுவாங்கம் சிந்த நடனமாட்டும் ஜதி நுட்பம்,
ஊர்உற்று நோக்க
ஊர்வலமே உருவாட
ஆர்க்கும் பஜனை ஆர்ப்பாட்டம்,
ஓதுவாரின்
ஆலாபனை வேதம், ஆழம் உயர்பதவி
முன்சென்று மரியாதை ஏற்கக...
வழமையான
பூசைநேரம் இல்லாதும்
பொழியும் திருமந்ரம்,

என்பவற்றை யேநின் செவிகள் இரசித்திடுமோ?

ஏழூகளாய்...

அன்பன்றி ஏதுமற்ற அற்பர்களாய்...

“உன்னையன்றித் தஞ்சம் ஒருவரில்லை” என்பவராய்...

உண்மையன்றிப் ‘புனைந்து’ உரைக்க

அறியாதவராய்...

கந்தல் அனிந்தாலும் கசிந்துள் தொழுபவராய்...

எந்தக் கலைகொண்டும்

ஏற்றத் தெரியாமல்

இடாம்பீகம் பகட்டு எவையுமற்ற பாவிகளாய்...

கடைசியில்நின் றுன்தீபம்

காணாத் துடிப்பவராய்...

உன்னைநம்பி வாழ்பவராய்...

உயிர்நீயென் றுருகுவோராய்...

நிற்கின்ற எங்களது நியாயமான குரல்... உனது

செவிகளுக்குக் கேட்காதோ?

சிந்தை குளிர்த்தாதோ?

என்பாதை என்பயணம்

என்னுடைய பாதையில்தான் இப்போ நடக்கின்றேன்.

என்னுடைய பாதையில்நான்

போகும்வரை போவேன்.

என்வழித் துணையாய் என்பேச்சுப் பல்லக்காய்

உன்னை அழைக்கலைநான்...

என்பாட்டில் போகின்றேன்.

என்வழிக்கு உன்னை வாவென் றழைத்தேனா?

என்வழிதான் திறமென்று

நானுனக் குரைத்தேனா?

என்வழிக்கு வராததற்காய்

உணன்பகையாய்க் கண்டேனா?
 என்வழிதான் எனக்குச் சரியென்று
 நடக்கின்றேன்!
 என்மனதை முழுமையாய் ஏற்று நகர்கின்றேன்.
 “என்வழியென் இலக்கடையும்”
 எனநம்பிப் போகின்றேன்.
 என்வழி தவறென் ரெண்ணேன்...
 அதை நம்புகிறேன்!
 உன்வழிதான் சரியென்று நீயுரைத்தாய்....நடக்கின்றாய்.
 உன்பாதை உன்பயணம்
 உன்னையான் விமர்சிக்கேன்.
 என்பாதை பயணத்தை விமர்சித்தால் அதையேற்கேன்.
 உன்வழி தவறென்று நான்சொல்லேன்.
 அதேபோல
 என்வழி தவறென்று நீசொல்ல அனுமதியேன்.
 என்வழிக்கு வா என்று உணக்கேட்கேன்;
 அதுபோல்நீ
 என்வழிக்கு வா என்றால் அதை ஏற்கேன்;
 விதி...மாறி
 உன்வழிக்குக் காலம் எனையழூத்தால்
 நான்வருவேன்.
 என்வழியில் காலம் உணச்சேர்த்தால் வரவேற்பேன்.
 அந்தநாள் வரும்வரைக்கும்...
 என்வழியே துணைனக்கு!
 என் இலக் கடைய இன்றென் வழி...சிறப்பு!
 சந்தேகம் இன்றி
 தளராமல் நடக்கின்றேன்.
 உன்வழியில் இலக்கடைய உணதின்று வாழ்த்துகிறேன்.

தூரப்பறத்தல்

தூரப் பறக்க வேண்டுமெனத் துடிக்கின்றேன்.
 தூரத்தில் உள்ள தொடுவாளம்
 அதைத்தாண்டி
 விண்ணில் நிறைறயும் வியப்புக்கள்
 மாமலைகள்
 எங்கும் விரியும் எழில்..நிற்கும் விருட்சங்கள்
 தங்கத்தில் தோய்ந்த தரை
 துள்ளித் ததும்புகிற
 ஆழி, அதன் ஆழ்ந்த அர்த்தம்,
 வகைவகையாய்
 மானுடர்கள்,
 அன்னார் மனதில் துளிர்த்தொங்கும்
 பூத்த விழுமியங்கள்,
 புலனுணராத் தத்துவங்கள்,
 காய்த்த கலைகள்,
 களிந்த வரலாறு,
 கால மழையில் கரையாத சிந்தனைகள்,
 வேர்த்தும் இரத்தம் விதைத்தும் அடைந்த வெற்றி,
 இப்படி இப்படியாய் ...
 என்திசையும் விரிந்திருக்கும்
 அற்புதங்கள் அத்தனையும் இரசித்து
 உருசிப்பதற்கு
 "தூரப் பறந்துபார்க்க வேண்டும்" துடிக்கின்றேன்!
 தூரப் பறக்க வேணும்என்று
 துடித்தலான்றே
 போதுமா?
 வேண்டும் பொருத்தமான சிறகு; மற்றும்
 பாரம் குறைந்த உடல்

பகலிரவு பாராமல்
 தூரம் கடக்க வேண்டும் தொடர் சக்தி!
 என்னுடைய கைகள்
 கட்டப்பட் டிருக்கையிலே
 என்னுடைய கால்கள் இயங்க ஏலா வேலியுள்ளே
 என்னுடலைச் சிலுவையில்
 ஏற்றி அடிக்கையிலே
 என்அடுத்த வேளளக்கு என்னவழி
 என எவரும்
 நிச்சயமாய்ச் சொல்லாத நிலையினிலே
 என்பாட்டில்
 தூரப் பறக்க வேண்டுமெனத் துடிக்கும் என்
 ஆசை நிறைவேற
 வரம்வந்து வாய்த்திடுமா?

நல்லவர்க்கு நல்லவன்

எல்லோர்க்கும் நல்லவராய் இருத்தல் மிகச்சலபம்.
 எல்லோர்க்கும் அன்பனாய்
 இனித்தல் மிக இலகு.
 எல்லோரும் சொல்வதற்கு எப்போதும் தலையாட்டி,
 எல்லோர் கருத்தினையும் ஏற்று வழிமொழிந்து,
 எவருமே ஏமாற்ற
 ஏமாளியாய் இருந்து,
 எவருமொவ்வோர் விதியெழுத
 அத்தனையும் அனுமதித்து,
 அவரவர்தம் எண்ணத்துக்கு ஆட... இடம்விட்டு,
 அவரவர்தம் விருப்பத்துக்கு
 எதாஞ்செய்யப் பொறுத்திருந்து,
 அவரவர்தம் தவறைத் தொடரக்

கணக்கெடாது,
 அவரவர்தம் ஊழல்களில் வெல்லத்.... தடுக்காது,
 அனைவரும் விரும்புகிற
 ஆமாஞ் சாமியாக
 அனைவருமே ஏய்க்க நினைக்கும் அச்டனாக
 கிருந்தால்...பிழை சரியைத்
 தட்டியே கேட்காமல்
 மரநிலையில்...உண்மை நீதி, நியாமம், தர்மத்தை
 உரையாத ஊழமையாய்த் திகழ்ந்தால்...
 மிகச்சலபம்
 எல்லோர்க்கும் நல்லவராய் இருத்தல் மிகச்சலபம்!
 அப்படித் திகழ்பவரை
 "நல்லவர்க்கும் நல்லவராய்"
 இப்புவியே ஏற்கட்டும்; எனக்குக் கவலையில்லை!
 நல்லவர்க்கு மட்டும் நல்லவன்நான்
 தீயவர்க்கு
 எல்லையற்ற தீயவன்யான்
 ஏய்க்க நினைப்போன்ற
 ஏய்க்கின்ற வல்லவன்தான்.
 'அவரவர்' நினைக்கேற்ப
 வாழாமல்... 'நினைத்தபடி' வாழ்வதனை ஏற்கேன் நான்.
 பொய்யைப் புரட்டை
 பொறுமையாகப் பார்க்கேன் யான்.
 உய்ய எதுஞ்செய்யும் உலுத்தரைப் போற்றேனாம்.
 நீதி வழிநான் நடக்க
 அநீதியாக
 மோதித் தடுப்போரின்
 முக்கை உடைப்பவன்தான்.
 எல்லோர்க்கும் நல்லவனாய் இருத்தல் மிகச்சலபம்.
 எல்லோர்க்கும் நல்லவன் அல்லன்நான்;

நல்லவராய்
 அல்லாதோர் யார் தொடினும்...
 அவரை ஏய்க்க வல்லவன் காண்.

யழி அஞ்சி வாழ்தல்

யழிஅஞ்சிப் பகுத்துண்டு வாழ்ந்தேன்:
 பாவமெனும்
 யழிக்கு அஞ்சித்... தேடி
 முயன்றுமைத்துப் பாடுபட்டு
 உழைப்புக்கு ஏற்றதெனும் ஊதியமான் செம்பொருளைப்
 பகுத்துக் கடவுளர்க்கும்,
 பெற்றோர் உறவுகட்கும்,
 எனெச்சேரும் நட்புக்கும், எனக்கும்,
 எனவகுத்துக்
 கொடுத்துண்ட பின்பு...
 வெறுங்கையே எஞ்சினாலும்
 கிடைத்த அமைதியினால் ‘கீழ் - மேலே’ செல்லாது
 சீரான ஒருவாழ்வைப் பெற்றுச்
 சிலிர்த்துள்ளேன்!
 அறவழியில் அடியெடுத்து வைப்பதனால்
 “என்னாநிலை
 வருமோ” எனுங்கேள்வி எழா...
 நெஞ்சோ டிருக்கிறேன்!
 செய்வதெல்லாம் செய்துவிட்டுப் பாவப் பரிகாரம்
 செய்து சுடலைஞானம் பெற்று
 ஊரெல்லாம்
 அள்ளிக் கொடுத்தும் ‘சாந்திகாணார்’ போலன்றி

பழியஞ்சிப் பொருள்தேடிப்
 பாக்கியவானாய்ப் பயண
 வழியினிலும் நிம்மதியாய் உறங்குகிறேன்!
 எனைநம்பித்
 தொடரும் உயிர்கட்குத்
 தொல்லைநேரா தெனும்...உறுதி
 திடமாய் மனதில் தெரிய நடக்கின்றேன்!
 பழிக்கஞ்சார்...பொருளை
 பணையளவு குவிப்பார்கள்;
 குவித்ததனை யார்க்கும் கொடாது
 புதையல்களைக்
 காக்கின்ற பூதங்க ளாக இருந்து தம்
 நிம்மதி தொலைத்து
 சந்ததிக்கும் தீவினையை
 தம் புதைய ஓலாடு தாரைவார்த்து
 செய்தபாவ
 விமோசனந் தேடிப் பிராயச்சித்தம் புரிந்தும்
 "அமைதியற்ற மரணம்" அடைவதனை
 வழிநெடுகப்
 பார்த்தபடி என்காலைப் பலமாக வைக்கின்றேன்!
 பழிக்கஞ்சிப் பகுத்துண்ண வேண்டும்
 எனும்அசையா
 உணர்வையிக் கணமும் மனதிலுாட்டும்
 ஒருபொருளைத்
 துணைக்கொண்டு நடக்கின்றேன்;
 வரலாற்றில் நான் ... தொலையேன்!

காலாவதியாகும் காலத்தின் முன்

காலா வதியாகின்ற காலமொன்று வரும்...நாமும்
 காலா வதியாகின்ற காலமொன்று வரும்
 அந்த
 நாளென்று வருமென்று நாமறிய முடியாது!
 ஆனாலும் அந்நாள்
 அருகிலா தொலைவினிலா
 என்பதனை ஓரளவு எதிர்வகூற முடியும்...அதால்
 காலா வதியாகின்ற காலத்தின் முன்
 நாங்கள்
 ஏன்பிறந்தோம் என்ற கேள்விக்கு விடைகண்டு
 நாம்பிறந்த காரணத்தை நன்குணர்ந்து
 எங்களினால்
 ஆகவல்ல அத்தனையும் ஆக்கிப் படைத்து...நம் -
 -மால் என்ன இயலுமோ
 சாதனை அதிற்செய்து
 காலா வதியாகின்ற காலத்தின் முன்...எங்கள்
 உச்சந் தனைத்தொட்டு
 உடன் அதனைத் தொடர்ந்துசெய்ய....
 அடுத்த தலைமுறைக்கு அதைக்கொண்டு சேர்க்க...,என
 வாரிசை இனங்கண்டு
 எம்திறனைக் கையளித்து
 வாழ்வின் பயணநாம் வாழ்ந்துகாண வேணும்...ஆம்
 காலா வதியாகிவிட்டால்
 பின்னர் உலகில்நாம்
 பாரச் சுமையாயே பார்க்கப் படுவோம்...அந்
 நாளில் நம் நிமிடங்கள்
 பயனற்றே தானிருக்கும்...
 என்பதனால்...காலா வதியாகும் நாளின்முன்

உள்ள ஓவ்வொரு வினாடியும்
வீணாகிப்
போகாமல் எம்மெநாம்
புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும்!

மரணப்பறவை

மரணத்தின் நீழல் படிகிறது திசையெங்கும்.
மரணத்தின் நீழல்
படிகிறது தெருவெங்கும்.
மரணத்தின் நீழல் படிகிறது உயிரெல்லாம்.
மரணத்தின் நீழல் படிகிறது அனுவெல்லாம்.
மரணம் மிகப்பெரிய
அருவப் பறவை...அது
இடையறாது எங்கும் சிறகடித்துப் பறந்தபடி
“கிடைக்குமா இரை” யென்று
கேட்டு அலைந்திருக்கும்.
மீன்கொத்தி ஒன்று வெகுதொலைவில்
தியானம்போல்
காத்திருந்து நீர்ப்பரப்பில்
கானுகிற மீனையொரு
நொடியிற் பறந்துவந்து கெளாவி மறைவதுபோல்
தொலைவில்...பருந்தொன்றாய்
வட்டம் அடித்தபடி
மரணப் பறவை இரைக்காய் அலைந்திருக்கும்.
எந்த இரையை
எப்போ பிழிப்பதென்று
அந்தப் பறவை அறியும்!
அதையதனை
எப்படி எங்கே எப்போ பிழிப்பதென்று

விதியேட்டில் தினங்தோறும்
 மிகச்சரியாய் மிகத்தெளிவாய்
 வாசித்துப் பார்த்து வரிக்குவரி பிச்காது
 சாதித்துக் காட்டுவது அதனின் திறமையென்று
 சொல்லுபவர் உள்ளார்!
 “சும்மா எழுந்தமாறாய்
 அகப்படும் எதையும் அள்ளிக்கொண் டோடிவிடும்”
 என்று அதன்மீது
 குறைசொல்லுவோரும் உள்ளார்.
 ஆனால்...பலதடவை
 ஆச்சர்யப் படும்படியாய்
 பிடர்பிடித்துப் பலரை பின்னிருந்து ‘எதோ’ தள்ளி
 வகையாக... இடத்துக்கு வரவழைக்க;
 சாப்பறவை
 பிடித்துக்கொண் டோடியதைப் பார்த்தோர்...
 யதார்த்தத்தில்
 பயத்தோடு ‘அதை’ப்பற்றிப்
 பறையாமல் வாழ்ந்துள்ளார்.

காலமிஞும் கோலங்கள்

காலத்தின் கைகள் கவனமாய்
 மண்மீது
 போடுகிற கோலங்கள் புயல்மழைக்கு அழிந்துபோம்
 கோலங்கள் தானோ?
 அடிக்கடி அழித்தழித்து
 போடுமெதன் கோலங்கள் கலையைப்
 புதுக்கோலம்
 தோன்றுவதும்;
 அதுமறைந்து புதுக்கோலம் பூப்பதுவும்;

காணக் கிடைக்கிறதே!
 வானில் முகில்கணமும்
 மாறிப் புதுப்புதிய சித்திரத்தைத் தீட்டுவதாய்...
 வாழ்க்கையதன் கோஸ்கள்
 மாறித் தொடர்கிறதே!
 காலம் சிறுகுழந்தை தானா?
 விளையாட்டும்
 குறும்புக் குணமும் கொண்ட சிறுபொடியா?
 எந்தக் கணத்தில் எங்கு
 எவர்மீது
 எப்படித்தான் மாற்றங்கள் என்கின்ற கோலமிட்டு
 என்செய்யும் என்பதையும்...
 எவர்தான் அறியாலும்?
 எப்போ அழகாக்கும்? எப்போ பழுதாக்கும்?
 எப்போ கிறுக்கிவிடும்? எப்போ கிழித்தெறியும்?
 என்பதுவும் யார்க்கும் புரியாப் புதிராகத்
 தோன்றிடுதே!
 காலத்தின் கைகளினைக் கட்டுவதார்?
 காலத்தின் கைகள்...அழகமட்டும் வரைவதற்குப்
 பழக்குவதார்?
 காலத்தை வழிநடத்த வல்லவரார்?
 அழியாச் சிலகோலம்...கலையாப் பலகோலம்...
 எழுதிற்றுக் காலம் இயற்கையிலே...
 இதுளங்கள்
 வாழ்க்கையிலும் இவ்வாறு
 நல்லநல்ல கோஸ்கள்
 போடவைக்கப் பாடம் புகட்டுவதார்?
 என்கின்ற
 கேள்விக் கவிதைகளை
 விட்டுவிட்டுச் செல்கின்றேன்!

காலத்தின் காதுகளில் அதை உரக்கச்
சொல்லி...அதை
திருத்தவல்ல தெய்வத்தைத்
தேடி அலைகின்றேன்!

பின் ஒருதல்

காலத்தின் கையைப் பிடித்து நடக்கின்றேன்.
காலம் என் சிறுகையைக்
கணக்கெடாமற் போகிறது.
காலம் எனைவிலத்திக் கடந்து நகர்கிறது.
காலம் எனைக்கண்டும்
காணாமற் செல்கிறது.
காலத்துக் கென்போல் கணக்கற்றோர் இருக்கலாந்தான்...
ஆனால்...எனக்கோ
காலமொன்றே துணையிப்கு.
காலத்தின் கைபிடித்து நடக்க நினைத்துப்... பின்
காலம் உதறியதால்,
காலம்கை விட்டதனால்,
வீழ்ந்து கிடப்போரும்...
அவரின் சுவடுகளும்...
காற்றில் மழையில் கரைந்து மறைவதையே
கண்டு அவர்கள்மேல் கவலைகொண்டு
கருணைகொண்டு
நின்றாலும்;
“அவர்கள்போல் நானும் விலாசமற்று
இன்றழியக் கூடாது” என்று
எனையுதறும்
காலத்தின் கையை இறுக்கிப் பிடித்தபடி
காலத்தின் வேகத்தோடு ஒட முயல்கின்றேன்.

எட்டி உதைக்கின்ற
 காலுக்கு முத்தமிட்டு
 பற்றிப் பிடிக்கின்ற அடிமையென இல்லாமல்...
 திருவிழாக் கூட்டத்தில்
 தவறிவிடக் கூடாது
 எனும்பயத்தில் அழுது தகப்பன்பின்
 மிரண்டோடும்
 சிறுவனெனக் காலத் தகப்பனின் கரிசனையை
 எதிர்பார்த்து அதன்பின்னே
 இழுபட்டுச் செல்லுகிறேன்.

விற்மின் கறை

ஒருவனது தேவை உள்ளவரை
 காலந்தான்
 வரவேற்புப் பாடி
 வாழ்த்தி வணங்கி... அவன்
 புகழூப் பரப்பிப் புஞ்சி
 அவனிடத்தில்
 கறக்கும் அனைத்தினையும் கறக்கும்;
 அவனிடத்தில்
 பெற்கிருந்த பலனெல்லாம் பெற்றுவிடும்;
 மறுகணமே
 அவனுக்கு அடித்த காற்றைத் திறந்து... அவன்
 பெறுமதி சூறைத்து
 பின்மாக்கி விட்டுவிடும்.
 அவன் கடை அந்த இடத்தோ டறுந்திடுமா?
 அவனின் பணிதடுக்கி
 அப்படியே நின்றிடுமா?
 இல்லையில்லை

காலம் இன்னொருவனைத் தெரியும்.
 அன்றறந்த கதையின் தொடர்பைப் புதுப்பிக்கும்.
 அன்றுவிட்ட பணியை
 அடுக்கவர்க்குக் கையளிக்கும்.
 “அன்னவன் போல் இவனும் செய்வானா?”
 எனும் ஜயம்
 என்றென்றும் காலத்துக் கிருந்ததில்லை.
 புதியவனால்
 முன்னெடுக்கப் படும்யாவும் முழுமைபெற ...
 வரும் பலனே
 காலம் எதிர்பார்த்த கடைசி முடிவு;
 இதுவே
 காலம் ஏழுதும் விதியின் கதையாகும்.

காலச் சித்தன்

காலம்...யானரயும் கணக்கெடாமல்
 தன்பாட்டில்
 போகுமொரு சித்தனைப்போல்
 போய்க்கொண் டிருக்குதுகான்.
 யாரோடும் பேசாது, யார்சொல்லுங் கேட்காது,
 யார்துணைக்கும் ஓங்காது,
 யார்தயவும் தேடாது,
 யாரும் நெருங்க விடாது,
 தனக்குத்தான்
 பேசி...சிலசமயம் பெரிதாய்ச் சிரித்து...ஏசி
 ஓடி...பலசமயம்
 உட்கார்ந்து வெறித்து...விசர்க்
 கோலமுஞ் சூடிக் குதுகலிக்குஞ் சித்தனைப்போல்
 போய்க்கொண் டிருக்குதுகான்!

அதைநெருங்க ஓருஅச்சம்
 தானாய் எழுவதனால் தயங்கிடுள் அடங்குகிறோம்.
 ஆனாலும் அதனின்
 ஆசிக்காப் ராங்குகிறோம்!
 சுற்றருகே வந்து தமுவாதோ?
 புன்னகைத்து
 பற்றியே தீட்சைதந்து நாம் பணிய வாழ்த்தாதோ?
 என்று தவித்தாலும்...
 ஏதோ பயத்திலதன்
 பின்னோடத் தயங்குகிறோம்.
 பெருங்கோபம் கொண்டதுவோ...?
 சாந்த சொருபியோ...? யாம் கண்டறியோம்.
 அதன்வழியில்
 சிலரை நிறுத்திச் சிரிக்க...அவர் வெல்வதுவும்;
 சிலரை விரட்டிக் கலைக்க...அவர் தோற்பதுவும்;
 சிலரிடம் திருவோட்டை நீட்டியே
 பிச்சைபெற
 அவர்கள் செழித்துக் கொழுப்பதுவும்;
 அற்பமான
 பொருளை அதுவழங்கப், பெற்றோர்...
 செல்வ ராவதுவும்
 நித்தம் நிகழ்வதாய்க் கதையாச்சு.
 காலமெனும்
 சித்தனின் சித்து விளையாட்டுக் கணந்தோறும்
 அற்புதமாய் எங்கும்
 அரங்கேறி வருகுதென்றும்;
 எப்படியும் அதனருளைப் பெற ஏங்கும்...எல்லோரும்
 உள்ளே பயத்தோடு
 தமது அந்தரங்க
 அசிங்கத்தை அதுவும் அறிந்தென்ன தண்டனையைத்

தந்திடுமோ என்ற
 தயக்கத் தொடும்; அலைய
 தம்மைத் திருத்தாதோர்... குறுக்கு வழியிலேனும்
 செம்பொருளைச் சேர்க்கக்
 காலத்தை ஏய்க்குநிற்கக்
 காலம்... யாரையும் கணக்கெடாது தன்பாட்டில்
 போகுமொரு சித்தனைப்போல்
 போய்க்கொண் டிருக்கிறது.

அலைகள் அழிந்த அழுகு

பூமியை மனிதன் புரட்டித் திருத்துதற்கு
 நேரத்தைப் பார்த்திருக்க...
 நினையாப் பிரகாரம்
 பூமி மனிதனைப் புரட்டிற்று மீண்டுமின்று.
 ஆயிரம் ஆச்சர்யம்
 அறிவியலிற் செய்தவர்..கை
 மீறி இயற்கை புகுந்து விளையாடிற்று.
 அலைக்கரங்கள் கொண்டு
 அண்டை நிலப்பரப்பை
 மளம்பளன்று அள்ளி மண்டிற்று...வந்தகடல்!
 முப்பது அடியுயர மூலதுலை
 நிலம் விழுங்க
 சிப்பாய் அலைகள் தரையைச் சுருட்டிற்று!
 கப்பல்கள் கடதாசிக்
 கப்பலாய்ப் பறந்துபோச்ச.
 விமானங்கள் விட்டிற் பூச்சிகளாய் மிதந்துபோச்ச.
 வாகனங்கள் சிதறிய
 சீட்டுக்கட்டு களாச்ச.
 வீடுகளும் நடுங்கி அடிபெயர்ந்து

நொருங்கிற்று.
 கணக்குகளில் . . . இத்தனைபேர் கரைந்தார்கள்
 எனக்கணக்கு
 விட . . . நின்ற வாய்க்கள்
 உண்மை கிழித்திற்று.
 ஆனைகளின் வாயில் அரைபட்ட சிறுகரும்பாய்
 மாநகர்கள் தூம்புதும்பாய்ச்
 சிதறியெங்கும் நாறிற்று.
 பூமி முழுதிலுள்ள அனுசக்தியைப் போலே
 ஆயிரம் மடங்காய்
 அவதாரம் எடுத்தாடிப்
 பூகம்பம் பொங்கிற்று; புயலைகள் மேவிற்று.
 ஆக்கம் அளித்த அனுஉடலைக்கு
 உலைவைக்க
 சாக்குரலாய்க் கதிர்வீச்சு
 திசைசமூச்சை நெரித்திடு.
 மனிதன் ‘அனைத்தும்’ அறிந்திட்ட வல்லவனாம்
 எனஇனியும் நம்பாமல்...
 இயற்கைமுன் பணிந்துவாழுப்
 பழகாட்டில்...
 வருங்காலம் பலியாகப் போகிறது!

கற்றல் கற்பித்தல்

அரிவரி வகுப்பில் அழுது இருப்போன்முன்
 விஞ்ஞானி செய்யும் விரிவரைபோல்
 எந்தனுக்கு
 நீயுன் முழுவடிவை, நீயுன் முழுஅழுகை,
 நீயுந்தன் மெய்ப்பொருளை,
 நிருபிக்க முயல்கின்றாய்!

நீ மேதை என்பது எனக்குப் புரிகிறது.
 நான்பேதை என்பதை ஏன் மறந்தாய்
 யார் சொல்லுவது?
 நீசொன்ன உண்மை, நீசொன்ன நிஞாபனங்கள்,
 நீசொன்ன ஏதேதோ நியாயம்,
 விதிவிளக்கம்,
 ஏதும் புரியாமல் ஏதோ பெருவிளக்கம்
 சொல்கின்றாய் என்ற சுரரணையுடன்
 அழிந்திகள்
 ஏதும் அறியா திருக்கின்றேன்!
 மறுபடியும்
 நீயுன் விரிவுரையை
 நிகழ்த்தத் தொடாங்குகிறாய்!
 எங்கோ ஒருபிழை இருக்கிறது...
 இல்லாட்டில்
 இப்படியோர் இடைவெளியில்
 இருந்திமோ கற்பித்தல்?
 எங்கோ ஒருதவறு தோன்றிற்று...
 இல்லாட்டில்
 இப்படியோர் தொடர்பின்றி நிகழ்ந்திமோ தொடர்பாடல்?
 அரிவரி அறிவோடு இருக்கின்றேன்;
 இயற்கையே...நீ
 மாபெரிய விஞ்ஞானி யாய்நின் சிறப்புகளை
 சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றாய்!
 மலைத்தபடி சோர்கின்றேன்.
 என்னையேன் தெரிவுசெய்தாய் ...
 இறைஞ்சியே கேட்கின்றேன்?
 என்னை அடுத்தடுத்த தரமுயர்த்தி,
 குறைந்தபட்ச
 அறிவுட்டி, உந்தன் அருகில் நெருங்கிடவை;

இல்லை 'அரிவெரி' அறிவுக்கு
 இறங்கிவந்தென்
 அருகில் அமர்ந்துவிடு...
 அனைத்தையுமே கற்றிடலாம்.

இயற்கை முதல்

இயற்கையின் சக்தி இணையில்லாப் பெருஞ்சக்தி!
 இயற்கையின் நீதி
 எல்லோர்க்கும் நிகர் நீதி!
 இயற்கையின் தர்மம் எவ்வரவர்க்கும் சமதர்மம்!
 இயற்கையின் தீர்ப்பு இறுதிப் பெருந்தீர்ப்பு!
 இயற்கையென்ப தென்ன? அறிக...
 நீ, நின்சுற்றம்,
 உன்னுயல், உன்சுழல், உயிர்க்கோளம், ஆகாயம்,
 என்னுக் கணக்கற்ற கூரியன்கள்,
 பிரபஞ்சம்,
 இன்னும் அகிலாண்ட கோடி பிரமாண்டம்,
 'அத்தனையும்'... கொண்டதே
 இயற்கையின் அம்சம், அர்த்தம்!
 இயற்கையின் அங்கம்தான்... எல்லோரும், எவ்விழும்.
 இயற்கையின் சக்கரத்துள்
 சமூலபவைதான்... எல்லாமும்.
 இயற்கையதன் கூறு...சடம், சக்தி, உயிர்
 என்பனவும்.
 இயற்கையே சடத்தை சக்தியை இயங்கவைக்கும்.
 இயற்கையே தன்னைப் படைக்கும்;
 இறக்கவைக்கும்.
 இயற்கையே உயிரை உருவாக்கும்;
 அழித்தெடுக்கும்.

இயற்கை தன் தேவைக்கு ஏற்ப தனை மாற்றும்.
 இயற்கைதான் வாழ்வை நடத்தும்; முடித்துவைக்கும்.
 இயற்கையைப் படைக்க
 எவராலும் இயலாது.
 இயற்கையை அழிக்க
 எவராலும் முடியாது.
 இயற்கையினை மாற்றல் எவராலும் ஆகாது!

ஒரு யிரர உண்டாக்க
 உனக்குமட்டும் ஆற்றலில்லை...
 ஒரு கொலையைச் செய்ய உனக்கு உரிமையில்லை...
 ஒருவடிவை மாற்ற
 உனக்குத் தகைமையில்லை...
 நீயோர் கொலைசெய்தால்
 இயற்கையுனைச் சாகடிக்கும்.
 நீயோர் பிழைவிட்டால் இயற்கைநின்று தீர்ப்பெழுதும்.
 நீயோர் வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தின்
 அதுநிரப்பும்.
 நீயோர் புதுமாற்றம் நிகழ்த்தின்
 அதுஏதிர்க்கும்.
 இயற்கையை நீயும் அழிக்க முயன்றாலோ...
 இயற்கை படையெடுத்து
 நீ... தாங்கா அழிவுதரும்!
 இயற்கையைப் புதிதாய் நீ படைக்க வந்தாலோ
 இயற்கை விபரீத விகாரங்கள்
 தோற்றுவிக்கும்!
 இயற்கையின் தோற்றத்தை ஆய்வுசெய்து பார்த்தாலோ...
 இயற்கையின் பிறப்பை, பெருவெட்டப்பை,
 உயிர்த்தோற்றம்
 கூர்ப்பை, நீ சோதித்துக் கொண்டாலோ ...

அதன்முழுமை
காணும் சவாலில் நீ தோற்றிடுவாய்...
இது யதார்த்தம்!
ஆனால்... இயற்கை
உணை ஓர் கருவியாக்கி
தேவைக்கு ஏற்ப ஐந்தொழிலும் செய்யவைக்கும்.

இயற்கையை முன்னோர் இறையென்றார்.
அறமென்றார்.
இயற்கை தான் விதியென்றார்.
இயற்கைச் சமநிலையைக்
குழப்பின்...இயற்கைச் சமநிலைதான் குழம்பிவிடின்...
அழியுமிந்த அண்டமென்று
ஆன்மாவால் உணர்ந்து கொண்டார்.
இயற்கையை நீ காதல் செய்;
இயற்கையினைத் தோழுமைகொள்;
இயற்கையுடன் ஒத்தோடு;
இயற்கையுடன் இணைந்துவாழ்;
இயற்கைக்குத் தாசனாகு;
இயற்கையோடு இயைந்து ஆளு;
இயற்கையுடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியிடு,
முரண்பட்டு,
இயற்கைக்குச் சவால்விட்டு,
இயற்கையினைச் சீறவைத்து,
இயற்கையை நீ வெல்ல இயலாது!
குருவாக
இயற்கையை நீ கொண்டாடு!
இதன்பொருளே அறமென்றோ...
இதன் செயலே விதியென்றோ...
இதன்வடிவே இறையென்றோ...

எட்டிய நின் அறிவுக்கு எதையுங்சொல்;
 இயற்கை தான்
 கட்டி அவிழ்த்துலகம் காக்கின்ற
 (ப)ப(ரு)ம் பொருளாம்...
 கற்றுக் கொள்;
 அதுசுரக்கும் ஞானத்தை உணர்ந்தே...வெல்!

பொறுப்பு

கண்விரிந்த இடமெல்லாம் கல்முனைத்த மலைப்பாதை.
 என்னுக் கணக்கற்று
 எழுந்த சிகராங்கள்.
 சிகராங்களுக் கிடையே திடீரன்று
 செங்குத்தாய்
 புகுந்தோடும் ஆழப் பள்ளாங்கள்.
 உலகத்தின்
 முடிவிதென்று சொல்லும் முனை;
 அதல் பாதாளாம்.
 பிடித்து விடும் உயரத்தில்
 தலையுரசிப் போம்...முகில்கள்.
 தொடர்ந்துநோக்கத் தலையைச் சுற்றும்
 மலைவினிம்பு.
 படைவரிசை போற்படர்ந்த பாறைகள்.
 இடைக்கிடையே
 சடசுடன்று வீழ்ந்தசையும் சிற்றோடை.
 எண்திசையும்
 உறைந்திருக்கும் குளிரின் ஊசிகுத்தல்.
 ஆகாகா
 மலைமடியில் இருந்த மணிப்பொழுது
 நினைவுகளின்

அலைகள் எனைஅள்ளி மகிழ்வில் அமிழ்த்திற்று.

அன்றுநான்...மலைத்தொடர்முன்

“யார்நீ” எனக்கேட்டேன்.

என்னிடமும் ஆதே வினாவை

மலை திரும்பக் கேட்டிற்று.

மீண்டும் “உன் பேரென்ன”

என அடுத்த கணை...விட்டேன்.

“உன் பேரென்ன” மீண்டும்

மலை திருப்பித் தாக்கிற்று.

நான்கேட்ட கேள்விகளை மலை...திருப்பி

எனைக்கேட்க

நான் தியைக்கத்தேன்;

எனை இயற்கை ‘கேள்விகேட்கும் யதார்த்தத்தை’

நான்கண்டேன்;

பதில் சொல்லும் ‘பொறுப்பை’ யான்

அன்றுணர்ந்தேன்.

திருப்பு

கடலினது ஆழம் காணவில்லை எனக்கவலைப்

படவில்லை நான்; ஏதோ

பக்கத்துக் கடற்கரையில்

மூச்சுப் பிழத்து முங்கி எழுந்தேனே...

என்று திருப்திப் படுகின்றேன்.

என்முன்னே..

உலகம் கடலாய் விரிந்து பரந்துளது.

முழுதையும் தரிசிந்து,

முழுதையும் கற்றறிந்து,

முழுதையும் அனுபவிக்க முடியாது...இதையறிவேன்.

என்னால் இயன்ற வரையும்,
 தெளிவான
 என்பார்வைப் புலத்துள் கிட்டுகிற அத்தனையும்,
 என்செவியிற் கேட்கக்
 கூடியளவ் இசைகளையும்,
 என்புலனுக் கெட்டும் எதையும்,
 தரிசிந்து
 அதனை அறிந்து, அதனை உணர்ந்து..அதை
 அனுபவித்து மகிழும்
 ஆசைமிகக் கொண்டேன்.
 என்னைவிட இவ்வலகை அறிந்தோர்
 உணர்ந்தோரைக்
 கண்டுஅவர் அனுபவத்தைக்
 கேட்கத் தூடிக்கின்றேன்.
 என்னைவிட இவ்வலகை அறியா திருப்போர்க்கு
 என்னறிவைச் சொல்ல
 இயன்ற வரைமுயல்வேன்.
 நேற்று... உலகம் சிறியதென நினைத்திருந்தேன்!
 இன்று... உலகம்
 "நேற்றையதை விடப்பெரிதே"
 என்று முடிவுசெய்தேன்!
 நானைய உலகம் "இன்றை
 விடப்பெரிதாய் இருக்கும்" எனக்கு;
 இதையறிவேன்!
 இந்தப் பெருமுலகில் நானுமொரு துகளாய்
 வந்து பிறந்து வாழ்ந்தேனே...
 எனும்மகிழ்வில்
 விந்தை உலகையின்றும்
 வியப்போடு பார்க்கின்றேன்!

னனி வரும் நாட்கள்

வாழ்வு என்ற பயணத்தின் பாதியை
மனம் விரும்பியோ விரும்பாதோ இதுவரை
நான் கடந்துளேன்;... இந்த யதார்த்தத்தை
நம்பக் கடின மாக இருக்குதாம்!

பாதி எப்படிப் போனது? நாள்தொறும்
பயணங் செய்து வயதுங் கழிந்தது!
நாட்கள் எல்லாம் பயனுள்ள நாட்களா?
நகர்ந்த வயதெதுஞ் சாதனை செய்ததா?

காயம் காணாத நாளெல்லாம் வீணைக்
கழிந்த நாட்களாய்.. வீரன் கணிப்பதாய்ப்
போன நாட்களில்...எனக்குப் பயனற்றுப்
போன நாளெலைவ? பிரயோசனந் தந்து
போன நாளெலைவ? பொய்யில் புரட்டினில்
போன நாளெலைவ? பிறர்க்கு உதவிடப்
போன நாளெலைவ? சுயநல் மீட்புக்காய்ப்
போன நாளெலைவ? நிழலினைக் கேட்கிறேன்!

யார்க்கும் என்னிழல் குளிர்தந்த நாளெலது?
யார்க்கும் என்னிழல் குடைதந்த நாளெலது?
யார்க்கும் என்மனம் அருளிய நாளெலது?
யார்க்கும் என்குரல் உதவிய நாளெலது?
யார்க்கும் என்கவி இதந்தந்த நாளெலது?
யார்க்கும் என்னுயிர் ஓளிதந்த நாளெலது?
வீணாய் உறங்கி, வில்லங்கப் பகைதேடி
வேவரும் அறுந்து ஈடாடிய நாளெலது?

யாறையும் நோகடித் திட்ட நாளெலது?
யாறையும் பழி தீர்த்திட்ட நாளெலது?

யார்க்கும் துரோகம் செய்த பொய் நாளைது?
 யாருக்கும் கண்ணீர் சிந்திய நாளைது?
 யானே நிம்மதி காணும் படி...நாளாய்
 யார்க்கும் உதவி அவரின் இடர்வீழ்த்தி
 வாழ்ந்த நாளைது? வாய்ச்சொல்லில் வீரனாய்
 வாழ்ந்திடாது...செயற் பட்ட நந்நாளைது?

போன காலமோ போனது தான்; வாழ்வில்
 போன நாட்கள் புதைந்தவை தான்; அதில்
 வீணனப் போன நாட்கள் அதிகமா?
 வீணாடிக் காத நாட்கள் அதிகமா?
 கேள்வி கட்குச் சரியான விடையின்றிக்
 கிடப்பதால்...வரும் நாட்களும் வீணாகிப்
 போகலாம்! அதால் மீதமாய் உள்ளதை
 வீணாடிக்காது உண்மையைத் தேடுவோம்!

தேடுமெம்முன் வந்து சிரி

காலப் பிழையோ கலக்கோள் தொந்தரவோ
 நூலறந்த பட்டமானோம்; நொந்துபோனோம் – வேலவனே
 என்றெம் வினையகலும்? என்றெம் விதிதெளியும்
 இன்றும் உரைக்கலையே ஏன்?

வானமரர் துள்பழுற வந்து பிறந்தவன்றீ
 கூரத் தனமழிக்கத் தோன்றியோன்றீ – வேரழிந்து
 வாடுமெம் வாழ்வைமீட்க வாய்திறந்தோர் வார்த்தைசொல்லு
 தேடுமெம்முன் வந்து சிரி.

உன்வாசல் தானெனம் உயிர்க்கு நிழலாகும்.
 உன்சவாசம் தானெங்கள் மூச்சாகும் – உன்பாசம்

தானெம் உறவாம்... தயயகாட்டு; எம்திடரின்
சனம் அழிக்க எழு.

இன்னல்கள் மீது இடிவிழுநீ செய்யாயோ?
துன்பப்பேய் யாவும் தூரத்தாயோ? – அன்பருளி
அற்புதங்கள் காட்டாயோ? ஆறா இரண்மாற்றி
நற்கதியை நாட்டு நமக்கு.

தேரேறி எங்கள் திசைசமுகமும் புன்னகைக்க
வா..ராசா... அள்ளி வரம்வழங்கு – சீரோடு
நாம்வாழ வாழ்த்து... நலிவகற்று! நல்லுாரின்
வீதியிலே ஞானம் விளக்கு.

பஞ்சம் பசிதுடைத்து பற்றுமதீ நூர்த்தனைக்க
கொஞ்சமுன் தீர்த்தம் கொடுத்தருள; – சுஞ்சலங்கள்
போக்கியே கொஞ்சியெமைப் போசித்துச் சூழ்ந்திருந்து
தாக்கும் தடைகள் தகர்.

என்னைச் சுகப்பறுத்து

உன்னைவிட உலகில் யாரும் துணையில்லா
என்னை அமைத்துக்கொள்;
எனது உடல்காக்க
உன்னையொரு கவச குண்டலமாய் நல்கையா!
சின்னச் சிராய்ப்பும்
குருதிசிந்தும் காயமதும்
பென்னம் பெருந்தமும்பும் எந்தவித வடுவும்
என்னை அணுகாமற் தடுத்து
ஆட கொண்டுவிடு!
இந்த மனதை இரண்மாக்க

எத்தனிக்கும்
 பேய்களது கைகாலைப் பிடுங்கியெடு!
 என்னுயிரின்
 வலியையுன் கடைக்கண் பார்வைக் களிம்புடுசி
 ஆற்றிவிடு!
 உளமோ கல்விமுந்த குள...அலையாய்
 சுஞ்சலப் படும்போது சாந்தப் படுத்திடவா!
 எந்தன் அகமோ இடிவிமுந்து கருகாதுன்
 மந்திரக் கரத்தையே
 இடிதாங்கி ஆக்கிந்தா!
 உன்னைவிட உறுகுணைகள் யாரும் உலகிலில்லை,
 நின்னைவிட யாவரையும்
 யான் நம்பப் போவதில்லை,
 உன்னைவிட அமைதிதர ஓர்உறவும் எனக்கில்லை,
 என்பதனால்...
 எனக்கு நிழலாய் நீ அபயமருள்!
 உன்கருணை மழையாலென்
 உளக்கோபக் கொதிப்படக்கு!
 உன்பரிவுப் பளிநோக்கால்
 மனக்கலக்கம் தெளிந்திடவை!
 புன்னைக்கயாம் தென்றலினால் என்னுயிர்க்கு
 மருந்துகட்டி
 உன் கை வருடலினால் என் ஜயம், அச்சமோட்டி
 என்னைச் சுகப்படுத்து எக்கணமும்
 நல்லுரா!

கல்லால மரநிழலில் கருணை கூற்றத்
கடவுளொன் காணவில்லை; போதி என்ற
நல்லமர நிழலினிலே நானம் பெற்றும்
நடக்கவில்லை நான்; ஏதும் சிலுவை தூக்கி
இல்லையிர் என்றிருந்து உயிர்த்து உர்க்கு
கைறதூதன் எனும்படி யான் உயர வில்லை!
வெல்வதற்கே பிறந்திருந்த ஒசுர் போலும்
விளையவில்லை; வெறும்நாளன் விளையால் வாழ்வேன்.

கணங்கணமும் ஓயாத அகலகள் போலே
கநேந்துயர்கள் வழிமறிக்கும்; மிரட்டும் பார்க்கும்.
வணங்கியீழச் சொல்லும்; ஒும்... வாய்மை மீறி
வழிவறத் தூண்டும்; பொய் பித்தலாட்டும்
“துகணைக்கு” எனத் தொடரும்; கிவற்றை எல்லாம்
துச்சமெனத் துளிந்தெதிர்க்கு மனிதன் என்ற
உரைவூற வாழ்ந்து ஒரு கவிஞர் ஒகி
உயிர்க் கவியால் வலிதுபய்பேன் சிறியேன் நானும்!